PONSON DU TERRAIL

CAVALERII DRAGOSTEI

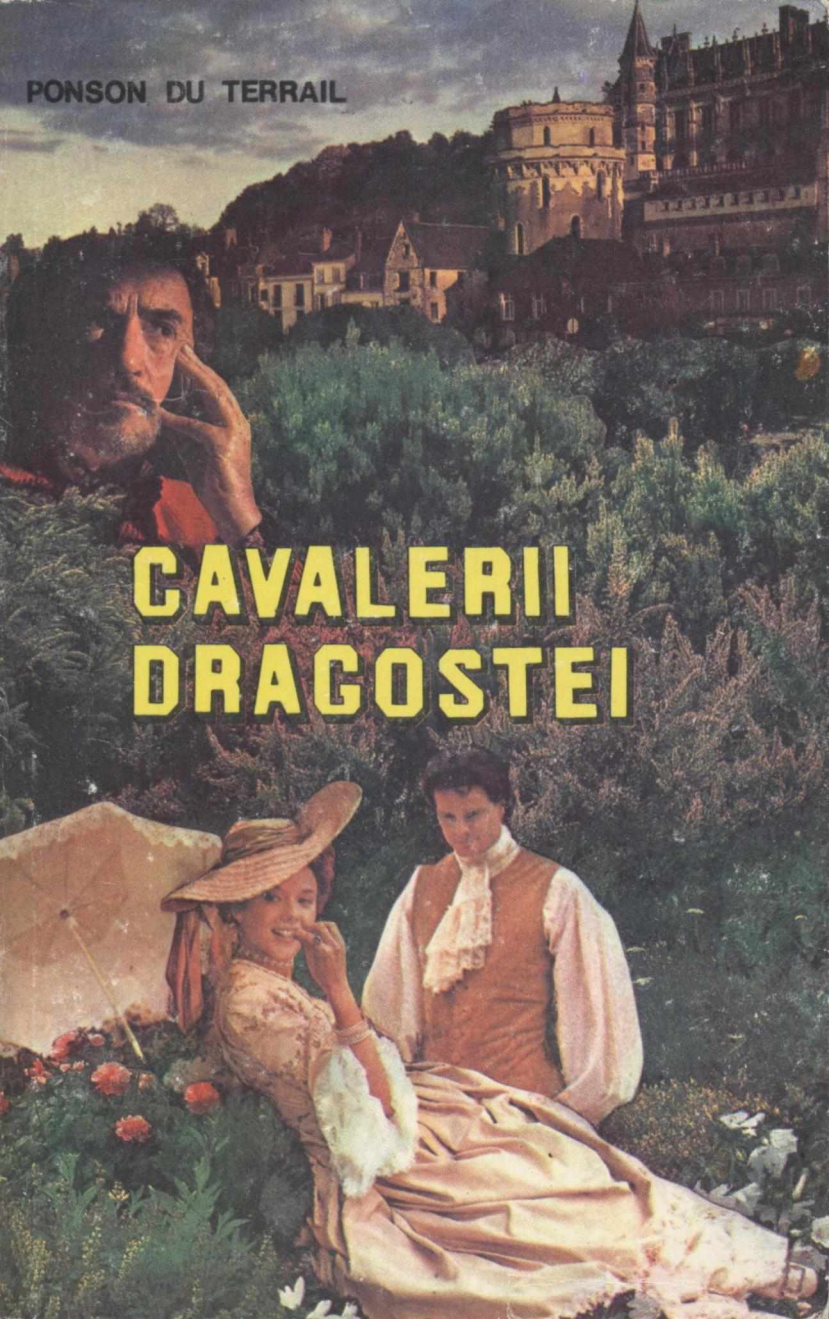

PONSON DU TERRAIL

CAVALERII DRAGOSTEI

EDITURA "KING" - S.R.L.
BUCUREŞTI
1992

PARTEA I

CAPITOLUL I

Dragostea - leacul suprem

Domnul Albert de R... şi domnul Daubray se instalară la căpătîiul lui Armand şi nu-l mai părăsiră. Rănitul, a cărui stare era destul de gravă, cînd îşi revenea în simţire, rostea neîncetat numele doamnei de Sainte-Luce.

Doctorul îl luă la o parte pe domnul de R... şi-i zise:

- Nu există decît un singur mijloc de a salva pe pacient.

- Care?

- Trebuie să o revadă pe acea femeie şi ea să-l iubească ori să se prefacă că-l iubeşte.

Atunci se hotărî ca Job să plece în căutarea Colonelului, lăsîndu-l pe Armand în paza celor doi prieteni ai săi. Cît lipsi Job, bolnavului îi merse mai bine; o speranţă fără margini îl susţinea: o va revedea! Cu toate astea, din cînd în cînd tot îl apuca un chin nespus, o durere imensă: el se gîndea că fericitul lui rival era lîngă "ea" şi că "ea" îl chemase acolo. Armand nu bănuia puterea misterioasă şi teribilă de care dispunea Colonelul; el era departe de a crede că omul acesta uimitor va

depune o muncă titanică pentru a-i reda pe aceea pe care o iubea şi cu toate acestea avea o încredere oarbă în el şi mereu îi răsunau în ureche cuvintele tatălui său, cu toate că atîta vreme se scursese de cînd le auzise. Armand trăia viaţa înfrigurată a omului a cărui existenţă ţine de un fir.

Într-o seară, pe la orele cinci, în urma rugăminţii bolnavului şi a permisiunii medicului, se deschiseră larg ferestrele camerei sale ce dădeau spre apus şi ultimele raze de soare se jucau pe patul bolnavului. Armand putea să vadă grădina de unde venea o adiere îmbălsămată şi miresme ameţitoare; el auzea ciripitul păsărelelor, prin copaci era o armonie amestecată cu un parfum. Dincolo de grădină, pe deasupra zidului, privirea rănitului putea vedea departe spre Passy şi cu o singură aruncătură de ochi să cuprindă minunatul amestec de case albe, grădini, bulevarde, palate, care împodobesc ambele maluri ale Senei, de la podul Concordiei pînă la Auteuil. Toate acestea erau auzite de razele soarelui ce apunea, erau tăcute şi solemne cum e natura sub ochiul lui Dumnezeu.

- Ah! şopti Armand, cum aş vrea să mă vindec... cum aş vrea să pot ieşi din casă!

- Nu mai ai mult de aşteptat, îi zise domnul de R... numai răbdare să ai, amicul meu.

- Să pot călări, urmă Armand, să mă duc la Bois de Boulogne...

Dar cînd rosti cuvîntul acesta el îngălbeni deodată şi amicii lui se speriară.

- Nu, nu, urmă el, nu la Bois... aş putea să-l întîlnesc pe conte.

Deodată se auzi în ulicioară zgomotul unei trăsuri şi paloarea lui Armand se schimbă imediat într-o roşeaţă vie care-i acoperi toată faţa.

- Să fie oare Job? îngăimă el.

D-l Albert de R... alergase la una din ferestrele care dădeau

în curte; o diligenţă intra tocmai pe poartă şi un bărbat înalt ale cărui decoraţii şi a cărui haină încheiată pînă la gît arătau pe fostul militar, coborî iute din ea. D. de R... ghici că personajul trebuia să fie tatăl lui Armand.

Era într-adevăr Colonelul.

Colonelul coborî cel dintîi şi-i ajută apoi doamnei de Sainte-Luce.

- Doamnă, îi zise el, amintiţi-vă de rolul ce trebuie să-l jucaţi. Nu pot cere să-l iubiţi pe fiul meu, dar trebuie să vă prefaceţi că-l iubiţi, numai cu preţul acesta veţi recăpăta copilul d-voastră.

- Mă voi supune domnule, răspunse baroneasa, docilă ca un copil.

Rumeneala care îmbujorase obrajii lui Armand dispăruse şi acum el era palid ca un mort.

D. de R... veni în fugă lîngă el şi-i strigă:

- Armand, Armand, ţi-a sosit tatăl!

Într-adevăr se auzeau paşi pe scară şi urechea rănitului recunoscu imediat mersul brusc şi sacadat al Colonelului.

Uşa se deschise. Armand scoase un ţipăt. El o zărise pe doamna de Sainte-Luce, căreia tatăl lui îi dădea braţul.

Cei doi prieteni ai rănitului, care cunoşteau nesimţirea îngîmfată şi cruzimea ironică a acestei femei, o văzură acum înaintînd, emoţionată, îmbujorată, cu ochii plecaţi ca o păcătoasă mare dar pocăită; o văzură luînd mîna lui Armand într-ale ei şi o auziră zicînd cu o voce blîndă şi drăgăstoasă:

- Cum te mai simţi, dragul meu?

- Ce mai om! se gîndea domnul de R... uitîndu-se cu admiraţie la acest tată energic, care adusese tigroaica îmblînzită şi robită la căpătîiul fiului său bolnav.

Ea nici nu se sinchisea de prezenţa martorilor la această scenă...

Armand leşinase; dar curînd îşi reveni în simţire şi medicul şopti la urechea tatălui:

Dacă femeia aceasta rămîne lîngă el, e salvat.
- Va rămîne! răspunse Colonelul.

*

* *

Acum, c-am văzut-o pe baroneasa de Sainte-Luce la căpătîiul lui Armand, trebuie să arătăm şi împrejurările în care falsul căpitan Lambert a izbutit s-o facă să părăsească moşia din Bretagne, spre a veni la Paris. În momentul în care femeia ticăloasă, la vestea că fiul ei se află în stăpînirea teribilului Colonel Leon, se prăbuşise la pămînt ca o masă imensă, uşa se deschise cu zgomot şi în prag apăru un om prăfuit.

- Job! strigă Colonelui.

Era într-adevăr Job, care sosea de la Paris, după ce omorîse trei cai în goana-i nebună.

La vederea fidelului servitor, Colonelul făcuse un pas înapoi şi paloarea lui devenise cadaverică. El credea că bătrînul soldat venise să-i comunice moartea lui Armand. Dar Job nu purta haine cernite şi faţa lui, cu toate că era tristă, nu exprima o durere adîncă, mărturie a unei pierderi ireparabile.

- Fiul meu! Ce-ai făcut cu fiul meu? întrebă Colonelul cu vocea stinsă.

- Ah, bîigui Job, iertare, iertare, domnule Colonel, iertare... dar Domnul ne va veni în ajutor... îl vom salva!

Vorbele acestea erau pentru Colonel, ceea ce înseamnă pentru condamnatul la moarte care urcă ultimele trepte ale eşafodului, graţierea adusă pe neaşteptate.

- Să-l salvăm! strigă el, să-l salvăm!

Şi el pricepu că fiul său mai trăia încă, că Dumnezeu făcuse o minune pentru a ocroti această viaţă plăpîndă. El înţelese

cum contele se înşelase... că-l socotise pe fiul său mort, în vreme ce el nu era decît rănit. Inima lui de bronz se destinse; omul acesta cu nervii de oţel, sub povara bucuriei care-l copleşea, devenise slab ca o femeie şi căzu fără cunoştinţă în braţele bătrînului Job.

Cînd îşi reveni în fire el nu mai era la doamna de Sainte-Luce, ci se afla în apartamentul ce ocupa la Kerlor. Era întins pe pat şi doi oameni stăteau la căpătîiul lui: soldatul şi Gontran. Îi recunoscuse şi-şi amintinti totul.

- Fiul meu! fiul meu! şoptea el; fiul meu nu e mort!

- Nu, răspunse Job, dar e aşa de grav rănit, că am venit aici să-i caut leacul. Am străbătut o sută de leghe în douăzeci de ore...

- Leacul... leacul... îngăima Colonelul aiurit. Dar ce trebuie să fac? Sîngele meu, viaţa mea, tot sîngele meu îl dau pentru copilul meu!

- Ascultaţi, zise Job.

- Vorbeşte! dar vorbeşte iute... Vorbeşte, pentru numele lui Dumnezeu!

- Medicul care-l asistă, a disperat multă vreme de starea lui... apoi s-a ivit o mică speranţă, care a dispărut, ca în urmă să apară din nou... În sfîrşit, el m-a trimis la d-voastră... Aţi promis ceva copilului... dacă promisiunea aceasta se realizează el va trăi...

- Da, şopti Colonelul, i-am promis dragostea acestei femei.

Şi el se sculă în picioare. Ochii lui sclipeau şi o hotărîre subită îi lumină faţa.

- A, zise el, o am la mînă pe femeia asta... Viaţă pentru viaţă, dragoste pentru dragoste, copil pentru copil... Ea îmi va reda copilul meu ori îl voi sugruma pe al ei!

Colonelul porni spre apartamentul baronesei. Doamna de Sainte-Luce se înăbuşea, tot trupul îi ardea ca focul şi mintea-i năucită nu-i mai îngăduia să-şi analizeze senzaţiile, nici să-şi dea seama de evenimentele teribile a căror eroină fusese. Naic

plîngea în hohote şi strîngea în mîinile ei, dreapta fierbinte a baronesei.

Vederea Colonelului, trezi memoria femeii: Armand, contele Stewan, ultimele ei victime, copilul dispărut... şi secretele ruşinei şi durerii ei cunoscute de o sumă de servitori.

- Ah! se văietă ea la vederea acestui om neîndurat, a cărui răzbunare o lovise cu atîta cruzime. Ah! vii să te bucuri de izbînda d-tale... nu-i aşa? Vii să-mi repeţi că fiul meu o va blestema pe mama lui?

- Doamnă, răspunse Colonelul, vin să vă aduc speranţa căinţei şi a iertării.

- Fiul meu! Dă-mi copilul! şoptea ea şi mă voi tîrî la picioarele dumitale şi voi fi sclava dumitale...

- Doamnă, reluă Colonelul, dacă v-ar fi cu putinţă, d-voastră, care cereţi înapoi copilul d-voastră, aţi putea să-l redaţi pe al meu... aţi face-o?

- Ah! strigă ea, şi propria ei durere o făcea să înţeleagă chinul imens al acestui om. Ah! aş face-o, chiar de ar fi să mă osîndesc la cele mai mari torturi.

- Ei bine, Armand nu e mort.

Ea scoase un ţipăt de bucurie nespusă, căci dacă Armand nu murise, Colonelul nu putea să-i refuze de a-i înapoia copilul.

- N-a murit, urmă Colonelul, dar e pe moarte... Boala se luptă în el cu o speranţă... dacă speranţa aceasta s-ar realiza, el ar putea scăpa.

Ea-l privi şi crezu că-l înţelege.

- Aţi ghicit, nu-i aşa? Aţi ghicit că amorul acesta fatal care-l consumă, ar deveni salvarea lui dacă v-aţi întoarce la el. Ghiciţi că trebuie să iubiţi ori să vă prefaceţi că iubiţi pe copilul meu, pentru ca el să trăiască, ca să vă înapoiez pe al d-voastră.

Ea plecă capul în jos şi îngăimă:

- Sînt sclava dumitale. Spune ce trebuie să fac?

- Să plecaţi, doamnă, să plecaţi imediat, să vă întoarceţi

la Paris, să vă aşezaţi la căpătîiul fiului meu, să staţi acolo zi şi noapte... cu un cuvînt să-l scăpaţi! Dacă faceţi aceasta, dacă copilul meu trăieşte, dacă-l salvaţi... ei bine, eu vă voi ierta... vă voi da înapoi copilul d-voastră.

- Să se înhame caii la trăsură! porunci baroana. Vreau să plec pe dată.

Şi într-adevăr, cu două ceasuri mai tîrziu, Colonelul şi doamna de Sainte-Luce, înaintau în galopul celor patru cai ai diligenţei pe drumul spre Paris. În douăzeci de ceasuri ei străbătură distanţa care despărţea domeniul Kerlor de căscioara din Chaillot.

CAPITOLUL II

Spovedania

Trecu o săptămînă, apoi o lună. Doamna de Sainte-Luce se instalase lîngă patul lui Armand şi nu-l părăsea nici ziua nici noaptea. Fericirea redase rănitului puterea şi viaţa. El începuse să se dea jos din pat şi susţinut de tatăl său, cobora în fiecare zi în grădină, împreună cu ea. Aici Colonelul se-ndepărta şi ei rămîneau singuri.

Doamna de Sainte-Luce nu-l iubea pe Armand, dar ea voia să-şi recapete copilul şi ştia prea bine că, Colonelul nu i-l va da decît atunci cînd fiul lui va fi salvat şi vindecat, şi ea îşi juca rolul conştiincios, ca o mare comediană care ajunge să se identifice cu personajul pe care-l reprezenta.

Armand tot o mai iubea. Dar odată cu sănătatea îi revenea şi amintirea chinurilor suferite şi a perfidiei baroanei. Şi el

ajunse curînd la acea fază ciudată şi febrilă a dragostei, care se caracterizează prin îmbufnare şi prin reproşuri şi care prin violenţa ei ajunge pe nesimţite la hotarul indiferenţei. Colonelul prevăzuse această reacţie.

- Se apropie ora cînd va prinde ură pe ea, îşi zicea el şi de la ură la dispreţ nu mai e decît un pas.

Într-adevăr Armand începea să-i facă reproşuri, el rostea cu gelozie furioasă numele contelui Stewan, iar baroana pleca la pămînt capul, gîndindu-se la fiul ei.

- Peste o săptămînă, îşi zise într-o seară Colonelul, copilul meu n-o va mai iubi pe femeia aceasta.

Şi avea dreptate. Armand îşi amintea tot ce auzise spunîndu-se despre baroană. Acum trebuia să afle numai purtarea ei la Kerlor şi ar fi dispreţuit-o...

*

* *

- Doamnă, zise deodată Colonelul baroanei, în timp ce Armand dormita, v-aţi îndeplinit jumătate din angajamentele d-voastră.

Ea se cutremură.

- Dar nu ajunge, urmă el, fiul meu trebuie să înceteze de a vă iubi.

Şi cum ea-l privea cu nedumerire, el continuă:

- El trebuie să afle chiar din gura d-voastră tot trecutul ce vă aparţine.

- A, niciodată! strigă ea.

- Atunci, răspunse cu sînge rece Colonelul, nu veţi recăpăta niciodată pe fiul d-voastră.

Ea plecă fruntea şi lacrimi de furie îi luceau pe obraz.

- Mă voi supune... Satană! îngăimă ea.

Cînd Armand se trezi, ea îngenunche lîngă el şi-i zise:

- Iubitul meu, ai voi să plecăm să ne ascundem fericirea noastră în vreun colţ necunoscut şi îndepărtat al lumii?

- Da de ce? întrebă el nerăbdător.

- Pentru că vreau să fiu totdeauna şi cu totul a ta... pe cîtă vreme la Paris...

- A, zise Armand cu furie şi gelozie, desigur că te temi să nu te compromiţi cu mine ca altădată cu contele?

- Copil ce eşti!

Ea lăsă privirea în jos şi şopti:

- Nu vreau să te expun de a roşi din pricina mea...

- Cum asta?

- Pentru că tot Parisul cunoaşte acum purtarea mea.

Şi sub privirea aspră şi poruncitoare a Colonelului care sta ascuns după o perdea, ea se spovedi pe deplin lui Armand.

Armand o asculta cu răbdare, fără a o întrerupe şi pe măsură ce ea vorbea, în sufletul lui se petrecea o schimbare şi simţi o scîrbă nespusă de toată persoana ei.

- Ei bine, îi răspunse el, după ce ea terminase şi-l rugase încă odată să plece cu ea din Paris, întoarce-te acasă la dumneata, draga mea şi lasă-mă să mă gîndesc pînă mîine. Îţi voi scrie.

A doua zi un servitor al căsuţei din Chaillot îi aduse doamnei de Sainte-Luce un bileţel.

Dar scrisul nu era al lui Armand, ci al Colonelului şi toată misiva conţinea doar două rînduri:

" Fiul meu a încetat de a vă iubi; nu vă va mai vedea niciodată. Întorceţi-vă la Kerlor, acolo veţi regăsi copilul d-voastră. "

CAPITOLUL III

Focul purificator al dragostei

Cîteva zile mai tîrziu, Colonelul primi vizita domnului de Lacy:

- Dragă Colonele, îi zise Gontran, vrei să-mi acorzi un concediu?

- Pentru ce?

- Ca să călătoresc.

- Eşti bolnav?

- Mă tem că sînt!

- Şi unde vrei să pleci?

- În Germania.

Cînd Gontran revăzu vechea ţară bretonă, îşi jurase să se desprindă de asociaţie. Remuşcările îi veniseră în sfîrşit.

- Du-te, îi zise Colonelul, ai făcut destul pentru noi. Acum odihneşte-te.

În aceeaşi seară marchizul Gontran de Lacy plecă la Strassburg, străbătu oraşul acesta fără a se opri, trecu Rinul şi pătrunse în ţinuturile mărginaşe ale Pădurii Negre. Trecură doi ani fără ca tovarăşii Spadei, asociaţii Colonelului, să audă pomenindu-se de el.

Gontran se duse să caute pacea sufletească şi uitarea în văile verzi ale Bavariei, care pentru sufletele chinuite sînt ca nişte oaze în acel deşert imens, care se numeşte lumea mare, mondenă.

*

* *

De mult n-am mai pus mîna pe toc ca să mai adaug o pagină la tristul jurnal al vieţii mele. Cauza e foarte simplă: de mult nu mai sufăr şi e un an de cînd mi se pare că totul n-a fost decît un vis urît.

Au trecut doi ani de cînd Leona e moartă, de doi ani de zile teribila Asociaţie a Sîngelui de care mă leagă un jurămînt, m-a lăsat în pace. Nu mi-a cerut nimic, nici vreun serviciu cu spada, nici ajutor prin seducerea cuiva. Nu mai au nevoie de mine... de-ar da Dumnezeu să mă fi uitat!

O, ce oribilă serie de evenimente a străbătut viaţa mea şi cum mi-au alunecat picioarele pe panta însîngerată a crimei, la care mă adusese dragostea aceea stranie şi funestă!

Adeseori, în lungile nopţi de insomnie, umbrele palide şi răzbunătoare ale generalului de Ruvigny şi ale lui Octav de Verne, veneau să se aşeze lîngă patul meu. Adeseori am voit să-mi înfig în corp spada care devenise arma unui asasin. Dar, la treizeci de ani viaţa e frumoasă!... şi apoi uitasem creatura aceea hidoasă care se numea Leona şi uitarea femeii pe care am iubit-o şi pentru care am suferit, ne face să ne ataşăm de viaţă cu şi mai multă putere.

Cînd visul cu imagini sumbre se termină, cînd inima multă vreme încătuşată de o patimă ruşinoasă, îşi sfarmă în sfîrşit lanţurile, soarele ne pare radios, aerul cald şi totul din jurul

nostru pare că zîmeşte şi simţim nevoia de a căuta o afecţiune nouă, pe atît de curată pe cît cea dintîi fusese înjositoare.

Colonelul îmi acordase un concediu nelimitat. Am călătorit, doi ani mi-au trecut vizitînd nordul Europei, Suedia, Norvegia, Germania, Rusia. Călătoria e cel mai bun medic. Încetul cu încetul au dispărut oribilele vedenii ce-mi apăreau noaptea şi cred că Dumnezeu m-a iertat pentru că m-am căit sincer.

Apoi m-am întors.

Colonelul nu-mi dăduse nici un semn de viaţă.

Ei m-au uitat.

Am trecut prin Paris cum treci noaptea printr-un loc deochiat: repede şi fără să mă opresc. Am petrecut numai trei zile la baronul de Lucy şi am venit la Vibray la vărul meu domnul de Froidefond. Ah! de ce n-am venit aici cu trei ani înainte? Chipul Jeannei ar fi umplut atît de bine inima mea, că privirea sinistră şi profundă a ochilor Leonei, nu ar mai fi putut răzbate într-însa ca să semene în ea neliniştea şi ruşinea, infamia şi remuşcările.

*

* *

" Am rostit numele Jeannei. L-am scris pentru întîia dată, dar mai bine de două luni şi jumătate îl rostesc neîncetat în şoaptă...

Jeanne de Froidefond, verişoara mea, e frumoasă ca o închipuire a lui Phidias. Ea e de o inteligenţă rară, e curată şi virtuoasă ca o sfîntă. Bărbatul care se va însura cu Jeanna va avea raiul pe pămînt, o eternitate de fericire. Doamne. Doamne! Cum îmi zvîcneşte inima. "

*

* *

În frumoasa noastră Vendee, septembrie e o lună tristă şi plăcută. Bălăriile roze sînt iluminate de soare şi îmbălsămează aerul cu parfumul dulce şi discret, pajiştele mai sînt încă verzi, pădurile nesfîrşite răsună de şoapte şi zgomote vesele. De la vînătoarea din vecinătate se aude cornul răsunător şi melancolic. Ieri vărul meu şi cu mine, am vînat un căprior. Jeanna era cu noi. Am galopat unul lîngă celălalt timp de mai multe ore şi eu mă simţeam cel mai fericit om din lume.

O, trecutul acesta sîngeros şi deznădăjduit, cu vedeniile celor ce i-am culcat în mormînt!...

Nu, nu se poate... sînt nedemn de Jeanna!

Dacă aş fi rămas curat, aş fi voit să ajung bărbatul Jeannei. Ce viaţă cerească! Ah, cei care îşi bat joc de plăcerile căsniciei, acei care duc viaţă posomorîtă şi rece de becher, de vagabond fără casă şi masă, nu ştiu cîtă fericire nesfîrşită şi cîtă voluptate nespusă e în viaţa conjugală!

Dacă Jeanna ar fi femeia mea, m-aş simţi mai fericit ca lumea toată.

Ce frumoasă era ea ieri cu rochia amazoană de postav verde, cu pălăria cu pană albă sub care fîlfîiau buclele nebunatice ale părului ei lung şi blond! Cît de graţios îşi mîna ea calul! Cît era de entuziasmată şi cum bătea din palme cînd animalul gonit era scos la luminiş de cîini voinici şi înverşunaţi. "

*

* *

Astăzi m-am plimbat prin parc la braţ cu Jeanna. E un parc vechi, umbros şi acoperit cu muşchi; razele soarelui răzbăteau anevoie prin desimea frunzelor şi făceau pete aurii pe iarba deasă de la picioarele noastre. Ne-am aşezat pe o bancă de verdeaţă de pe vîrful unei coline, de unde se vede valea şi satul. Începuse să se însereze, aerul era călduţ, vîntul lin şi plăcut. Jeanna se rezemase de umărul meu cu atîta simplitate, cu o încredere atît de copilărească, încît am simţit un fior prin tot corpul. Dacă m-ar iubi?

Dacă Jeanna m-ar iubi şi dacă eu aş fi demn de ea, vărul meu baronul de Froidefond ar fi, poate, fericit de unirea noastră. Dar trecutul meu există! El se înalţă înaintea mea ameninţător şi sinistru ca un spectru, pare că întinde mîna spre mine şi zice:

- O inimă mînjită nu se poate uni cu una curată şi feciorelnică...

Blestemată fie ziua în care am cunoscut-o pe Leona! Monstrul acesta a pustiit întreaga-mi viaţă - şi trecutul şi viitorul...

Cu toate acestea o iubesc pe Jeanna, o iubesc cu patimă, cu ardoare, cu sfinţenie, după cum îngerii căzuţi trebuie să iubească, în adîncul sufletului lor paradisul pe care-l defăimează în gura mare. Şi apoi, dragostea nu e oare un foc purificator?

Jeanna... Jeanna... Ah! de ai deveni soţia mea, aş consacra orice minut al vieţii mele pentru fericirea ta; prin dragostea ta m-aş simţi atît de înălţat, că ea mi-ar fi dovada supremă a iertării obţinute...

Pe bărbatul pe care-l vei iubi tu, Dumnezeu nu-l va putea prigoni cu mînia sa.

CAPITOLUL IV

Spectrul trecutului

Castelul din Vibray, de unde erau datate în jurnalul lui Gontran, cele cîteva pagini pe care le-am citat, e situat în Vendeea, la o leghe depărtare de mare. Vibray era un castel frumos de pe vremea Renaşterii, înconjurat cu livezi cu arbori fructiferi şi mai departe cu acele păduri mari vedeene, unde vreme îndelungată şuanii au rezistat cu atîta eroism.

Baronul de Froidefond, proprietarul castelului, petrecea la Vibray două treimi din an cu Jeanna, unica lui fiică. Baronul avea şaizeci de ani trecuţi şi nu-i dădeai nici patruzeci şi cinci. Născut la sfîrşitul secolului al XVIII-lea, la începutul domniei lui Ludovic al XVI-lea, el era aproape un adult, cînd sosiră zilele negre ale anului 1793. Soldat voluntar sub Bonchamps, Charette şi la Rochejacquelein, baronul fusese unul din ultimii luptători din acel mănunchi de viteji care au ţinut piept soldaţilor Republicii. Soldat la cincisprezece ani, la douăzeci era de acum general. Baronul a emigrat. Pe urmă, la întoarcerea regelui, nimeni nu l-a văzut în anticamerele Tuileriilor printre nenumăraţii solicitatori. Baronul era bogat; el se retrase pe moşiile lui, trăi acolo liniştit, neştiut şi se

însură. Jeanna a fost rodul căsniciei sale, prea de timpuriu desfăcută prin moarte. Copila umplea toată existenţa baronului. Ea ajunse bucuria, fericirea acestui om a cărui tinereţe şi vîrstă matură fuseseră atît de greu încercate.

Dragostea acestui tată pentru fiica sa, semăna şi cu cultul sălbaticului pentru idolul său şi cu patima geloasă a unui amant. El era gelos pe ea ca pe o nevastă tînără. Jeanna era atît de frumoasă, atît de fermecătoare, că iarna, la Paris, cînd venea în lumea aristocrată din care făcea parte şi a cărei regină era, un murmur de admiraţie o încuraja oriunde se arăta.

Cîţi pretendenţi nu i s-au ivit. Cîţi bărbaţi, care întruneau calităţile multiple şi rare ale adevăratului cavaler - frumuseţe, nobleţe, spirit, avere - nu rîvniseră la mîna ei. Dar domnul de Froidefond îşi păzea fata după cum avarul îşi păzeşte comoara. El nu voia s-o dea decît după bărbatul, pentru care ar bate inima ei. El voia ca fiica lui să iubească pe bărbatul cu care se va mărita, voia să fie fericită. Pînă atunci inima Jeannei rămăsese tăcută. Îl adora pe tatăl ei, rămînea indiferentă faţă de toţi acei care îi cereau mîna şi nu se pronunţa pentru nici unul.

Jeanna avea douăzeci de ani, părul blond, ochii albaştri, talia mlădioasă, privirea melancolică. Era făcută pentru dragoste. În maturitatea ei precoce, puteai ghici pe femeia capabilă de orice devotament pentru acela pe care într-o zi îl va alege de soţ. Dar ea nu-l găsise încă... părea că-l aşteaptă.

Aceasta era situaţia la sosirea lui Gontran de Lacy. Marchizul se întorcea dintr-o călătorie lungă. El trăise viaţa izolată şi zgomotoasă în acelaşi timp a călătorului. Plecase să ceară prafului de pe drumurile mari, vieţii de oţel, peisajelor sălbatice şi pitoreşti, spectacolului grandios al naturii de la miază-noapte, liniştea care-i părăsise sufletul în ziua fatală cînd jurase credinţă alianţei sumbre, pactului de sînge cu Francmasoneria Spadasinilor.

Durerile mari şi remuşcările grozave nu rezistă veşnic emoţiilor neîncetat variate ale voiajorului. În primul an Gontran se îndepărtă de Franţa cu un fel de bucurie sălbatică şi conştiinţa-i chinuită părea să se mai liniştească pe măsură ce pe fiecare zi creştea distanţa între el şi Paris. I se părea, cu cît va fugi mai departe, cu atît mai puţin va auzi glasul sîngelui victimelor sale, care striga răzbunare. El făcu popasuri scurte în Boemia, în Ungaria, în Polonia, înaintă pînă la Petersburg. Dar aci fu apucat de nostalgia patriei bretone, dragostea satului natal, al patriei, a Franţei, se trezi în el. Mustrările de cuget amuţiseră.

- Desigur că m-au uitat! se gîndea el, amintindu-şi de redutabilii şi misterioşii lui tovarăşi.

Şi se întoarse, se întoarse încă mai repede de cum se îndepărtase şi cînd ajunse la ultimele ramificaţii ale munţilor Pădurii-Negre, cînd în Palatinat - de la înălţimea unui turn în ruine de pe malurile Neckarului - zări panglica aceea albă care şerpuieşte maiestuos în zarea apuseană şi care se numeşte Rinul; cînd zări încă mai departe lanţul Vosgilor înălţînd în ceaţa cerului conturul său vag... atunci inima începu să-i palpite şi mustrările de conştiinţă începură să-l chinuiască.

- Nu, nu, îngăimă el, niciodată nu voi avea curajul de a trece Rinul. Colo departe e Parisul!

El rămase două luni în ducatul Baden, ocolind pe francezii care vilegiaturau pe acolo în fiecare vară, petrecînd ore îndelungate pe vîrful munţilor spre a putea vedea Franţa în depărtare. Zilnic se scula cu numele patriei pe buze, cu amintirea şi dragostea ei în inimă. În minte el revedea pămîntul breton, nobilul lăcaş al tinereţii sale, cu bălăriile şi cu grozamele ei, cu ceru-i cam sur, cu oceanul furios şi cu castelul - acea mîndră clădire feudală, unde fericita-i copilărie naivă auzise tradiţii sfinte şi primise învăţături cavalereşti. El revedea cum îl coborau în mormînt pe tatăl său cu fruntea senină şi curată, revedea pe bătrînul său unchi, baronul de

Lacy, care-l mîngîia ca pe unicul lui moştenitor, o revedea pe mama lui, moartă la treizeci de ani, pe genunchii căreia învăţase de micuţ să se închine Dumnezeului străbunilor săi!

Cînd îi veneau aceste amintiri, aceste viziuni, omul cu viaţa veştejită, ucigaşul generalului de Ruvygny şi al lui Octav de Verne, călăul Leonei, acel Gontran de Lacy cu privirea întunecată, cu fruntea palidă şi purtînd un stigmat în veci neşters, dispărea şi făcea loc unei imagini mai tinere. Aceasta era a lui Gontran la douăzeci de ani.

Gontran cel cinstit şi brav, Gontran cel nobil şi credincios, omul fără teamă şi fără de prihană. Întindea mîinile spre patria pe care o întrezărea în negura îndepărtată, voia să se scoale şi să meargă spre ea. Dar deodată se înălţau înaintea lui umbrele victimelor sale şi capetele hîde ale complicilor săi... şi ucigaşul se dădea înapoi şi rămînea legat de pămîntul surghiunului.

Dar într-o zi sosi o scrisoare. Era de la baronul de Lacy, unchiul său:

"Scumpul meu copil, scria bătrînul, *sînt doi ani de cînd ai plecat. Nu ţi se pare că, tocmai în Germania e bine să primeşti odată o scrisoare de la ai tăi, că ea e ca un parfum din patria îndepărtată? Am trecut de şaizeci şi nouă de ani, mă tem că Domnul nu-mi va mai dărui multe zile de trăit şi aş fi bucuros să te mai văd o dată înainte să pornesc în călătoria cea lungă de unde nu te mai întorci.*

Septembrie se apropie. În anotimpul acesta Bretania noastră e încîntătoare. Bălăriile roze sînt înflorite şi îmbălsămează aerul, pădurile încep să-şi rărească frunzişul şi de la fereastra mea îmi desfăt privirea cu minunatul amestec de frunze verzi şi frunze ce încep să se veştejească.

Peste cincisprezece, ori douăzeci de zile se va putea vîna.

Întoarce-te...

Mai am şi multe planuri, planuri care te privesc. Lăsă brazii

Pădurii-Negre şi vino de te aşază la umbra stejarilor noştri seculari, cu trunchiul noduros de pe care strămoşii noştri, celţii, culegeau ilicele sfînt.

Te îmbrăţişez

Baronul de Lacy

Scrisoarea aceasta îl hotărî pe Gontran să plece. El trecu Rinul, în galopul cailor, străbătu cu diligenţa Alsacia şi Lorena, străbătu apoi Parisul şi într-o seară de sfîrşit de august veni să bată la poarta castelului.

Tonul cam trist din scrisoarea baronului, îl făcuse pe Gontran să creadă că unchiul său îmbătrînise mult şi el îşi închipuise că va găsi un bătrîn gîrbovit şi posac stînd lîngă foc în una din sălile joase ale castelului.

Surpriza marchizului fu mare. În clipa cînd el coborî din trăsură, baronul se întorcea de la vînătoare. Bătrînul era încă atît de verde şi de voios ca în ziua cînd vînaseră un mistreţ în compania vecinilor Kerizon şi al doamnei de Sainte-Luce. Baronul părea chiar întinerit, cu toate că avea doi ani mai mult. Gontran îl văzu descălecînd cu uşurinţa sprintenă a unui tînăr şi se aruncă în braţele lui.

- Ştii, unchiule, rău m-ai speriat! zise el.

- Cum asta, nepoate?

- Scrisoarea dumitale mirosea a leacuri şi reumatism.

- E drept că în ziua în care ţi-am scris aveam un acces de gută, răspunse baronul. Dar accesul a trecut...

Gontran începu să zîmbească.

- Cînd am gută, reluă baronul sărutîndu-şi cu drag nepotul, sînt morocănos şi mă gîndesc la moarte. Dar cum dispare guta, am iarăşi douăzeci de ani şi poruncesc să se gonească un mistreţ pentru a doua zi.

- Aşadar, guta a trecut?

- Cu desăvîrşire.

- Şi vom merge la vînătoare?

- De dimineaţa pînă seara.

Şi baronul îl duse pe Gontran în sala de mîncare a castelului.

- Acum, zise el, să mai vorbim niţel pînă se va servi masa.

Baronul luase un ton confidenţial care-l cam intriga pe Gontran.

- Dragul meu, urmă el, mai întîi să-mi spui de unde vii şi ce ai făcut în aceşti doi ani...

- Am călătorit.

- Ai găsit pe undeva o ţară care să poată sta alături de Bretagnia noastră şi femei mai frumoase ca bretonele?

- Nu, răspunse Gontran.

- Foarte bine. Asta e tot ce voiam să ştiu. Acum spune-mi ce ai de gînd să faci?

- Dar, răspunse marchizul, amintindu-şi jurămîntul sinistru şi teribil prin care era legat, socot să rămîn lîngă dumneata, unchiule şi să trăiesc în pace.

- Mofturi! După o lună n-ai să mai poţi de plictiseală. Ce vîrstă ai?

- Treizeci şi doi de ani.

- Cîtă avere mai ai?

- Aproape nimic.

- Drace! zise baronul rîzînd şi eu nu mai mor odată!

- Sper că nu, unchiule.

- Dar cînd te numeşti marchizul de Lacy, trebuie să-ţi ţii obrazul subţire şi între noi fie zis, eu sînt cam zgîrcit.

- Unchiule!

- Lasă, urmă baronul rîzînd, am să caut să fiu mărinimos şi ca să te fac să ai răbdare, îţi voi servi cît timp voi mai trăi o rentă de douăzeci de mii de taleri, dar...

- Dar? întrebă Gontran.

- Pentru o poftă ca a ta asta-i puţin şi de m-ai asculta pe mine ai isprăvi odată...

Gontran se uită la unchiul său şi se tulbură.

- Dacă aş fi în locul tău, urmă baronul, aş da o raită prin Bretagnia şi prin Vendee, mi-aş alege o femeie care să aibă treizeci de mii de taleri rentă în moşii şi m-aş însura cu ea.

- Dar, unchiule...

- Ascultă-mă pe mine; dacă ar fi ca eu să încep viaţa, n-aş mai rămîne holtei. Şi apoi, iubitul meu nepot, cred că nu vrei ca numele meu să se stingă?

- Desigur că nu, unchiule.

- Ei bine, gîndeşte-te la cele ce ţi-am spus şi acum hai la masă.

Gontran nu se gîndise niciodată la căsătorie, cu toate că era ultimul vlăstar al familiei sale. În vîltoarea Parisului, el uitase legea aristocraţiei după care se conduceau familiile vechi şi care le interzicea de a se stinge. Convorbirea cu unchiul său îl introduse deci într-o lume de idei cu totul nouă.

Şi cum omul terfelit dispăruse în sfîrşit pentru a lăsa să apară gentilomul şi bărbatul cinstit, el începu să făurească un vis de fericire încîntătoare, visul vieţii în doi: viaţa conjugală binecuvîntată de oameni şi de Dumnezeu, lungul şir de zile fericite şi liniştite care se perindă în căminul familial, între leagănul copilului şi privirea blîndă şi drăgăstoasă a unei mame tinere, cu inima credincioasă, soţie, care nu seamănă cu acele fiinţe anormale, care prind în mrejele lor şi distrug tinereţea oamenilor cu degetele lor pătate şi hrăpăreţe, după cum cerul trist şi ceţos al Nordului nu seamănă cu albastrul viu al cerului italian.

Naiv şi credul cum era, el se lăsă pradă visului care-i arăta o viaţă frumoasă şi liniştită, în fundul unei alei verzi la umbra pomilor sădiţi de strămoşi. I se păru chiar că vede apărînd în viaţa-i pustie şi singuratică, zîmbetul melancolic şi ochii albaştrii, visători şi blînzi ai unei fete bătrîne, copilă drăgălaşă şi plăpîndă care va regenera neamul Lacy, decăzut în fiinţa lui.

Bătrînul baron ghici toate astea. El înţelegea ce speranţă imensă, ce miraj încîntător trezeşte deodată, cuvîntul căsătorie, în sufletul bărbatului pe jumătate blazat şi înainte de a continua discuţia începută, el îl lăsă pe Gontran să-şi adune ideile şi să chibzuiască în voie.

Timp de trei, zile marchizul se duse la vînătoare în tovărăşia unchiului său, iar serile frumoase dar reci ale toamnei, le petrecea tot cu el la colţul vetrei. Baronul nu mai aducea vorba de căsătorie. Dar în ziua a patra, bătrînul fu apucat iarăşi de un acces de gută.

- Frumosul meu nepot, îi zise el atunci, văd că devin iarăşi posomorît şi tu ai să te plictiseşti singur la vînătoare. Lasă-mă să-ţi dau un sfat.

- Te ascult, unchiule.

- Pentru că eşti aici, abate-te şi prin Vendea şi du-te şi vizitează neamurile noastre.

Prin preajma dumbravei, locuieşte un văr primar al meu, văr de-al doilea al tău. Du-te pe la el şi rămîi acolo o săptămînă. Froidefond e mai tînăr ca mine şi nu suferă de gută.

- Dar de ce să te părăsesc?

- Pentru că am gută.

- Ce are a face, am să te îngrijesc.

- Guta e o boală fără leac. Ea pleacă după cum vine. Dar cît timp mă necăjeşte, îmi place să fiu singur. Peste cincisprezece zile te vei întoarce. Accesul va fi trecut şi eu voi avea iarăşi voioşia unui tînăr de douăzeci de ani.

Gontran socoti că e bine să asculte de vorba baronului şi plecă în Vendea. Şiretul bătrîn nu-i spusese tot gîndul lui, căci cu trimiterea nepotului său la domnul de Froidefond, el urmărea nişte planuri secrete.

Domnul de Froidefond îl primi pe Gontran cu dragostea unui tată şi-l prezentă Jeannei. Gontran fu tulburat de frumuseţea tinerei sale verişoare şi trebui să-şi mărturisească

cu toată sinceritatea, că nu întîlnise încă în viaţa lui o astfel de femeie, nici măcar Marguerite de Pons n-o egala.

Pe vremuri, cu douăzeci de ani în urmă, răposatul marchiz de Lacy, tatăl lui Gontran, se cam ciorovăise cu domnul de Froidefon la împărţirea unei moşteniri. De aici s-a tras o răceală, care a degenerat într-o supărare şi Gontran, care niciodată nu-l întîlnise pe domnul de Froidefon la castelul unchiului său, n-o mai văzuse niciodată pe verişoara sa.

Gontran sosise la Vibray cu gîndul de a sta aici o săptămînă şi a se întoarce apoi în Bretania. Dar el uită că vremea trece şi că unchiul său trebuia să fi scăpat de accesul de gută. Trecu o săptămînă, apoi două, se făcu o lună şi... Jeanna era doar atît de frumoasă.

La rîndul ei fata, care pînă atunci fusese în aşteptarea fiinţei misterioase care-i va subjuga inima, simţi o tulburare desluşită pătrunzînd în sufletul ei virginal.

Gontran avea treizeci şi doi de ani, era frumos ca la douăzeci şi cinci şi furtunile prin care trecuse în viaţă, nu lăsaseră asupra lui alte umbre fizice decît o tristeţe înduioşătoare în ochi.

Timp de o lună se vedeau la orice oră, ba alergau împreună prin pădure pe jos ori călare, ba se aşezau ca frate şi soră la umbra unui stejar secular şi vorbeau de una şi de alta ca doi copii care se iubesc şi încă nu şi-au dat seama de asta. Cînd Gontran o privea pe Jeanna ea se simţea cuprinsă de o voluptate neînţeleasă şi se îmbujora toată. Cînd ea îndrepta frumoşii ei ochi mari şi albaştri spre Gontran, acesta se înfiora de fericire.

Într-o dimineaţă, domnul de Lacy se trezi cu totul subjugat de graţia copilărească şi de pudoarea îngerească a Jeannei şi îşi zise: Dacă aş fi bărbatul Jeannei m-aş socoti omul cel mai fericit din lume! Îngerul acesta mi-ar dărui o viaţă nouă.

Şi visul de fericire pe care-l întrezărise în castelul unchiului său, visul fermecător al unei căsnicii ideale, mîinile soţilor

strîngîndu-se drăgăstos deasupra unui leagăn alb, în care va dormi nădejdea neamului său, visul acesta el începu deodată să-l socotească aevea la Vibray. Voia să meargă la baronul de Froidefond şi să-i spună: Vreţi să-mi acordaţi mîna Jeannei?

Dar visul divin fu deodată spulberat de o arătare infernală. Trecutul se înălţa înaintea lui. Umbrele palide apărură. În acelaşi timp se iviră feţele neîndurate ale complicilor săi, care deveniseră persecutorii lui, infamul Cavaler d'Asti şi Colonelul! El îi vedea asistînd la cununie, aruncînd o privire neruşinată şi batjocoritoare asupra acestui înger pe care el cuteza să-l viseze de soţie şi postîndu-se înaintea lui în clipa cînd va părăsi biserica spre a-i spune:

- " Nu uita, că tot ne mai aparţii nouă! "

Şi atunci, în mijlocul fericirii sale, pe cînd zadarnic se va căzni să redevină omul din tinereţe, îi va sosi poate un ordin misterios şi implacabil şi unul din tovarăşii Spadei îi va pune în mînă fierul ucigător, pe care cu dezgust îl aruncase departe de el şi-i va porunci:

- " Haide, marchize, trezeşte-te din visare. Trebuie să-ţi aminteşti că eşti al nostru, trebuie să-ţi iei spada şi să pleci; trebuie să părăseşti pe furiş, dimineaţa înainte de a miji de ziuă, camera în care doarme alba-ţi turturică, lîngă leagănul fiului ei. Cu toate că cerul e sur şi trist trebuie să urci în trăsură lîngă martorii tăi şi să te duci pe terenul de duel, unde vei găsi un om onorabil poate un bătrîn ca generalul, un viteaz de care nici gloanţele duşmane nu s-au atins şi care trebuie să fie răpus de loviturile tale, pentru că nevastă-sa iubeşte pe unul din ai noştri pentru care noi l-am condamnat."

Lui Gontran îi era oroare de el însuşi şi strigă:

- " Niciodată! Niciodată! Jeanna nu se poate mărita cu un asasin! "

Dar el n-avea energia să plece.

Zilele treceau şi el scrise cele cîteva pagini din jurnalul său, pe care le-am citit în capitolul precedent. El o iubea pe Jeanna!

CAPITOLUL V

Viziuni de fericire şi viziuni de groază

Castelul Vibray, Octombrie

Se împlinesc şase săptămîni de cînd sînt la Vibray. În fiecare zi îmi spun că nu voi mai prelungi suferinţele mele şi că voi lua o hotărîre bruscă. Zilnic vreau să plec şi cu toate astea rămîn. Îmi lipseşte curajul şi simt cum mi se strînge inima la gîndul că n-o voi mai vedea. Căci, dacă plec, dacă izbutesc să rup farmecul care mă reţine aici, va trebui să mă îndepărtez fără speranţa de a mă mai întoarce vreodată.

" N-o pot nenoroci pe Jeanna. Ea începe să mă iubească, poate că a şi început să plăsmuiască un vis frumos, biata copilă... Ah, dacă ar şti?

Nu, e hotărît lucru că nu pot rămîne aici! Fiecare ceas ce trece e o legătură mai mult între mine şi ea. Trebuie să plec!

Mîine voi părăsi Vibray spre a mă întoarce în Bretagnia, unde voi duce o viaţă departe de zgomot, departe de lume.

Doamne cum aş vrea să plătesc oamenilor acelora care mi-au furat cinstea şi fericirea, cum aş vrea să-i fac să sufere tortură pentru tortură! O, mişeii!"

*

* *

Doamne, Dumnezeule! mă tem să nu înnebunesc! Adineauri domnul de Froidefond m-a luat la o parte. Fiecare vorbă a lui mi-a pătruns în inimă ca tăişul unei lame de oţel înroşit în foc. Eram după masa de seară, care după tradiţia provinciei, începe la opt şi se termină la nouă. La un semn al tatălui ei, Jeanna s-a retras şi a urcat în camera ei. Eu şi Baronul am rămas lîngă foc, în vechea sală de mîncare, ai cărei pereţi sînt împodobiţi cu portretele ramurei mai tinere a familiei mele.

- Marchize, mi-a zis deodată domnul de Froidefond, cîţi ani ai?

- Treizeci şi doi, vere.

- Ţi-ai mîncat toată averea?

- Aproape.

- Şi era cît pe ce să fii dezmoştenit de unchiul tău, baronul de Lacy?

- Aşa e.

- Ah, tinereţe! şopti el cu blîndeţe, tinereţe nebunatică!

Şi cum îl priveam cu oarecare surprindere, el adăugă:

- Cu toate astea, eşti un băiat brav şi cinstit?

Îl priveam pe baron şi nu înţelegeam unde voia să ajungă.

- Marchize, reluă el, te-ai gîndit vreodată să te însori?

- Vere...bîiguii eu, sculîndu-mă în picioare.

- Acesta e sfîrşitul la care trebuie să ajungă orice om de treabă, e actul care şterge nebuniile din tinereţe, şi pregăteşte trecerea la vîrsta matură a principiilor. Cavalerul îţi va lăsa o rentă de şaizeci de mii de taleri; trebuie să cauţi o nevastă care să-ţi aducă tot atîta. Egalitatea averilor e o garanţie de fericire pentru viitor. Ce zici de asta?

Am plecat capul în jos, foarte tulburat.

- Dragul meu, urmă baronul cu glasul indulgent şi părintesc al bătrînilor, eu am şaptezeci de ani şi experienţa crudă a vieţii m-a învăţat să pot citi în inimile oamenilor.

M-am cutremurat şi o sudoare rece mi-a acoperit deodată fruntea.

- Întocmai ca romanii care anunţau începerea ostilităţilor, îţi aduc pacea sau războiul în cutele mantiei mele. Războiul înseamnă concedierea, un cal înşeuat pe care vei pleca mîine în zorii zilei. Pacea e căsătoria.

- Dar...

- Agerimea minţii nu mi-a lipsit nici de data asta, urmă vărul meu şi eu am căpătat certitudinea că Jeanna a început să te iubească.

Îngălbenii şi lăsai ochii în jos.

- Dacă vrei s-o faci fericită pe copila mea, fii fiul meu şi rămîi, dacă inima ta e prinsă în altă parte, pleacă imediat, poate că răul nu e încă fără leac.

Şi baronul s-a retras, voind să-mi lase timp să mă gîndesc toată noaptea, să chibzuiesc! Vai! nu ştiu decît un singur lucru, că Jeanna mă iubeşte, că eu o ador.

*

* *

Toată noaptea m-am rugat. Am evocat copilăria mea pioasă şi liniştită petrecută în sînul familiei atît de numeroasă atunci, azi aproape stinsă. Mi-am adus aminte de maica mea sfîntă şi de bunicul meu, care îmi spuneau:

- Îngenunchează, copilul meu, şi roagă-te lui Dumnezeu ca să te păzească să rămîi totdeauna cinstit şi fără de prihană.

Mi-am amintit rugăciunile ce m-au învăţat ei, scepticismul a dispărut, am crezut, m-am închinat. Cu atîta umilinţă l-am implorat pe Domnul să-mi ierte crimele, că Domnul mă va izbăvi şi nu-mi va interzice de a-mi uni viaţa cu aceea a îngerului care se numeşte Jeanna.

Nu voi pleca!

*

* *

M-am dus la vărul meu şi i-am spus:

- O iubesc pe domnişoara Jeanna de Froidefond, verişoara mea, şi am venit să-ţi cer mîna ei.

Rostind aceste cuvinte, vocea îmi tremura, şi-mi părea că spectrul generalului de Ruvigny se înălţa înaintea mea.

Baronul a scos un ţipăt de bucurie.

- Fiul meu! acestea au fost singurele cuvinte ce a pronunţat, aşa de mare îi era emoţia.

Mă voi însura cu Jeanna... Jeanna, îngerul cu fruntea curată, soţia ucigaşului Gontran! Infamie! şi cu toate astea o iubesc, o iubesc cum nici o femeie n-a fost iubită vreodată.

Fără îndoială că Dumnezeu m-a iertat. "

*

* *

Peste o săptămînă plecăm la Paris. Cununia noastră va avea loc în primele zile ale lui noiembrie şi acum sîntem în 10 octombrie.

Azi cerul e închis, soarele a dispărut, toamna a făcut loc iernii şi în pădurile mari care înconjură Vibray-ul, vîjîie şi urlă vîntul aspru ce vine dinspre mare.

Priveliştea naturii a avut dintotdeauna o înrîurire puternică asupra moralului şi fizicului meu. Nu-mi place iarna şi socotesc anotimpul acesta ca epocă fatală prin excelenţă. Toate nenorocirile din viaţa mea mi s-au întîmplat iarna, în zilele reci şi mohorîte. Pe o dimineaţă ceţoasă am omorît pe general, pe timp de iarnă am întîlnit-o pe Leona şi tot iarnă era cînd m-a părăsit. În ziua cînd a murit Octave de Verne, cerul s-a înnorat înainte de orele dimineţii.

Dimpotrivă vara, pe zilele cu soare, am fost fericit. Primul meu epolet l-am căpătat în luna august, regele Carol al X-lea m-a decorat cu propria-i mînă în luna mai.

Iarna se apropie şi în pragul iernii, noiembrie, luna neagră, mă voi căsători.

Mi se pare, o catastrofă înfiorătoare acum cînd visul de fericire e aproape să se înfăptuiască. Mi-e groază de Colonel şi complicii lui, complicii lui şi ai mei! O, chiar de-ar fi să-i ucid pînă la unul, numai să-i amuţesc..Jeanna trebuie să fie fericită.

*

* *

5 Octombrie

Au trecut lunile, au trecut zilele. Voi părăsi locuinţa de becher pe care o ocup în strada Helder şi nu mă voi întoarce decît ca soţul Jeannei. Ne vom cununa azi la orele unsprezece, la primăria circumscripţiei I-a şi la ora douăsprezece la biserica Saint-Thomas-d'Aquin.

De o lună de cînd sînt la Paris n-am văzut pe niciunul din membrii teribilei asociaţii. Colonelul s-a mutat. Nu se ştie unde se află iar ceilalţi nu sînt la Paris. D'Asti locuieşte la Portes şi merge la vînătoare împreună cu Emmanuel, care s-a stabilit la Montgory, împreună cu soţia sa. Mort-Dieu e în Italia, Hector Lemblin e în Africa. Ei, Dumnezeu m-a iertat, vreau să fiu fericit.

Diseară, domnul de Froidefond va da un bal. Mîine seară eu şi Jeanna vom pleca în Spania unde vom sta peste iarnă.

Inima îmi zvîcneşte. Jeanna, Jeanna, te iubesc!

CAPITOLUL VI

În pragul mîntuirii

În clipa cînd Gontran termina de scris aceste rînduri se auzi soneria. Marchizul tresări şi o neliniţte inexplicabilă îl cuprinse. El aruncă iute jurnalul în fundul unui sertar, pe care-l închise în grabă.

Era ora nouă dimineaţa. Pe scara casei în care locuia Gontran, se perindaseră de acum numeroase persoane urcînd ori coborînd, cîţiva furnizori veniseră pînă acum de cîteva ori în dimineaţa aceea să sune la uşa marchizului.

De obicei rămînea foarte liniştit în cabinetul său, cu picioarele pe gratiile dinaintea sobei şi visa la fericirea sa. Dar, de data asta, zgomotul soneriei răsunase ca vestitor de nenorocire. Un sunet scurt, poruncitor ca al unui creditor. Gontran nu avea datorii, se căsătorea în acea zi şi lua ca zestre o rentă de şaizeci de mii de taleri.

Palid, cu inima palpitînd, marchizului i se păru cît un secol minutul care se scurse între sunetul clopotului şi sosirea servitorului.

Acesta dădu stăpînului său o carte de vizită.

- Domnul Cavaler, zise el, îl roagă pe domnul marchiz să

binevoiască a-l primi, cu toate că e încă aşa de dimineaţă. Gontran îşi aruncă ochii pe cartea de vizită şi îngălbeni. El citi numele execrat şi fatal: "Cavalerul d'Asti."

Poate i-ar fi închis uşa, atît de tulburat era, dar Cavalerul se afla în spatele servitorului şi intrase în casă, înainte ca Gontran să fi putut răspunde.

- Bună ziua, scumpe marchize, zise el, întinzîndu-i mîna.

Gontran se sculase cu repeziciunea unui om care vede apărînd în faţa lui capul hîd al unei reptile.

- Bună ziua, marchize, repetă Cavalerul pe un ton foarte prietenos.

Servitorul ieşi şi Gontran rămase singur în prezenţa domnului d'Asti.

Gontran era cam împietrit. El, îndrăzneţul şi curajosul începuse să tremure.

- Domnule... bîigui el în sfîrşit.

- Ce ai, dragă prietene? îl întrebă Cavalerul. Se vede, că vizita mea te deranjează grozav, de ce mă primeşti în chipul acesta?

- Pe mine! Nu... iartă-mă... Cavalere... bolborosea Gontran care-şi pierduse capul.

- Scumpul meu, începu d'Asti aşezîndu-se şi strîngînd mîna lui Gontran pe care acesta nu cuteza să şi-o retragă, sînt de ieri la Paris şi am aflat de căsătoria d-voastră.

Gontran se cutremură.

- Bine faci, căsătoria e pentru noi, foşti crai, limanul de scăpare. Am venit să-ţi prezint felicitările mele prieteneşti şi cum am vrut să fiu primul dintre toţi...

La auzul acestor cuvinte, groaza lui de Lacy se mări şi mai mult.

- Să nu te mai miri că am venit aşa de dimineaţă.

- Cavalere, îţi mulţumesc, şopti Gontran alb ca o stafie.

- Lasă, că ghicesc eu de ce eşti aşa de tulburat! zise d'Asti.

- Eu? întrebă Gontran.

- Credeai că am venit să-ţi interzic căsătoria în numele prietenilor noştri.

Gontran tot mai tremura încă.

- Linişteşte-te, prietene, urmă Cavalerul, Asociaţia Cavalerilor Spadei nu interzice căsătoria, dimpotrivă, chiar eu sînt o dovadă vie.

- Aşadar, zise Gontran care-şi mai stăpînise puţin emoţia, nu vii ca să...?

- N-am venit decît pentru a-ţi strînge mîna.

- Fără vreun ordin de la Colonel?

- Fără nici un ordin.

Domnul de Lacy răsuflă.

- De altfel, prietene trebuie să ştii că de o lună de zile Colonelul călătoreşte prin Italia.

- Aşa! zise Gontran căruia începuse să-i revină speranţa.

- Fiul lui era suferind, nu-şi mai revenea de cînd căpătase cele două răni. Tatăl a fost sfătuit să facă o călătorie la Nisa şi la Florenţa. Ei au plecat în octombrie şi nu se vor întoarce decît la sfîrşitul iernii.

Inima lui Gontran începuse să bată iarăşi regulat.

- El a plecat, urmă Cavalerul, lăsîndu-mi deplină împuternicire şi comandamentul suprem al tovarăşilor Spadei.

Gontran se înfioră din nou.

- Dar misiunea e uşoară, nu avem nimic de făcut.

- A! făcu marchizul recăpătîndu-şi sîngele rece. Da, da, toţi sîntem fericiţi şi căpătuiţi.

Cavalerul luă o ţigară de pe sobă şi urmă:

- Judecă şi dumneata: Lemblin s-a însurat cu văduva generalului de Ruvingny.

La auzul acestui nume Gontran păli.

- Emmanuel a luat pe Madame de Mort-Dieu. Mort-Dieu şi-a căpătat milionul. Eu sînt fericitul soţ al Margaretei. Socrul şi unchiul meu, onorabilul baron mi-a făcut plăcerea de a muri anul acesta şi nimic nu mi-ar tulbura fericirea, de n-ar fi gîndul

că ai iubit serios şi că, poate o mai iubeşti pe nevasta mea. Căsătoria dumitale însă mă linişteşte şi fericirea mea e desăvîrşită.

Gontran se uită la Cavaler şi i se păru într-adevăr că citeşte în ochii lui o mulţumire deplină, care sfîrşi prin a-l linişti.

- Or, reluă domnul d'Asti, care era scopul asociaţiei? Să îndreptăm spre binele nostru soarta nedreaptă şi oarbă făcîndu-ne bogaţi şi fericiţi din ruinaţi şi necăjiţi cum eram.

- Aşadar, întrebă marchizul, venindu-i o speranţă nebună, Asociaţia e desfăcută?

- Nicidecum, ea va exista întotdeauna, dar acum se odihneşte.

- Şi... Colonelul?

- Zău, nu ştiu ce are de gînd să ne mai ceară răspunse d'Asti, dar pînă în prezent... Ei, de va fi nevoie, îl vom servi, dar deocamdată el nu cere nimic.

La aceste din urmă cuvinte Gontran simţi o presimţire vagă şi îndepărtată, a unei nenorociri care-l pîndea. Dar Colonelul nu era în Franţa şi apoi, el era aşa de ocupat cu fiul său că poate nici nu-şi mai amintea de această societate misterioasă pe care o fondase. Cînd nenorocirea e departe, sperăm totdeauna că ea se va opri în drum.

Gontran se lăsă în prada unei siguranţe înşelătoare şi nu mai văzu în Cavaler decît pe unul din acei prieteni nesuferiţi cărora, sîntem nevoiţi să le zîmbim, dar pe care, pe cît ne e cu putinţă îi evităm.

- Cu toate astea, urmă domnul d'Asti, mai e unul din prietenii noştri care n-a tras încă partea lui de beneficii din Asociaţie, dar e pe cale...

Ultimele cuvinte ale Cavalerului erau pentru Gontran, ceea ce pentru un prizonier căruia i se redă libertatea ar fi ultima frază a ordinului care porunceşte totuşi, ca el să fie reţinut în închisoare pentru o crimă posterioară celei pe care a expirat-o

şi pe care justiţia încă n-a cercetat-o.

- Renneville! şopti el începînd din nou să tremure.

- Da, bietul Renneville a fost mai puţin fericit ca noi. El n-avea nici un unchi de moştenit şi nu era iubit de nici o moştenitoare. El nu visa decît o şansă nebună la joc în tripourile de pe malurile Rinului, o idee absurdă care duce la balamuc.

- Ei şi? întrebă Gontran.

- Dar iată că a dat şi el de o urmă. Un frate al tatălui său, un oarecare Cavaler de Renneville, dispărut de cînd cu catastrofa din Saint-Domingo şi cu revolta negrilor de care nu s-a mai auzit nimic de atunci, a trimis veşti. Unchiul acesta a exersat toate meseriile, ultima fiind aceea de a deveni milionar. E un adevărat unchi din America, stabilit la Batavia. Dar din nenorocire el a făcut ceea ce de obicei nu fac unchii de acest soi: el are un fiu.

Domnul de Lacy se cutremură.

- Fiul acesta, urmă Cavalerul, e ofiţer de marină în Olanda. Dacă el ar muri, Renneville ar moşteni.

Gontran crezu că d'Asti venise să-i poruncească să meargă să ucidă pe fiul acesta şi el devenise iarăşi palid şi începu să tremure.

- Păcat numai că Renneville nu ştie unde se află numitul ofiţer, urmă Cavalerul şi apoi, chiar de ar şti tot ar fi greu de a ajunge pînă la el. Marinarul e ca rîndunica, el nu stă locului decît pentru o iarnă.

La auzul acestor ultime cuvinte, tulburarea care-l cuprinse iarăşi pe domnul de Lacy dispăru.

- Aşadar, întrebă el cu o urmă de nelinişte, pentru moment...?

- Deocamdată Renneville ia informaţii.

- Şi pe urmă...

- Apoi, te asigur că dacă Colonelul se va înapoia şi voi putea depune în mîinile lui, comandamentul, voi porni bucuros

în căutarea marinarului olandez. N-am călătorit niciodată şi acesta ar fi un prilej bun, mai ales că Margareta pe care totuşi o ador, a început să devină cam plictisitoare. Ea s-a lăsat de pictură, pentru a cultiva muzele. Face versuri proaste, lucru ruşinos pentru o femeie.

Cavalerul se sculă şi strînse mîna lui Gontran.

- La revedere, scumpul meu, zise el, e ora nouă şi jumătate. La zece eşti aşteptat la primăria circumscripţiei a X-a şi ai tocmai vreme să te îmbraci şi să te duci să-ţi iei logodnica de acasă. La revedere şi fii fericit!

Cavalerul însoţi ultimele cuvinte cu unul din acele zîmbete ciudate care semănaseră groaza în inima lui Gontran, în timpul cît stătuse la Portes. Apoi plecă.

Rămas singur, Gontran începu să gîndească la tot ce-i spusese domnul d'Asti. Venirea acestui om, după ce mai întîi îl înfricoşase, sfîrşise prin a-i părea foarte naturală şi tot ce-i spusese el, îl liniştea pe marchiz pentru viitor. Dacă de fapt Asociaţia nu era desfăcută, ea îndeplinise cel puţin două treimi din misiunea ei şi presupunînd că ar mai avea de săvîrşit vreuna din sarcinile ei blestemate, se va adresa ea oare tocmai lui Gontran, care făcuse de acum atîta pentru ea? Asta nu prea era probabil. Ultimul zîmbet al Cavalerului însă străpunsese inima lui Gontran cu ascuţişul unui stilet şi o bănuială înfiorătoare puse stăpînire pe el, pe cînd se îmbrăca.

- Mi-e oroare de omul acesta ca de o viperă, şoptea el, privirea lui e înveninată.

Şi pe cînd îşi vorbea astfel, Gontran îşi aminti că Margareta şi el se iubiseră fierbinte şi că ticălosul putea prea bine să-şi pregătească o răzbunare teribilă.

Era el omul care să ierte că a avut numai corpul nevestei sale, nu şi prima ei dragoste?

Acest ultim gînd îl tulbură mult pe domnul de Lacy şi-l urmări tot drumul din strada Helder pînă în strada Verneiul unde locuia baronul de Froidefond. Dar neliniştea dispăru pe

pragul odăii Jeannei. Ea era radioasă şi curată ca un înger, căruia Dumnezeu i-ar permite să coboare pe pămînt pentru a lua de acolo un suflet pe care-l iubeşte.

La vederea lui Gontran, faţa i se îmbujoră şi ochii îi străluciră de fericire castă.

Toaleta miresei era terminată, la privirea rugătoare a lui Gontran, ea îndepărtă camerista. În clipa cînd urmau să fie uniţi pentru vecie, cei doi logodnici simţeau nevoia de a fi cîteva minute singuri ca să mai schimbe cîteva cuvinte solemne de dragoste.

Domnul de Froidefond, care asistase la terminarea toaletei fiicei sale, ghici dorinţa intimă a tinerilor şi le zise zîmbind:

- Vă las copii, să vă faceţi micile voastre confidenţe. Mai aveţi zece minute. Cu bine!

Şi fericitul tată îi părăsi surîzînd şăgalnic ca bătrînii care îşi amintesc de tinereţea lor şi n-au uitat încă plăcerile dragostei. Atunci Gontran o luă pe logodnica lui de mînă, o duse la canapea şi se aşeză lîngă ea.

- Jeanne, iubita mea, îi zise el, peste un ceas vei fi soţia mea.

El simţi cum mîna fecioarei tremura în mîna lui.

- Peste un ceas, urmă el, vom fi uniţi pe vecie. Jeanne, mă iubeşti?

- Ah! răspunse ea, te mai îndoieşti de asta?

- Vezi, draga mea, urmă el, acela care se însoară cu un înger ca tine, mai e cuprins încă în ultimul moment de o spaimă neînţeleasă.

Ea îl privi cu nedumerire.

- Încă de dimineaţă mă tot întreb, dacă într-adevăr sînt demn de tine.

- O, da, zise ea, o simt.

El se cutremură la amintirea trecutului său.

- Jeanne, urmă el, am avut o tinereţe furtunoasă.

- Eşti bun şi nobil, Gontran.

- Ah, iubito, şopti el, Dumnezeu mi-e martor că te iubesc atît de fierbinte, cum numai îngerii îl pot iubi pe Dumnezeu şi că pe viitor toată viaţa mea o voi consacra, în întregime fericirii tale.

Ea îi mulţumi cu o privire şi cu un zîmbet care îi umplură inima de speranţă.

- Dar tot îţi mai repet Jeanna, că am avut o tinereţe frămîntată, am fost vinovat şi dacă mi-ar reveni amintirea trecutului meu...

- Trecutul tău? zise ea, ai avut un trecut cu care nimănui nu i-ar fi ruşine, ai fost iute din fire, poate ai căutat gîlceavă, poate ai avut nenorocul să-ţi pui în joc viaţa împotriva unei alte vieţi.

Gontran se înfioră de groază.

- Dar, urmă ea, dacă celălalt sau ceilalţi au sucombat, crezi oare că Dumnezeu n-a fost drept?

Cuvintele acestea căzură ca un blestem pe inima îndurerată a vinovatului.

- Dumnezeu îmi trimite iertarea prin glasul unuia din îngerii săi, se gîndi el.

El sărută cu sfială fruntea curată a logodnicei sale şi zise:

- Vino dar, adorata mea Jeanna, vino că altarul e împodobit şi simt că providenţa mi-a dat o viaţă nouă, cînd mi-a acordat dragostea ta.

Gontran se ridică liniştit şi cu fruntea sus, ca vinovatul izbăvit şi purificat de păcatele sale printr-o adîncă pocăinţă. Ucigaşul dispăru în sfîrşit pentru a face loc lui Gontran de Lacy de altă dată, care putea să privească drept la vechile sale arme, ferite de orice pîngărire şi pe cînd din adîncul sufletului său mai adresa lui Dumnezeu o ultimă rugă, cerîndu-i încă o dată iertare de acum acordată de cer, el cuprinse în braţe îngerul împăcării, a cărui voce curată şi senină astîmpăra ultimele lui remuşcări şi o strînse pe Jeanna îndelung la pieptul său. Atunci fără îndoială că geniul ţinuturilor armori-

cene, însărcinat de Dumnezeul vechilor bretoni să vegheze peste neamurile bătrîne şi să le păstreze curate şi nepătate şi care cîtva timp se îndepărtase cu fruntea roşie de ruşine, geniul acesta s-a întors şi a întins din nou aripile sale ocrotitoare peste aceşti doi copii care aveau să continue viaţa nobilă a numelui de Lacy.

CAPITOLUL VII

Umbra lui Banco

După zece minute, Jeanna şi logodnicul ei se urcau în trăsură, în curtea vechiului palat de Froideford, pentru a porni la casa baronului de Lacy. Unchiul lui Gontran se hotărîse să părăsească scumpa lui Bretagnia pentru a asista la nunta moştenitorului său. Bătrînul parcă întinerise cu zece ani şi pe cînd dădea miresei braţul ca să-i ajute să urce în trăsură, un zîmbet naiv îi flutura pe buze.

- În sfîrşit! şopti el, acum nădăjduiesc că Dumnezeu mă va mai lăsa să trăiesc încă doi ani şi nu mă va chema la el decît după ce-mi va îngădui să legăn un vlăstar al neamului Lacy.

Întreaga aristocraţie pariziană fusese invitată, nenumărate echipaje escortau pe însurăţei. Gontran, radios după ce devenise soţul Jeannei înaintea legii, intra în biserica Sainte - Thomas-d'Aquin, unde unirea lor avea să fie consacrată şi de biserică. Cînd trecuse pragul primăriei, el mai fusese cuprins de o ultimă teamă: să nu întîlnească în drumul său figura batjocoritoare a Cavalerului. Dar, domnul d'Asti, supunîndu-se

fără îndoială legii impuse tovarăşilor Spadei, care le cerea ca în ochii lumii ei să pară că nici nu se cunosc, nu voise să asiste la cununia civilă a lui Gontran.

La ieşirea din biserică, însă, în momentul cînd, la braţ cu soţia sa, trecea prin mulţimea elegantă şi reculeasă care se rugase pentru fericirea lui viitoare, marchizul zări într-un colţ, după un stîlp, aproape de uşă, doi oameni îmbrăcaţi în negru, care în timpul ceremoniei stătuseră la o parte. Erau vicontele Renneville şi Cavalerul d'Asti. Gontran se cutremură şi groaza puse iarăşi stăpînire pe el, căci pe buzele Cavalerului apăruse iarăşi zîmbetul drăcesc.

- Dumnezeule! şopti el, nu m-ai iertat oare?

*

* *

În seara aceleeiaşi zile, pe la ora unsprezece, trecătorii întîrziaţi prin strada Verneuil, ar fi putut vedea palatul Froidefond iluminat la toate etajele. Un şir lung de echipaje staţionau în apropierea porţii, umpleau curtea, iar pe peron forfoteau numeroşi lachei, cu livrele variate, toţi foarte galonaţi şi acoperiţi cu fireturi de aur ca nişte ofiţeri italieni.

Toamna care se prelungea anul acesta şi frumuseţea nopţii, permiseseră iluminarea grădinii şi pe cînd majoritatea musafirilor dansau la primul etaj, cîteva cucoane acoperite cu şaluri albe de caşmir se plimbau pe aleile grădinii la braţul cavalerilor galonaţi, care preferau misterele conversaţiei.

Baronul de Froidefond nu voise să urmeze obiceiul monden, adus din Anglia, care cerea ca persoanele din lumea mare să se cunune la miezul nopţii în biserica Saint - Thomas - d'Aquin, iar după cununie să se urce într-o caleaşcă şi să

plece spre a-şi petrece luna de miere în vreun castel vechi al familiei.

Tot Parisul elegant şi blazonat, fusese poftit la nunta domnişoarei de Froidefond, iar invitaţii rămîneau la etaj în faţa mîndrei fecioare care se căsătorea cu unul din bărbaţii cei mai la modă.

Nesocotind sinistra apariţie din biserică, uitînd zîmbetul batjocoritor şi ameninţător pe care-l zărise pe buzele Cavalerului, domnul de Lacy era radios cînd părăsi biserica. El purta privirea-i triumfătoare peste mulţimea care admira şi poate invidia chiar fericirea lui, apoi privirea lui se oprea pe tînăra-i soţie emoţionată şi îmbujorată, care se aşezase lîngă bătrînul ei tată, a cărui mînă o strîngea cu mînuţele ei albe şi părea că-i spune cu ochii şi cu gestul:

- Tată iubit, să trăieşti mult, foarte multă vreme, ca nimic să nu lipsească fericirii copiilor tăi.

Deodată domnul de Lacy se înfioră şi îngălbeni, el se îndreptă spre soţia lui ca s-o invite la un vals, dar se opri brusc în drum. Din fericire Jeanna de Froidefond vorbea atunci cu tatăl ei, cavalerii se apropiau de partenerele lor, doamnele bătrîne vorbeau, bătrînii jucau solinat şi nimeni nu observă emoţia şi paloarea domnului de Lacy.

Pe pragul salonului apăruse, fără zgomot, fără a atrage atenţia cuiva, un om îmbrăcat tot în negru, cu faţa galbenă, cu buzele subţiri, pe care flutura un zîmbet batjocoritor. De altfel portul lui era de o eleganţă ireproşabilă şi cu toate că avea jiletcă neagră şi cravată neagră, s-ar fi putut crede că era în haine de bal, dar că mai purta un doliu, care însă nu-l oprise de a participa la petrecere.

La vederea acelei persoane, care apărea în mijlocul unei serbări ca umbra teribilă a lui Banco, marchizul uită de tînăra-i soţie, de vals, de lumea care-l înconjura. El se apropie iute de necunoscut, care-l salută politicos şi-i zise încet:

- Scumpul meu marchiz, ai vreo cameră lăturalnică unde să

putem schimba două vorbe? Am să-ţi comunic ceva urgent.

- Vino! răspunse scurt domnul de Lacy.

El îl duse pe Cavaler, căci era musafir, printr-o sală de joc, apoi printr-o seră de iarnă, pînă ajunse într-o cameră orientală, un fel de fumoar luminat cu o lampă chinezească, unde, cu tot semiîntunericul şi cu toată tăcerea misterioasă, nu venise încă nici un cavaler să vorbească în şoaptă cu dansatoarea-i obosită.

- Marchize, zise atunci domnul d'Asti pe un ton poruncitor, nu mai vin la dumneata ca prietenul d'Asti, ci ca şeful suplinitor al tovarăşilor Spadei, locţiitorul Colonelului Leon. E ora douăsprezece şi un sfert. Ştii că de aici pînă la Havre sînt cincizeci de leghe?

Marchizul se cutremură.

- Ei şi? întrebă el.

- Caii de poştă care merg necontenit în galop, fac drumul acesta în douăsprezece ore. Cu toate acestea, dumneata trebuie să-l faci în zece ore.

- Eu? întrebă marchizul, dîndu-se un pas înapoi.

- O trăsură înhămată cu poştalionul pe capră te aşteaptă la poarta casei dumitale. Pune o manta peste haina de bal, ia-ţi pistoalele şi pleacă.

- Să plec! Se vede că glumeşti! Sînt însurat de abia de la prînz şi abia azi de dimineaţă mi-ai spus...

- Trăsura dumitale nu se va opri decît la Havre, urmă liniştit Cavalerul. Ea va poposi pe cheiul marelui bazin. vei coborî din trăsură şi te vei duce pe vaporul Feu-Grégeois, care pleacă mîine şi pe care ţi s-a oprit o cabină.

- Dumnezeule, dar unde mă trimiteţi? bîigui marchizul.

- La Amsterdam, dragul meu, răspunse scurt Cavalerul. Acolo te vei întîlni cu vărul lui Renneville, ofiţerul olandez de marină. El stă la " Licorna de Aur ", un han din port. Ai să-l provoci... Restul e foarte simplu pentru dumneata. Dracul ăsta de Renneville a operat cu iuţeală mare. El a adunat toate informaţiile acestea în numai două săptămîni.

Marinarul olandez pleacă la 11 ale lunii în Indii şi azi sîntem în ziua de 5. Aşa că dispui de şase zile ca să-l scapi pe amicul nostru Renneville de un văr supărător. E o călătorie de cincisprezece zile, dusul şi întorsul la un loc. La întoarcere vei regăsi pe nevasta dumitale, pe socrul dumitale şi vei fi fericit...

Şi pe cînd vorbea astfel, Cavalerul rînjea răutăcios. Gontran rămase o clipă încremenit, întrebîndu-se dacă nu cumva e în prada unui vis urît. O clipă el se uită buimăcit la domnul d'Asti. Dar acesta adăugă:

- Haide, marchize, n-ai nici o clipă de pierdut.

Aceste ultime cuvinte îl treziră pe Gontran din zăpăceala lui, el făcu un pas înapoi şi apoi ridică privirea-i mîndră asupra Cavalerului, privire în care se oglindea în sfîrşit întreaga-i indignare:

- Şi dacă n-aş pleca? întrebă el.

Cavalerul înălţă din umeri, apoi arătă cu degetul ceasul de pe sobă.

- Ştii bine, răspunse el, că e zor şi nu avem timp pentru astfel de glume. Scrie cu creionul un bilet către soţia dumitale şi s-o ştergem.

Paloarea domnului de Lacy făcuse loc unei roşeli aprinse, care arăta că buimăcelii îi urmase o furie teribilă.

- Nu glumesc, zise el, nu vreau să plec, nu voi pleca. Nu mai vreau să ştiu de Asociaţia voastră, de această francmasonerie de bandiţi, de această complicitate misterioasă şi îngrozitoare. Redă-mi libertatea. Vă jur pe cuvîntul meu de gentilom, că vă voi păstra secretul!

- Scumpul meu, răspunse Cavalerul izbucnind într-un hohot de rîs, ştii bine că nimeni nu se poate retrage dintr-o asociaţie ca a noastră şi că numai moartea ne poate despărţi. Drept să-ţi spun mă surprinde atitudinea dumitale. Ai uitat oare jurămîntul nostru reciproc şi nu mai ştii că fiecare din noi e al tuturor, că el devine o unealtă a cărei menire unică e de a servi interesul general?

Ah! marchize, eşti ingrat, căci fără noi n-ai fi fost niciodată în situaţia de a te însura cu domnişoara de Froidefond. Dar îţi iert această clipă de rătăcire, înţeleg că te doare să te desparţi de tînăra-ţi soţie şi atunci îţi vei da seama cît de vinovată era împotrivirea dumitale. Haide, nu mai şovăi, timpul trece... pleacă!

Tonul batjocoritor cu care începuse să vorbească Cavalerul, făcuse pe nesimţite loc unui ton mai blînd, dar sub care se ascundea o voinţă de fier.

- Domnule, zise deodată marchizul, cînd am intrat în Asociaţie, nu prevedeam căsătoria mea. Timp de doi ani mi-am îndeplinit cu credinţă datoria, serviciile ce am făcut cauzei generale, au plătit din plin beneficiile pe care le-am tras. Deci, mă despart de voi. Nu trebuie să aveţi nici o grijă. Ştiţi că a vă trăda pe voi înseamnă să mă trădez pe mine însumi. Spui, că aveţi nevoie de spada mea, de inteligenţa mea, de îndrăzneala mea? Dar dumneata singur Cavalere, nu eşti tot aşa de inteligent, de îndrăzneţ, de brav ca mine?

- Pardon, scumpul meu, îl întrerupse Cavalerul, ştii bine că eu nu contez acum, pentru că în chip provizoriu îl înlocuiesc pe Colonel. Nu pot fi în acelaşi timp capul care conduce şi braţul care execută.

- Ei bine! strigă marchizul furios, fie ce-o fi, eu refuz de a pleca!

Cavalerul înălţă din umeri.

- Eşti nebun! zise el.

- Nebun! răspunse Gontran cu mîndrie. Nu, nu sînt nebun, sînt sătul! Eram nebun cînd eu, om cinstit şi brav m-am asociat cu voi, oameni terfeliţi şi nelegiuiţi. Eram nebun cînd, în schimbul Leonei pe care mi-aţi dat-o, am ucis, pentru a vă servi pe toţi, pe generalul de Ruvigny şi pe Octav de Verne. Eram nebun cînd ţi-am cedat-o pe Margareta. Astăzi nu mai sînt nebun.

Şi Gontran stătea drept, liniştit şi mîndru şi-l domina pe

Cavaler cu privirea-i hotărîtă.

- Cum! zise Cavalerul rîzînd batjocoritor, vorbeşti de Margareta? Zău, dragul meu, ca să fiu sincer, trebuie să-ţi mărturisesc că ordinul ce ţi-am adus e o mică răzbunare. Prea mult ai iubit-o pe Margareta... şi ea te-a iubit prea mult.

Ochii Cavalerului exprimau o ură adîncă.

- Căci, urmă el, eu am ce-i drept, persoana şi zestrea Margaretei, dar eu nu am inima ei. Ea mă urăşte şi mă dispreţuieşte. Ai înţeles, scumpul meu prieten? În noaptea asta, în numele jurămîntului dumitale şi al legămîntului dintre noi din trecut şi din viitor, Asociaţia îţi porunceşte să pleci.

- Nu voi pleca! Ieşi!

Cavalerul încrucişă liniştit braţele pe piept şi se uită la Gontran. Zîmbetul lui devenise hidos şi domnul de Lacy pricepu că de la omul acesta nu trebuia să aştepte nici milă, nici dreptate.

- Ei bine, zise Gontran, dacă vii să-mi vorbeşti în numele Asociaţiei de ura dumitale personală, să încheiem discuţia. Mîine voi fi la dispoziţia dumitale şi Dumnezeu îmi va ajuta să scap lumea de un asemenea mizerabil. Dar în noaptea asta...

Un răget înăbuşit ieşi din pieptul domnului de Lacy, care urmă:

- Se vede că nu-ţi aminteşti, şopti el, că am vărsat sîngele a doi oameni?

- Pentru interesul general, marchize.

- Ei bine, zise domnul de Lacy scos din fire, să mergem dacă vrei! Unul din voi mă va ucide, ori veţi muri toţi, pînă la cel din urmă, de mîna mea.

Şi el aruncă mănuşa sa în faţa domnului d'Asti. Acesta se făcu galben de mînie, dar se stăpîni:

- Să mergem! zise el, dar nu e prea probabil că nu-ţi vei lăsa pielea în jocul ăsta!

- Se prea poate! Haide!

Ca să iasă din palat, domnul de Lacy putea trece prin curtea

principală ori prin grădina a cărei portiţă dădea într-o stradă pustie. Pe portiţa aceasta intrase Cavalerul şi domnul de Lacy văzu acolo poştalionul care trebuia să-l ducă la Havre. Pentru ca dispariţia lui să nu dea loc la fel de fel de bănuieli, marchizul alesese acest drum. Cavalerul porunci vizitiului să dea bici cailor şi să se întoarcă de unde venise, apoi rămase singur cu domnul de Lacy, care închise portiţa gradinii în urma sa.

În clipa aceasta muzica de la bal, începea un vals nou.

- Domnule, zise marchizul atingînd umărul complicelui său, sînt cu toţii şapte. Aşa că trebuie să ucid şase oameni ca să-mi recapăt libertatea.

- Întocmai, răspunse Cavalerul închinîndu-se.

- Aşadar, după ce te voi omorî, nu vor mai rămîne decît cinci.

- Se înţelege.

- Ei bine, zise marchizul cu sînge rece, voi începe cu dumneata.

- Cred, că mai întîi trebuie să ne procurăm arme.

- Uiţi, că fiecare din noi are totdeauna la el un pumnal al cărui mîner înfăţişează o mînă de schelet.

- Aşa e, dar nimeni nu se duelează cu pumnalul.

- Ei bine, noi vom introduce moda acestei arme. Să ne măsurăm puterea, Cavalere!

Şi domnul de Lacy lăsă să sclipească la lumina lunii lama lucioasă a stiletului.

CAPITOLUL VIII

Văduvă în noaptea nunţii

Cavalerul fu cam surprins de această agresiune bruscă şi el ezită cîteva clipe, apoi ochii îi scăpărară ca ai unei fiare şi scoase şi el pumnalul.

- Numai o vorbă, zise el.

- Spune, dar iute.

- Dacă mă omori aici, la ora asta, în această stradă pustie, vei fi oare atît de cinstit să te duci, să-i cauţi pe ceilalţi cinci şi să-i provoci la duel?

- Da, ţi-o jur. Dar...

- Aşa! zise Cavalerul batjocoritor, mai există desigur o restricţie.

- Una singură. Cu arma de care ne vom servi, se prea poate ca învingătorul să fie şi el tot aşa de grav rănit ca şi cel învins. Dacă voi simţi că sînt rănit de moarte, mă voi mulţumi să mă duc să mor acasă la mine.

- Nu văd în asta nici un inconvenient.

- Ia poziţia, domnule.

Şi domnul de Lacy se aruncă asupra adversarului său. Duelul acesta era groaznic de văzut. Teoriile scrimei dispăruseră

pentru a face loc unei brutalităţi sălbatice, unei furii de bestii. Erau ca doi canibali care caută să se sfîşie, pentru a-şi satisface instinctele josnice.

Lupta fu scurtă. Timp de zece minute marchizul şi Cavalerul se aruncară unul asupra celuilalt şi se loveau cu furie. Deodată d'Asti scoase un ţipăt, un strigăt de durere şi de turbare, pumnalul îi scăpă din mînă, braţele-i zgîrcite i se întinseră. El rămase o clipă în picioare, nemişcat, cu privirea rătăcită, apoi încercă să facă un pas înapoi şi căzu.

- Unul! rosti cu nepăsare domnul de Lacy.

Dar cînd marchizul voi şi el să facă un pas înainte, se clătină, ochii i se tulburară şi el fu nevoit să se sprijine de un zid.

- Sînt un om mort, şopti el, am căpătat trei lovituri de pumnal în piept şi nu mai am de trăit nici măcar un ceas. O, Jeanna, Jeanna, iubita mea, tu, singura şi unica mea dragoste, soarta ţi-a fost să nu te măriţi decît cu un cadavru. Iată-te văduvă, înainte de a fi soţie.

Şi o lacrimă amară, arzătoare, o lacrimă de om blestemat, lunecă încet pe faţa palidă a marchizului. Deodată această lacrimă fu urmată de o fulgerare de mînie. Ochiul lui împăienjenit sclipi deodată sumbru: " Să mor fără a fi răzbunat? " zise el cu voce surdă.

Cuvîntul de răzbunare îi redase un suflu de viaţă, el se ridică şi împinse cu piciorul corpul cavalerului.

- Căci, urmă el, ucigaşul meu, omul care m-a omorît, care dintr-o dată mi-a zdrobit şi viaţa şi dragostea, acela care a schimbat în văl negru şi în haine cernite rochia albă şi cununa de lămîiţă a adoratei mele Jeanna, nu e corpul acesta inert pe care-l ating cu piciorul, nu e mizerabilul acesta pe care l-am ucis şi care m-a ucis pe mine, ci e Asociaţia aceea infernală, sînt toţi acei bărbaţi legaţi printr-un pact infernal, legaţi unii de alţii prin crime, care au făcut din mine ceea ce de altfel şi eu am făcut din ei: o maşină ascultătoare, un pumnal supus, o

mînă totdeauna gata de crimă, o frunte care nu mai ştia să roşească de ruşine. Ei bine, nu vreau ca oamenii aceştia să-mi supravieţuiască, mor pe pragul alcovului meu nupţial, ei vor muri pe treptele eşafodului. Necinstea ne va servi drept epitaf şi Jeanna nu mă va plînge. O! urmă domnul de Lacy cu o ironie crudă, de aş putea să mai trăiesc încă un ceas!

Şi el încercă să facă cîţiva paşi, tîrîndu-se mai mult decît mergînd. Energia lui de fier îi dădea puterea să ţină la distanţă moartea care totuşi se apropia cu paşi grăbiţi. El continuă să se tîrască ţinîndu-se de ziduri, mai odihnindu-se puţin cîte puţin, apoi pornind iar înainte şi oprindu-se din nou. Astfel ajunse la capătul străzii, apoi în strada Vaneau.

Ceasornicele învecinate băteau ora unu, strada era pustie, dar o birjă goală trecu şi birjarul văzîndu-l pe domnul de Lacy îi oferi serviciile sale.

Întunericul ascundea sîngele care pătase vesta albă a marchizului şi vizitiul, care-l ajută să urce în trăsură, nu observă că era rănit.

- Strada Helder nr. 13, şopti domnul de Lacy cu voce stinsă. Un pol bacşiş dacă ajungi acolo în zece minute.

Birjarul biciui caii şi porni cu o iuţeală fulgerătoare.

Domnul de Lacy leşină pe drum. Dar îşi reveni în simţire în clipa cînd birja se opri:

- Prietene, zise el birjarului, sună la uşa de colo, urcă apoi la primul etaj, scoală pe servitorul meu şi spune-i că stăpînul său îl aşteaptă jos în stradă.

Birjarul îndeplini porunca marchizului şi puţin mai tîrziu se întoarse urmat de servitor.

- Guillaume, îi zise domnul de Lacy a cărui voce devenea tot mai slabă, du-te în cabinetul meu de lucru, descuie cu această cheie scrinul şi adu-mi imediat o cutie de lemn de cedru ce se află acolo. Ai să-mi aduci şi o manta.

- Bine, conaşule, răspunse valetul luînd cheia şi grăbindu-se să execute porunca.

După puţin timp el se întoarse cu cutia.

- Acum poţi să te duci să te culci iarăşi, zise încet marchizul luînd cutia de cedru.

- Ciudat!, şoptea servitorul îndepărtîndu-se, boierul are glasul unui om pe moarte.

Domnul de Lacy strigă acum birjarului:

- Ascultă prietene, îi zise el, adineauri m-am duelat, am căpătat trei răni şi s-ar putea să mor pe drum. N-am vreme să mă duc la un medic ceea ce de altfel nici nu mi-ar folosi. Ai să mă duci în strada Verneuil. Dacă s-ar întîmpla, ajunşi la poarta, palatului eu să-mi fi dat sufletul, vei cere să vorbeşti doamnei de Lacy şi-i vei remite această cutie spunîndu-i că ţi-am făgăduit zece poli. De altfel, cutia aceasta nu conţine decît scrisori de dragoste.

Birjarul ascultă uluit.

- Haide, zise marchizul, să pornim în galop!

Şi în minte mai adăugă, zîmbind răutăcios:

- A, bine am făcut că am notat zi cu zi şi fără ştirea nimănui povestea pactului nostru infam! Cel puţin voi fi răzbunat!

Pe cînd se petreceau întîmplările ce am povestit, în palatul Froidefond se remarcase absenţa domnului de Lacy. Absenţa aceasta păru mai întîi ciudată. Apoi, unii îşi amintiră că marchizul se dusese să salute o persoană pe care nimeni n-o cunoştea, că ei se retraseseră împreună într-o cameră lăturalnică.

Un servitor spuse că i-a văzut pe amîndoi îndreptîndu-se spre grădină.

Se căută prin grădină fără a-l găsi pe domnul de Lacy.

Atunci, zvonurile sinistre, începură să circule prin acea mulţime veselă şi care pînă acum petrecuse în voie. Cuvintele: provocare, duel, absenţă misterioasă, treceau din salon în salon. Sub pretextul banal că ora e înaintată, saloanele se goliră pe nesimţite. Publicului parizian îi e oroare de drame şi de

veşti supărătoare, atunci cînd petrece.

În mai puţin de o oră toţi invitaţii erau plecaţi, lăsînd pe domnul de Froidefond şi pe mireasă în prada unei îngrijorări fără margini.

Măreţul palat, cu puţin mai înainte plin de zgomot, de lumină, de femei gătite, redeveni în cîteva clipe tăcut, părăsit. Lumînările se treceau încet, sunetele orchestrei se stinseră şi sărmana mireasă se închise în camera-i nupţială, cu sufletul frămîntat de o spaimă vagă şi nemărginită, în vreme ce servitorii palatului cercetau tot Parisul pentru a-l regăsi pe marchiz.

Jeanna de Froidefond, cu ochii roşii de plîns, se aşazase pe marginea patului ei de fecioară care trebuia să fie culcuşul ei de mireasă. Ea şedea acolo amărîtă, tăcută, trăgînd cu urechea la cel mai mic zgomot.

Noaptea înainta şi Gontran nu se întorcea.

*

* *

Deodată se auzi un zgomot în salonul învecinat, zgomot de paşi. Jeanna simţi cum tot sîngele i se adună la inimă. Paşii erau înceţi dar se apropiau mereu.

Jeanna scoase un ţipăt... era el! Şi, într-adevăr pe cînd pornea în întîmpinarea lui uşa se deschise şi Gontran apăru.

El era îmbrăcat cu o manta maro şi sub manta ducea un obiect pe care tînăra femeie emoţionată nu putu şi nu căuta să-l desluşească.

- Ah! strigă ea împreunînd mîinile, iată-te în sfîrşit în viaţă!

Un zîmbet trist apăru pe buzele marchizului de Lacy.

Atunci abia, Jeanna observă că el era tot atît de palid ca statuile albe, care se zăreau prin fereastra închisă lucind la lumina lunii, sub umbrarele verzi ale grădinii.

- Dumnezeule! şopti ea speriată, ce palid eşti!

Domnul de Lacy păşea cu mare greutate. El se ţinea de mobilele care-i erau la îndemînă ca să nu cadă.

Jeanna de Froidefond, ca şi cum ar fi ghicit ce se întîmplase, stătea nemişcată, împietrită de groază, uitîndu-se cu ochi mari la omul acesta, care avea de acum aspectul unui cadavru.

Marchizul se apropie de tînăra-i soţie, îi luă mîna şi o aşeză pe canapea lîngă el.

- Jeanna, îi zise el cu voce înceată, solemnă, Jeanna, mă iubeşti?

- O! răspunse ea cuprinzîndu-l cu braţele, mai întrebi dacă te iubesc... adoratul meu Gontran! Dar ce înseamnă paloarea asta? De ce eşti aşa trist? De ce ţi-e glasul atît de slăbit şi tărăgănat? Răspunde-mi, te rog, pentru numele lui Dumnezeu! Răspunde-mi!

- Jeanna, murmură domnul de Lacy, dragostea ce simt pentru tine trebuie să fie nemărginită, căci de un ceas dragostea aceasta înfruntă moartea.

Şi domnul de Lacy îşi scoase mantaua şi soţia lui scoase un ţipăt de groază la vederea vestei albe plină de sîngele ce curgea din trei răni.

- Nu chema pe nimeni... taci! îi zise marchizul cu glas poruncitor, trebuie să mor şi vreau să mai fiu cîteva minute singur cu tine... Jeanna, mor... Jeanna, iubita mea, am avut nevoie de dragostea ta, ca să-mi purifice viaţa pătată... ca în ultimul ceas de viaţă să mă pocăiesc.

- Ce vorbeşti? întrebă ea nedumerită.

- Jeanna, urmă domnul de Lacy, dacă omul pe care tu îl iubeşti pentru că e nobil, brav şi cinstit, n-ar fi decît un ucigaş l-ai mai iubi tu oare?

- A! strigă Jeanna îngrozită, aiurezi, mult iubitul meu Gontran. Tu, atît de nobil şi bun... o! asta e cu neputinţă!

- Dar dacă totuşi ar fi aşa?

- Ei bine! Ce-mi pasă! Te iubesc, pentru că te iubesc! Şi nu vreau ca tu să mori!

Şi Jeanna cuprinse cu braţele pe bărbatu-i muribund şi-l acoperi cu sărutări fierbinţi.

- Jeanna, îngerul meu adorat, bîiguia domnul de Lacy, eu am păcătuit faţă de cinste, mîinile mele sînt pătate cu sînge. Am călcat în picioare armele nobile ale strămoşilor mei şi am blestemat pe Dumnezeul, meu dar am fost împins, silit, cu căluş în gură şi cu cătuşe la mîini am fost dus pe drumul crimei de alţii mai vinovaţi, aceştia m-au asasinat cînd voiam să redevin un om cinstit şi să trăiesc pentru fericirea noastră şi pentru viitorul nostru comun. Vinovaţii trebuie pedepsiţi... Jeanna, mă vei răzbuna tu?

Domnul de Lacy căzu în genunchi şi se tîrî la picioarele soţiei sale, după cum viciul pocăit trebuie să se închine în faţa virtuţii.

- Jeanna, urmă el cu voce stinsă, mă ierţi?

- Întrebi dacă te iert? răspunse ea. Nici nu începe vorbă, te iert şi te iubesc!

- Adevărat? întrebă el zîmbind de fericire.

Ea-i luă mîna şi o puse pe inima ei.

- Ascultă, zise ea, simţi cum bate?

Marchizul luă cutia şi o deschise.

- Vezi hîrtiile acestea? şopti el. Ele cuprind povestea vieţii mele, aici e numele şi lista ucigaşilor mei, a acestor oameni degeneraţi, care au făcut din soţul tău un asasin. Vei citi totul, nu-i aşa?

Jeanna întinse mîna spre cutie:

- A! strigă ea cu voce teribilă, nenorocire lor! Iubitul meu Gontran, vai de ucigaşii tăi, vai de acei care schimbă rochia mea de mireasă în haine cernite!

Domnul de Lacy nu răspunse... el îşi dăduse sufletul la picioarele soţiei sale.

CAPITOLUL IX

Jurămîntul la picioarele catafalcului

Palatul Froidefond, care cu două zile mai înainte fusese plin de zgomot şi de lumină, a cărui curte fusese ticsită de echipaje elegante, palatul care văzuse balul nunţii domnului de Lacy cu lume multă şi elegantă care înveselea saloanele, boschetele verzi şi aleile umbroase ale grădinii, palatul acesta avea acum uşa principală cernită.

În stradă se găsea un şir lung de trăsuri îndoliate şi lucrătorii din Rue Verneuil văzură ieşind pe la prînz un car funebru tras de patru cai negri, cu armuri albe.

Era dricul care ducea la cimitirul de nord, rămăşiţele pămînteşti ale marchizului Gontran de Lacy, mort la treizeci şi doi de ani în ziua nunţii sale.

Aceeaşi lume aristocrată ce fusese poftită la bal şi invidiase ori admirase fericirea lui, se adunase acum la funerariile lui.

Mulţimea de pe trotuare fu martoră la o priveliţte sfîşietoare.

În urma dricului, la o depărtare de zece paşi şi înaintea primelor trăsuri ale cortegiului, mergeau trei persoane: doi bătrîni şi o femeie.

Cei doi bătrîni erau baronul de Froidefond şi baronul de

Lacy, socrul şi unchiul defunctului.

Între ei păşea încet, abia ţinîndu-se pe picioare, o femeie îmbrăcată toată în negru şi plîngînd amarnic sub lungile ei voaluri negre. Aceasta era Jeanna.

Convoiul înaintă încet pe străzile liniştite şi tăcute ale nobilului cartier, pînă la biserica Sainte-Thomas-d'Aquin.

Coşciugul, care-l conţinea pe Gontran, fu aşezat pe un catafalc în tinda bisericii.

După cîntarea liturghiei, se oficie prohodul, bolţile întunecate ale vechii biserici răsunară de cîntece funebre şi de rugăciunile psalmodiate pentru odihna sufletului domnului marchiz Gontran de Lacy.

Apoi, toţi cei de faţă fură invitaţi să stropească sicriul cu cîteva picături de aghiasmă.

Baronul de Lacy, bătrînul acesta acum fără moştenitori, îngenunche cel dintîi lîngă catafalc şi zise cu voce îndurerată:

- Gontran, fiul meu mult iubit, ultimul din neamul Lacy, odihneşte-te în pace!

Apoi veni domnul de Froidefond şi zise plîngînd:

- Soţ al adoratei mele Jeanna, te iert că ai frînt inima copilei mele.

Jeanna se apropie la rîndul ei.

Ca un fior trecu prin mulţimea îndurerată, care se dădu la o parte înaintea acestei femei fecioară şi văduvă în acelaşi timp, a cărei noapte de doliu...

Jeanna nu mai plîngea sub vălul ei, numai păşea clătinîndu-se. Mersul ei era mîndru şi hotărît ca şi cum ar fi mers să ceară dreptate - cu trei secole în urmă - unui rege al Franţei şi să-l implore să răzbune moartea soţului ei.

Ea se apropie de sicriu, se apropie aşa de mult, parcă ar fi dorit să vorbească mortului, se aplecă şi zise încet, dar pe un ton de o rară energie:

- Gontran, mult iubitul meu, dacă sufletul tău planează sub aceste bolţi întunecate, dacă moartea nu e neantul, dacă poţi

auzi vocea mea, ascultă, scumpul meu Gontran, ascultă... Pe sicriul în care rămăşiţele tale dorm somnul de veci, căci pocăinţa ta a şters greşelile tale, jur că voi consacra orice oră, orice clipă a vieţii mele ca să urmăresc pe ucigaşii tăi şi să te răzbun! Dormi în pace iubite, asasinii tăi vor muri pedepsiţi.

Şi văduva, care se aplecase pentru a face acest teribil jurămînt, se sculă mare şi puternică.

Jeanna îmbătrînise cu zece ani. Jeanna avea să devină unealta fatală şi răzbunătoare a Providenţei pe drept mîniată.

CAPITOLUL X

Leul îşi reclamă partea

Trecuseră trei luni de la înmormîntarea marchizului Gontran de Lacy. Într-o dimineaţă de martie, o diligenţă intrase în goana mare în Paris, prin bariera Saint-Jacques, coborî strada cu acelaşi nume pînă la Sena, o luă de-a lungul cheiului, trecu podul Concordiei, ajunse la Champs-Elysée şi nu se opri decît la Chaillot, la poarta vilei unde-l văzurăm odinioară pe fiul Colonelului Leon. La zgomotul trăsurii se deschise o fereastră şi după puţin timp, se ivi un bătrîn plin de bucurie.

Bătrînul Job recunoscuse pe stăpînii săi. Într-adevăr, din caleaşca de voiaj coborau doi bărbaţi: Armand şi tatăl lui. Ei se întorceau din Italia.

Armand plecase să se întremeze la aerul cald, la soarele binefăcător de miază-zi, copilul, care la plecare fusese slăbănog

şi bolnăvicios, se întorcea după patru luni voinic şi sănătos. Colonelul, dimpotrivă, nu mai era bărbatul cu privirea semeaţă şi dominatoare, cu trupul drept şi zvelt, cu figura energică, cu membrele cu muşchi de oţel.

El era îmbătrînit cu zece ani.

Boala fiului său, teribilele alternative de speranţă şi disperare, doborîseră pe omul acesta de fier, în nopţile lungi de veghe, în suferinţele înăbuşite, în spaima necontenită, se sleise forţa supraomenească de care avusese parte.

Părul lui, negru la plecare, devenise cărunt la tîmple, buzele nu mai aveau contururi atît de regulate, ochii îi erau trişti, aproape stinşi.

Job abia că-l mai recunoscu.

- Bătrînul meu camarad, îi zise colonelul, de multe ori am crezut că băiatul meu va muri, adeseori am tremurat că suflarea primejdioasă a vînturilor mării mi-l va răpi şi asta m-a costat în trei luni, zece ani din viaţă.

Şi bărbatul de bronz îl măsură pe tînăr cu o privire în care se putea citi toată dezmierdarea entuziastă şi toată dragostea înflăcărată a unui tată care îşi iubeşte feciorul cu o patimă fanatică.

- Scump copil! şopti el.

- Aşa înţeleg şi eu, domnule Colonel, acum cel puţin e mare şi voinic!

- Da, răspunse fericitul tată, va trăi, o ştiu bine... şi vreau ca el să trăiască fericit.

Un nor trecu pe fruntea bătrînului militar.

- Trebuie mulţi bani, zise el.

- Vom avea.

- A, zise Job pe un ton misterios, copilul cheltuie cam mult... are multe datorii!

- Le vom plăti.

Şi Colonelul încruntă din sprîncene.

- Acum, pe legea mea, îşi zise el, mi se pare că a sosit

ceasul plăţii pentru asociaţia mea. Am să cer ce mi se cuvine şi mie - partea leului!

Şi pe cînd Armand ajuta valetului său să scoată geamantanele din trăsura care intrase în curtea vilei, Colonelul îşi mai zise în gînd:

- Numai de n-ar băga de seamă că am îmbătrînit, adică am devenit un om care nu mai e de temut.

Şi el îndreptă spinarea sa încovoiată.

- Pentru Armand voi redeveni tînăr! îşi zise el.

Apoi adresîndu-se lui Job:

- Prietene, se prea poate să mai facă o a doua călătorie.

- Iarăşi! exclamă Job mirat. Iar vreţi să-mi luaţi copilul!

- De astă dată vei veni şi tu cu noi.

- Ei, atunci se schimbă lucrurile, domnule Colonel, bătrînul Job mai e ţeapăn şi zdravăn şi poate s-o ia la drum. Unde vom pleca?

- Departe.

- Bine! Ce are a face, merg şi la capătul pămîntului, dacă voiţi.

- Poate în America.

- Frumoasă ţară!

- Poate în India... nu ştiu bine.

- Dacă copilul vine cu noi, ne va fi bine oriunde.

- Dar, se grăbi să adauge Colonelul, e mai probabil că nu vom pleca. Ar trebui să se întîmple...

- Am înţeles! zise Job, care ghicise că Colonelul avea un secret.

Colonelul se uită la Armand şi-i zise şi lui:

- Dragul meu, mă duc acasă. Diseară voi dormi în strada Helder. După patru luni, mă voi despărţi pentru prima dată, acum, de tine pentru douăzeci şi patru de ore, dar despărţirea aceasta va fi ultima...

- Tată!...

- Ascultă, ţii să stai la Paris?

- Nu, dacă dumneata îl părăseşti.

- Ei bine! Poate vom pleca... O vei afla mîine. Voi veni să iau prînzul cu tine.

Colonelul se urcă în caleaşcă şi porunci să fie dus în strada Helder unde îl aşteptau mai multe scrisori.

Cu o săptămînă mai înainte, adică la sosirea lor la Marsilia, Colonelul scrisese următoarea circulară şi o expediase membrilor Asociaţiei ce întemeiase:

"Scumpul meu,

Te aştep la mine, la Paris în strada Helder, la şaisprezece ale lunii curente, la orele opt seara. Înştiinţează-mă prin cîteva vorbe de prezenţa dumitale la Paris.

Colonelul Leon

Patru din tovarăşii Spadei răspunseră la apel, dar Colonelul nu găsi nici o ştire de la Gontran şi de la Cavalerul d'Asti.

- O, o! îşi zise el, să fi murit aceaştia doi?

Colonelul ar fi trebuit să afle sfîrşitul tragic al lui Gontran, dar de la plecarea lui, el nu rămăsese în legătură decît cu un singur om, acesta era Cavalerul d'Asti şi Cavalerul căzuse cel dintîi în grozavul duel cu cuţitul, ce avusese loc între el şi Gontran.

Întîlnirea era fixată pentru ora opt şi acum era şapte.

Colonelul îşi schimbă în grabă hainele, apoi se tolăni în jilţul său, lîngă foc şi aşteptă.

După atitudinea lui liniştită, s-ar fi putut spune că nici nu părăsise Parisul, ci se întorsese tocmai dintr-o simplă plimbare pe bulevard.

- Toate măsurile le-am luat, şopti el, şi le-am luat bine. Îi am pe toţi, afară de Gontran... dar acesta mi-e prea simpatic, ca să-l chinuiesc. El m-a ajutat să-l salvez pe copilul meu.

Privirea Colonelului se fixă pe pendulă.

- Ora opt fără zece, îşi zise el, să ne pregătim.

El deschise un birou şi scoase un teanc de hîrtii, apoi o pereche de pistoale încărcate.

Cercetă hîrtiile, clasîndu-le cu multă băgare de seamă.

Hîrtiile acestea, împărţite în cinci pachete legate şi sigilate, purtau cîte o etichetă: dosarul cavalerului, ori al vicontelui, ori al căpitanului cutare. Fiecare din membrii Asociaţiei Spadei avea cîte un dosar, care se afla în stăpînirea Colonelului. Numai acela al lui Gontran lipsea.

Deodată se auzi soneria. Colonelul puse la loc dosarele în sertarul biroului, apoi băgă pistoalele încărcate în buzunarele mari ale pantalonilor săi şi se duse şi se aşeză iarăşi lîngă foc.

Uşa se deschise, Hector Lemblin intră.

- Trebuie să accepţi, Colonele, zise el intrînd, că eu mă supun milităreşte la ordinele Asociaţiei noastre. Sosesc din Africa.

- Foarte bine! răspunse şeful.

- Şi eu vin din Montgory, zise o altă voce din pragul casei.

Era Emmanuel Chalambel, marchiz de Flars-Montgory, care-şi făcea apariţia sosind la întîlnire cu o mare punctualitate.

- Mersi, marchize, stai jos.

Zău, Colonele, zise cu o voce nouă, voioasă ca a unui om care s-a îmbogăţit de curînd, începeam să cred că ai murit.

Colonelul se întoarse, şi-l recunoscu pe vicontele de Renneville.

Acesta, tocmai îl moştenise pe vărul său, ofiţerul olandez de marină. Povestea acestei moşteniri era un adevărat roman.

Ne amintim că şeful provizoriu al tovarăşilor Spadei, Cavalerul d'Asti, voise să-l trimită pe Gontran la Haga, ca să provoace la duel pe supărătorul văr al vicontelui şi se ştie care a fost pentru amîndoi urmarea acestui ordin pripit.

Domnul de Renneville trăise cîteva zile într-o nelinişte lesne de înţeles. El nu-l mai revăzuse pe Cavaler şi aflase de moartea domnului de Lacy.

De altfel moartea aceasta învăluită de mister, căci cauzele decesului fuseseră tăinuite, îl făcuse pe viconte să presupună cîtva timp că domnul d'Asti plecase în persoană în Olanda.

O scrisoare pe care o primi după o săptămînă, îi întări această credinţă. Un magistrat olandez îi scria din Haga, că un ofiţer de marină grav rănit într-un duel şi aproape să-şi dea sufletul, îl însărcinase să-i scrie în grabă lui, vicontelui de Renneville, pentru a-i încredinţa testamentul său.

Nu încăpea nici o îndoială, vărul murise lovit de Asociaţie. Domnul de Renneville nu se mai interesă nici de dispariţia Cavalerului, nici de moartea lui Gontran. El angajă o diligenţă şi plecă.

Cînd sosi acolo, marinarul era mort şi îngropat. Prin testamentul său, el numea legatar universal al imensei sale averi pe viconte, singura sa rudă.

Acesta căută să afle de cine fusese omorît vărul său. I se răspunse că ucigaşul era un alt ofiţer de marină, care servea pe acelaşi vas cu el.

- Ciudat lucru! gîndea el. Întîmplarea s-a substituit Asociaţiei. S-ar putea spune că soarta, văzîndu-ne încurcaţi, a venit în ajutorul nostru.

Întors la Paris, domnul de Renneville se interesase iarăşi de dispariţia lui d'Asti, dar nu putuse afla nimic. Atunci el scrise doamnei d'Asti, fostă domnişoară Margareta de Pons. Margareta nu avea nici o ştire despre soţul ei şi pusese să-l caute peste tot.

Domnul de Renneville începuse să bănuiască adevărul.

- D'Asti şi Gontran, s-au bătut, se gîndea el şi se vor fi omorît unul pe altul.

Cînd se află în faţa Colonelului, vicontele îi povesti ceea ce se petrecuse şi acesta din urmă, era şi el acum încredinţat că domnul d'Asti era mort, cînd, deodată uşa se deschise şi amîndoi scoaseră un ţipăt.

Pe prag apăruse un om îmbrăcat tot în negru şi abia

ţinîndu-se pe picioare, dar cu ochii sclipind de o văpaie diabolică.

Era Cavalerul.

- Drace! strigă Colonelul, eşti chiar dumneata ori e numai umbra dumitale?

- Eu sînt.

- Aşadar, nu te-ai bătut în duel?

- Dimpotrivă şi două luni am fost ca şi mort.

Şi Cavalerul povesti că, după ce a căzut în teribilul duel, el rămăsese lungit în stradă şi leşinat mai multe ore în şir, apoi nişte gunoieri îl ridicaseră şi-l duseseră la ei acasă.

Acolo a căpătat primele îngrijiri de la un chirurg adus în grabă.

În acea zi, el nu avea la el nici o hîrtie care să-i trădeze identitatea şi cum fusese apucat de febră mare, urmată de delir şi nu putea da nici o deslușire asupra numelui ori adresei sale, el fusese dus la spital.

Timp de trei săptămîni a fost între viaţă şi moarte şi acelaşi mister îi învăluia persoana, apoi cînd îşi recăpătă cunoştinţa, el socoti prudent să atribuie starea sa unei tentative de asasinat, iar ca domiciliu, indicase locuinţa lui de becher, pe care o mai reţinuse încă la Paris.

Un duel cu cuţitul era ceva atît de puţin probabil, că vorbele Cavalerului fuseseră crezute, ba un comisar de poliţie făcuse chiar cercetări minuţioase relativ la această crimă, dar ele nu dădură nici un rezultat, cum e şi lesne de înţeles.

- Acuma, zise Cavalerul, terminîndu-şi povestirea, iată-mă iarăşi pe picioare şi m-am grăbit, Colonele, să dau urmare chemării dumitale. Despre ce e vorba?

În clipa aceasta sosea şi baronul de Mort-Dieu, aşa că laolaltă cu Colonelul, cei şase asociaţi în viaţă erau toţi întruniţi.

*

* *

- Domnilor, zise atunci Colonelul, v-am chemaf ca să examinăm împreună lucrările Asociaţiei noastre şi rezultatele ce a obţinut.

Şi întorcîndu-se spre Hector Lemblin:

- Dumneata, căpitane, zise el, erai dezertor, fără avere şi aveai de ales între a fi degradat ori a-ţi pune capăt vieţii. Asociaţia te-a scăpat de singurul om care era martorul necinstei dumitale, ea te-a mai făcut şi soţul fericit al femeii pe care o iubeai şi în urma acestei căsătorii eşti fericit?

- Da, răspunse Lemblin.

- Aşadar, nu mai ai nimic de cerut Asociaţiei noastre?

- Absolut nimic!

- Foarte bine.

Colonelul se adresă lui Emmanuel:

- Dumneata, zise el, era să fii dezmoştenit de marchizul de Flars, tatăl dumitale misterios, care s-a însurat la şaizeci şi cinci de ani trecuţi...

Niciodată n-ai fi avut dreptul să porţi numele lui, dacă generalul de Ruvigny ar fi trăit. Mulţumită Asociaţiei, generalul şi marchizul au murit la timp şi iată-te marchiz de Flars-Montgory şi soţul baronesei de Mort-Dieu. Eşti mulţumit?

- Cît se poate de mulţumit, răspunse Emmanuel.

- Mai ai nevoie de noi?

- Nu.

Colonelul se întoarse spre d'Asti.

- Dar dumneata, Cavalere?

- Eu, răspunse d'Asti, stau foarte bine la castelul meu din Portes şi cei cincizeci de mii de taleri ai soţiei mele, îmi par un

venit îndestulător pentru un moşier cu gusturi rustice ca mine.

- Aşadar nu mai pretinzi nimic?

- Numai prietenia dumitale şi atîta tot.

- Dar dumneata, domnule de Mort-Dieu, ai încasat milionul tatălui dumitale, care după lege te dezmoştenise?

- L-am încasat tot, Colonele, şi mă declar complet mulţumit.

Colonelul se adresă atunci contelui de Renneville:

- Dumneata, domnule, zise el, ai să mulţumeşti mai mult întîmplării decît nouă. Te-ai îmbogăţit fără ajutorul nostru. Asociaţia e la dispoziţia dumitale.

- Eu nu doresc absolut nimic, răspunse vicontele.

Colonelul se aştepta la acest răspuns. Acum el luă o atitudine gravă şi misterioasă şi continuă:

- Asociaţia noastră număra şapte membri. Din aceştia, cinci sînt complet fericiţi şi unul este mort. Cum morţii nu mai au nevoie de nimic, n-am mai rămas decît eu, şeful vostru, care nu am cerut încă nimic pînă acum. Presupun, domnilor, că n-aţi socotit că eu sînt una din acele fiinţe privilegiate care face binele aşa de plăcere ca un binefăcător dezinteresat al omenirii.

- Desigur că nu, Colonele, zise Cavalerul, Asociaţia e la ordinele dumitale.

- Din nefericire, domnilor, urmă Colonelul, sînt prea bătrîn ca să mă pot îmbogăţi printr-o căsătorie avantajoasă şi nu mă aşteaptă nici cea mai mică moştenire. De aceea, nu vă cer nici moartea unui soţ, nici aceea a unui unchi, ori a unui văr.

- Ce are a face! Asociaţia va executa orice îi veţi cere!

Colonelul păru să chibzuiască o clipă, apoi el continuă:

- Singurul beneficiu pe care l-am tras pînă acum din opera mea e următorul: ştiu pe degete biografia voastră a tuturor şi am scris-o în dublu exemplar, cu actele justificative alăturate.

Asociaţii se înfiorară.

- O copie a memoriilor mele se află pe un vapor gata de

plecare în America. Originalul e în mîinile unui bătrîn servitor, care are ordinul, dacă nu mă va vedea pînă în douăzeci şi patru de ore, să le ducă primului procuror împreună cu corespondenţa noastră a tuturor.

- Colonele! strigă domnul d'Asti pe un ton de reproş.

- Scumpul meu, răspunse şeful, afacerile sînt afaceri... se prea poate să nu primiţi ceea ce eu vă voi propune. S-ar mai putea chiar să mă asasinaţi. Ei, s-au mai văzut de astea!

- O! o! gîndiră unii din tovarăşii Spadei, acum el va cere partea leului.

- Domnilor, urmă Colonelul, dar se poate că amorul propriu de autor m-a orbit, că memoriile mele valorează un milion. Milionul acesta ar constitui zestrea fiului meu Armand. Ce ziceţi de asta?

- Pe legea mea, răspunse Cavalerul, pretenţiile dumitale sînt pe cît de modeste pe atît de drepte!

- Sînteţi în număr de cinci, domnii mei, urmă Colonelul, iscăliţi-mi imediat cîte un cec de douăsute de mii de franci fiecare asupra bancherilor voştri şi vom fi chit. Îmi voi arde memoriile şi mă voi retrage în provincie.

Pe cînd vorbea astfel, Colonelul se arăta foarte liniştit, dar ţinea mîna pe pistoalele încărcate din buzunarele pantalonilor săi şi era gata să zboare creierii aceluia care s-ar fi împotrivit. Din fericire îi avea pe toţi la mînă şi toţi iscăliră.

A doua zi toate scrisorile compromiţătoare şi toate hîrtiile Colonelului, fură arse pînă la cea din urmă, iar Armand era stăpîn pe o rentă de cincizeci de mii de taleri.

Dar mai era un om care-şi scrisese şi el memoriile, un om care, dăruise văduvei sale deznădăjduite povestea înfiorătoare a sinistrei asociaţii de bandiţi, iar femeia care citise aceste memorii, jurase pe sicriul defunctului că va răzbuna pe marchizul Gontran de Lacy.

CAPITOLUL XI

O regină a dragostei

- Dar ce-i asta! Mi se pare că dormim cu toţii! strigă unul din comeseni, golind paharul şi aruncînd o privire asupra tovarăşilor săi.

- Ba de loc! răspunse o voce sonoră, o voce de femeie de douăzeci de ani.

Întrebarea aceasta şi răspunsul ce-i urmă, se auziră cam spre orele cinci de dimineaţă, în sala de mîncare a unei celebre femei galante.

Fulmen; era regina corpului de balet din acea vreme, mai puţin celebră prin talentul ei coregrafic decît prin cheltuielile nebuneşti ce făcea pentru ea lordul G... un pair irlandez, bogat ca un nabab indian. Ea mai devenise celebră prin moartea a doi sau trei tineri din lumea bună, care muriseră în duel ori se sinuciseseră pentru ea. Fulmen dăduse un ospăţ în mica ei vilă din Aleea Marboeuf, de pe Champs-Elysée.

Lordul G... făcuse din locuinţa aceasta un paradis în miniatură, iar Fulmen adunase pentru două milioane de franci fleacuri costisitoare, nimicuri luxoase care plac femeilor de felul ei. Masa pentru supeu fusese întinsă într-o grădină de iarnă,

printre arbuşti aduşi cu cheltuială mare din cele cinci părţi ale lumii.

Vinurile, care de la miezul nopţii umpleau necontenit cupele de cleştar cu lichidul lor auriu, roşcat ori spumos, ar fi ispitit chiar pe un vizir. Dar invitaţii nu erau numeroşi, să fi fost opt ori zece în total.

Cel mai în vîrstă, un tînăr bancher olandez, avea treizeci de ani, cea mai tînără, o ingenuă de la un teatru de vodeviluri, intra în al şaptesprezecelea an.

- Prieteni, le zise Fulmen după ce se aşezară la masă, v-am chemat, ca să vă daţi părerea asupra unui eveniment, care s-ar putea întîmpla foarte curînd şi pe care-l socot foarte grav.

- O, o! exclamară cu toţii.

- Vrei poate să te măriţi? întrebase Malvina, o fată brună cu ochii oblici de chinezoaică şi cu părul creţ şi negru de arăboaică.

- Întocmai!

Cuvîntul acesta ieşi rece şi apăsat din buzele roze şi provocatoare ale Fulmenei.

- Ei aş!

- Copii, ştiţi că am început să îmbătrînesc?

- Dar ce vîrstă ai? întrebă Maurice Stephan, un gazetăraş de mîna a treia.

- Întrebarea e cam brutală, scumpul meu, răspunse Fulmen. Dar cum e vorba de afaceri, voi răspunde sincer. O femeie are trei vîrste: aceea pe care o are, aceea pe care o mărturiseşte şi aceea pe care caută s-o arate.

- Eu mărturisesc că am douăzeci şi trei de ani, mă căznesc să nu par decît de douăzeci, dar am cu adevărat douăzeci şi şapte.

- Asta-i grav! murmură bancherul. Ai ajuns la vîrsta cînd trebuie să cauţi dragostea unui minor, viitor milionar dar emancipat.

- Dacă nu mă mărit, mă voi gîndi la asta. Mersi pentru sfat.

- Şi cu cine te măriţi?

- Cu lordul G..., cu cine vrei?

Bancherul olandez, care nu era amator de ciorbă de broască ţestoasă şi continua să fumeze ochind nişte raci, luă ţigara între degete şi cu cenuşa ei făcu pe faţa de masă cîteva cifre misterioase. O clipă el păru adîncit într-un calcul profund şi anevoios, apoi ridică capul şi zise grav:

- Lordul G... are un venit de cincizeci de mii de lire sterline. Recunosc Fulmen, că-ţi închei bine cariera şi te aprob.

- Şi eu sînt de aceeaşi părere, zise ingenua de la vodevil muşcîndu-şi buzele. Dar un lucru mă miră.

- Care?

- Nu mă miră că tu te măriţi cu lordul G..., dar mă miră că el te ia.

- Lucrul e foarte simplu.

- Găseşti?

- În ziua cînd l-am întîlnit, voia să plece în India să se împuşte acolo, ca să scape de plictiseală. Eu i-am alungat plictiseala timp de trei ani şi el a avut plăcerea să audă şoptindu-se la Londra şi la Paris: " Lordul G... are o amantă foarte frumoasă, care nu parvine să-l ruineze ". Dar de toate te saturi. Amanta a început să-l plictisească pe nobilul lord şi el îşi închipuie că femeia legitimă îl va amuza. E şi asta o idee de englez.

- Şi se însoară cu tine?

- Dacă vreau, şi mîine.

- Scumpă prietenă, zise Maurice Stephan, am să-ţi dau un sfat pe care nu-l vei urma, pentru că oamenii care cer sfaturi, sînt dinainte hotărîţi ce au să facă. Dar tot am să ţi-l spun.

- Băiatul ăsta e paradoxal, şopti ingenua.

- Scumpă prietenă, urmă Maurice Stephan, femeia uşuratică care se mărită, seamănă, după mine, cu marele senior rus pe care voinţa autocratului îl ţine legat de moşiile sale,unde e nevoit să-şi îngrămădească averea imensă, căci, n-o

poate cheltui. Dar într-o bună zi, seniorul obţine permisiunea de a călători doi ani de zile, el îi petrece la Paris, îşi schimbă venitul în capital, capitalul îl converteşte în rentă franceză, îşi face o rentă de treizeci de mii de taleri şi renunţă la cele cinci ori şase sute de mii pe care le posedă în patria-i geroasă şi pe care autocratul le confiscă. O face pentru a putea trăi după placul lui, în plină libertate pe pămîntul Franţei, singura ţară unde, orice s-ar zice, omul poate respira în voie.

- Nu înţeleg! îl întrerupse Fulmen.

- Aşteaptă şi vei înţelege. Căsătoria, draga mea, pentru o femeie ca tine, înseamnă Rusia inimii. Acolo, înţelegi, mori de urît. După ce vei fi petrecut şase luni în tête-à-tête cu bătrînul tău soţ, în unul din castelele lui din Irlanda, înconjurată de gentlemeni groteşti şi de lady pretenţioase, frumoasa-ţi gură se va întredeschide pentru a căsca, braţele se vor întinde şi se vor strînge şi-ţi vei zice:

- Doamne, cum aş mai vrea să supez diseară la Maison-d'Or, să joc lansquenet şi să mă întorc acasă în Aleea Marboeuf, cu puţină migrenă pricinuită de băutură.

- Zău! exclamă ingenua, se poate să aibă dreptate!

- Mai e vorbă că am dreptate! zise Maurice Stephan.

- Bravo! ziseră mai multe voci.

- Copila mea! urmă Maurice, mi-ar plăcea mai mult să te văd amorezată de un pictor, petrecînd nopţile la bacara, debutînd la Operă în faţa unei săli goale, ori crezînd în prietenia femeilor, decît să te văd măritîndu-te cu lordul G...

- Dar, dar Fulmen are datorii? observă Nini Pompadour, o femeiuşcă picantă şi spirituală.

- Aş! răspunse Fulmen, dacă mă mărit cu lordul G...n-o fac de mizerie, ci de plictiseală. Eu am un venit de treizeci de mii de taleri!

- Un venit de treizeci de mii de taleri! strigă Maurice Stephan. Dar dacă m-aş numi Fulmen, dacă aş avea asemenea avere, în loc de a mă mărita, aş voi să încarnez în persoana

mea plăcerea şi fericirea, să mă agăţ de iubiri imposibile, să visez adîncimile prăpăstiilor care să le umplu şi patima viitoare a unui om care ar fi îndrăgostit de o regină, ambele amoruri fără leac.

- Scumpul meu Maurice, îl întrerupse Fulmen, logosul tău e minunat şi s-ar potrivi foarte bine în foiletonul ziarului tău. Poate că s-ar putea scoate şi o piesă de teatru din asta.

- Rîzi cît pofteşti! zise liniştit Maurice. Peste un an, lady G... va pricepe ce am spus în seara asta Fulmenei.

- Fulmen pricepe, scumpul meu. Dar acum nu vă mai cer sfaturi, ci vă rog să-mi daţi vreme să mă gîndesc, adică numai noaptea asta care începe. Cînd va crăpa de ziuă, hotărîrea mea va fi luată.

- Fulmen, zise Maurice, vrei să faci o prinsoare?

- Ce fel?

- Că de aş mai spune o vorbă, sau mai bine zis dacă te-aş lua la o parte şi ţi-aş şopti ceva la ureche, ai renunţa pe loc de a te mai mărita cu lordul G...

- Pe legea mea, răspunse Fulmen rîzînd, aş fi curioasă să fac încercarea asta.

- Atunci, vino...

Şi Maurice Stephan se sculă.

Fulmen părăsi masa.

- Doamnelor şi domnilor, zise ea, mă întorc peste două minute.

Ea trase pe ziarist afară din sala de mîncare şi-l duse în budoarul ei şi se încuie acolo cu el. Maurice se aşeză lîngă ea.

- Micuţo, zise el, te cunosc. Tu, ca femeie, te complaci în a realiza tipul masculin atît de cunoscut al lui Don Quichotte.

- Aşa-i, zise Fulmen.

- Piedicile te enervează, te fascinează şi te atrag. Din tot ce ţi-am spus adineauri, tu n-ai înţeles cu adevărat şi n-ai simţit decît un lucru, că situaţia ta independentă îţi permite să visezi la o dragoste romantică, presărată cu dificultăţi aproape de

neînlăturat, o dragoste care ar irita sistemul tău nervos, ţi-ar excita imaginaţia, ţi-ar atîţa orgoliul.

- Vorbeşti ca o carte deschisă, scumpul meu, zise Fulmen. Din nefericire...

- A, să auzim acel "dar "...

- Din nefericire amorurile de care vorbeşti tu, nu se întîlnesc, obiectă Fulmen.

- Crezi?

- De zece ani, nu m-am uitat la faţa unui bărbat, fără ca imediat el să nu cadă în genunchi la picioarele mele, urmă Fulmen. Şi cu toate astea...

Ea se opri şi părea că ezită.

- Totuşi, urmă Maurice Stephan, ai fi vrut, nu-i aşa, să întîlneşti unul din acei oameni care trec prin mulţime cu ochii în jos, cu fruntea gînditoare, cu inima reculeasă, stăpîniţi de o adoraţie cerească a cărei pradă a căzut tot sufletul lor, toate gîndurile lor, toată fiinţa lor... unul din acei bărbaţi care, chiar cerul de s-ar surpa, n-ar face să dispară de pe buzele lor zîmbetul, care e o reflectare a sufletului lor inundat de fericire.

- Aşa e! şopti ea gînditoare.

- Ei, tigroaică cu unghii roz! zise jurnalistul, vezi că te-am ghicit eu bine?

Şi cum ea părea adîncită într-o lungă meditaţie, el şopti:

- O, femeie de marmură şi de oţel, aş vrea să te văd măsurîndu-te cu unul din aceşti îndrăgostiţi sfinţi şi binecuvîntaţi, pe care pămîntul întreg îi respectă, în afară numai de femei ca tine. Aş vrea să-ţi văd ochii aprinşi de gelozie, unghia ta înfigîndu-se în oţelul inimii dăruite pe veci alteia, aş vrea să văd cum glasu-ţi de sirenă şi zîmbetu-ţi fermecător şi diabolic distrug cu curaj patima simţită pentru alta, după cum valul oceanului roade neîncetat stînca pe care caută s-o smulgă de pe piedestalu-i de granit.

Pe măsură ce Maurice vorbea, toată fizionomia Fulmenei suferea parcă o transfigurare perfectă.

Fulmen era cu adevărat " femeia " pe care numele acesta l-ar fi evocat în imaginaţia unui poet. Cînd ochii ei negri sclipeau şi se părea că vezi scîntei din focul ceresc. Ea era albă, palidă, nervoasă, frumoasă ca o zînă. Părul ei era negru şi bogat, buzele de un roşu închis ca cireşele coapte, dinţii de o albeaţă sclipitoare.

Cînd era stăpînită de patimă, fruntea-i largă se întuneca şi se brăzda deodată de o singură cută, imperceptibilă, nările ei roz se dilatau şi tremurau, sînul ei se ridica, parcă furtuni ar fi clocotit în el.

- O, o! şopti Maurice Stephan, mi se pare că în sfîrşit am înţeles.

- Da, răspunse ea, da, aş fi vrut să întîlnesc în calea mea un bărbat care m-ar fi privit cu nepăsare şi dispreţ, care ar fi ridicat fruntea în mijlocul tuturor acestor capete plecate, ar fi zîmbit înălţînd din umeri, în ziua în care aş fi vrut să fiu iubită de el... Dar te înşeli, sărmane Maurice, noi doi sîntem nişte visători şi uităm că bărbaţii sînt complezenţi, vanitoşi şi laşi. Acela de care vorbeşti tu nu există.

- Tu eşti aceea care te înşeli, răspunse Maurice. Omul pe care tu l-ai visat şi pe care aş vrea să te văd asediindu-l, există.

- Tu?

- Eu? ripostă cu dispreţ Maurice Stephan.

- Şi omul acesta e tînăr?

- Tînăr, frumos, inteligent, bogat.

- O, ce-mi pasă de asta! Şi... el iubeşte?

- El are în fundul inimii una din acele patimi violente, misterioase, al cărui obiect nimeni nu-l cunoaşte şi care mistuie viaţa. Care e femeia, demon ori înger care i-a închis inima? Nimeni în lume n-o poate spune. Dar de şase luni de zile viaţa-i e o enigmă şi eu aş vrea să te văd dezlegînd enigma aceasta.

- Scumpul meu, zise Fulmen, prezintă-mi dacă poţi pe omul acesta şi-ţi jur că el mă va iubi, chiar de ar fi nevoie să

incendiez cele patru colţuri ale lumii cu privirea mea.

- O, cum vrei ca lady G... să-l poată seduce vreodată? răspunse Maurice.

- Nu voi fi lady G...

- Ei, vezi, că te-ai şi hotărît? O, tigroaica mea, te cunoşteam eu pe tine, cînd mi-am pus în gînd să-ţi ascut ghiarele, să-ţi trezesc cruzimea sălbatecă adormită, să-ţi mai pun în mişcare sîngele care începuse să se îngroaşe. Tu erai pasărea de pradă care dormitează în apropierea cuibului ei şi pe care un fîlfîit de aripi în imensităţile cerului, o trezeşte brusc.

- Dar, întrebă Fulmen, cine e bărbatul acela?

- Unul din prietenii mei.

- Unde se află?

- La tine.

- La mine! exclamă Fulmen cu mirare.

- Da.

- În seara asta?

- Da, chiar acum.

- Ciudat, şopti Fulmen, n-am văzut în jurul mesei mele decît feţe vesele.

- Greşeşti! În mijlocul lor era o frunte palidă, îngrijorată, o faţă mută, o inimă strînsă. Dar vezi, că trebuie să fii bun observator ca să ghiceşti toate astea.

- Ei! zise Fulmen, sper că ai să mi-l arăţi şi mie.

- Da, dar printr-un semn imperceptibil.

- De ce?

- Pentru că, scumpa mea, nu e nevoie să iniţiem în secretul nostru toate aceste vulgarităţi elegante, toate aceste mediocrităţi mănuşate, adunate aici.

Şi Maurice se opri şi se uită cu atenţie la Fulmen.

- Ştii tu, o întrebă el, care e patima cea mai grozavă, cea mai imperioasă şi mai dominantă a unui artist, a unui visător, a unui poet, cum zici tu, a unui om ca mine?

- Nu, răspunse Fulmen.

- Curiozitatea. Mi-am jurat că voi afla odată secretul înmormîntat în adîncul acestei inimi ca într-o prăpastie şi de asta îl dau pe mîna ta. În consecinţă, facem un tîrg serios. Îţi propun o asociaţie ocultă.

- Primesc.

- Atunci vino, să-ţi arăt duşmanul. Ne vom întoarce la musafirii tăi. La supeu voi zice deodată unui om:

- Ce preferi: Xeres ori Madera? Omul acesta e el!

Fulmen se sculă, luă braţul lui Maurice Stephan şi se întoarse cu el în sala de mîncare.

Mesenii rîdeau şi vorbeau. Sosirea stăpînei casei fu primită cu un fel de frenezie bucuroasă.

- Ei, Fulmen, te-a convins Maurice, cu vorbele lui frumoase?

- Poate.

Şi dansatoarea zîmbi şiret ca şi cum ar fi vrut să zică: "Ce-am vorbit e secretul lui şi al meu".

- Sărmana mea Fulmen, zise bancherul olandez pe un ton părintesc, nu te lua după poeţi. Graiul lor aurit te ademeneşte pe o cale umbroasă şi plină de flori care duce drept la mizerie. Mărită-te cu lordul G... el are un venit de cincizeci de mii de lire sterline.

- Baronul acesta e inexorabil ca o cifră, zise Maurice Stephan.

Fulmen tăcea. Apoi după o clipă, ea ciocni paharul cu vecinul ei şi zise:

- Nu cunosc conversaţie mai insipidă ca aceea despre căsătorie. Nu ştiu, dragii mei prieteni dacă mă voi numi vreodată lady G... dar azi mai sînt încă Fulmen şi nu vreau ca supeul meu să semene cu un praznic de mort.

- Dar, zise Malvina, rîzînd aşa să i se vadă frumoşii dinţi albi, eu socot că va fi supeul celor beţi-morţi.

- Bravo! strigă Stephan.

- Eu, zise ingenua, am dureri sufleteşti şi am fost sfătuită să mă ameţesc.

- Cine vorbeşte aici de dureri sufleteşti? întrebă Fulmen.

- Acei care nu au, răspunse ziaristul, acei care au, nu scot o vorbă de asta.

Şi întinzînd paharul unui tînăr aşezat în faţa lui şi care se numea Armand, întrebă:

- Preferi Xeresul, din care te rog să-mi torni şi mie două degete, vinului de Madera de lîngă dumneata?

La aceste cuvinte, Fulmen tresări şi se uită curioasă la persoana căreia i se adresase această întrebare misterioasă.

Era un tînăr de vreo douăzeci şi şase de ani, care pînă atunci abia că rostise cîteva cuvinte, zîmbise forţat şi păstrase o atitudine melancolică.

El se numea Armand Leon şi era fiul Colonelului cu acelaşi nume.

Dacă ne amintim încă drama multiplă care a avut ca eroi pe tovarăşii Spadei, ca actor principal pe Colonelul Leon şi ca victimă pe marchizul Gontran de Lacy, n-am uitat nici pe tînărul plăpînd şi romantic, crescut de colonel cu dragostea fierbinte şi geloasă a unei mame, dar pe care dragostea tatălui nu putuse să-l apere de patima fatală ce-i inspira doamna de Sainte-Luce şi care era cît pe ce să-l coste viaţa.

Dar la ora cînd îl regăsim la Fulmen, adică patru ani după moartea marchizului de Lacy şi desfacerea Asociaţiei Tovarăşilor Spadei, nu mai era amintirea doamnei de Sainte-Luce, aceea care întuneca fruntea tînărului. O dragoste nouă, misterioasă, fără îndoială cuprinsese inima aceasta, atît de încercată, atît de chinuită, dar nepotolită şi care voia să mai bea încă din cupa amară a decepţiilor.

Privirea pe care Fulmen o aruncă lui Armand, era adîncă şi cercetătoare. Dar nici unul din comeseni n-o observă şi conversaţia continuă să fie zgomotoasă, paradoxală şi nebunească. Nini Pompadour, frumuşica brună zise:

- Mă prind că nici unul din noi, ăştia de aici, nu are în fundul inimii sale un mic secret de dragoste, una din acele taine pe care abia aştepţi să le povesteşti, cu toate că ai refuzat cu încăpăţînare a o face, pentru că te înăbuşă.

- E cert, zise Fulmen turnînd lui Armand de băut, căci el devenise unicul obiect al atenţiilor sale, desigur că cine are fericirea de a poseda un asemenea secret...

Maurice Stephan îi făcu imperceptibil semn cu ochiul şi tînăra femeie nu mai termină fraza.

- Ah! zise acesta, tu Nini ai poftă să auzi secrete de dragoste? Zău, nici nu-ţi dai seama ce spui... Cine oare mai iubeşte în ziua de azi? Capriciul n-a omorît oare patima? Nu cunosc între noi toţi decît o singură inimă destul de romantică ca să prindă o taină mare şi să vrea s-o păstreze cu sfinţenie.

- Cine oare? întrebară toţi.

Fulmen tresări din nou.

- Uitaţi ăsta-i vinovatul! zise ziaristul.

Şi cu degetul îl arătă pe Armand. Acesta se îngălbeni puţin, dar îşi stăpîni iute emoţia. Apoi apăru pe buzele sale un zîmbet trist pe care el căuta să-l arate vesel. Fulmen se folosi de tulburarea lui pentru a-i umple paharul cu un vin spaniol, tare şi care, spera ea, va sfîrşi prin a învinge muţenia lui.

- Sărmanul meu Armand, zise Maurice Stephan, trebuie să fii drăguţ, să te execuţi şi să recunoşti...

- Ce să recunosc?

- Să recunoşti că ai în adîncul inimii o patimă mare şi mistuitoare.

- Dragă prietene, răspunse cu demnitate tînărul, chiar dacă ar fi aşa, crezi că e nimerit locul şi ora de a face asemenea destăinuiri?

- O, răspunse Maurice, îţi cerem numai să recunoşti faptul şi atîta tot.

- Recunosc.

Armand rosti cuvîntul acesta cu indiferenţă, cu simplitatea unui om care nu roşeşte de rătăcirile sufletului său.

- Aşadar, iubeşti? întrebă Fulmen şi vocea îi tremura de emoţie.

- Iubesc...

- Cu patimă?

- Cu deznădejde, doamnă.

- Şi tocmai de asta a venit aici prietenul Armand, adăugă Maurice Stephan. Caută să amuţească în plăceri glasul dragostei lui nesocotite.

- Scumpul meu, zise Armand şi zîmbetul melancolic nu-i pierea de pe buze, un amor nesocotit e un amor devotat.

- Cum, al dumitale nu e devotat? întrebă dansatoarea.

- Nu, doamnă.

- Atunci îmi explic deznădejdea dumitale, zise ea zîmbind. Dar nu înţeleg cum poate să te aducă la disperare o femeie care se ştie iubită de dumneata?

- Eşti prea bună! răspunse Armand.

Şi îşi goli paharul dintr-o dată. O lacrimă pică din ochii lui şi se amestecă cu ultima picătură aurie din *Xeresul* ce conţinea.

- Dragă domnule Armand, zise Nini Pompadour, domnul Stephan nu ţi-a făcut un serviciu prietenesc dezvăluind suferinţele inimii dumitale.

- Crezi, doamnă?

- O, fără îndoială. Căci te vom sîcîi atîta, pînă vei fi nevoit să ne spui totul.

Armand o privi zîmbind.

- Nu pot, zise el.

- E discret, se gîndea Fulmen, deci iubeşte cu înfocare. Iată deci primul bărbat pe care va trebui să-l asediez în toată regula. Numai Maurice Stephan poate să descopere asemenea specimene.

- Dar mi-am jurat, scumpul meu musafir, că voi dezlega

enigma dumitale, zise ea cu glas tare.

- Dacă vei putea, răspunse tînărul rîzînd, vei şti mai mult chiar decît mine.

- Cum aşa?

- Eu nu cunosc nici măcar numele femeii pe care o iubesc.

- Ce vorbeşti! exclamă poetul. Mi se pare că aici e un roman în toată regula.

- Viaţa reală e un roman, zise cu gravitate ingenua de la Vodevil, care cunoştea destul de bine repertoriul modern.

- Armand, frumosul meu prieten, începu Maurice Stephan, pe cînd tînărul bea fără să-şi dea seama vinul spaniol pe care Fulmen i-l turna neîncetat, te-ai amorezat oare de o statuie?

- Numele statuilor se cunosc.

- Aşa-i!

- Atunci pe cine iubeşti? întrebă Nini Pompadour cu încăpăţînarea unui copil răsfăţat.

- Aş fi vrut să te iubesc pe dumneata, răspunse Armand cu un zîmbet fermecător.

- O, cum întoarce complimentele! exclamă Maurice.

- Doamnelor, zise Armand, făcînd un gest de nerăbdare, nu vedeţi că amicul nostru Maurice îşi bate joc de noi?

- Da, de unde!

- Nu iubesc pe nimeni...

- Pe cuvîntul dumitale de cinste? întrebă Malvina, care tăcuse pînă acum.

- Am să-ţi răspund printr-o vorbă bătrînească, răspunse Armand.

- S-o auzim.

- Cine-şi cheltuieşte averea în nimicuri, cine-şi adapă calul în mijlocul drumului, cine-şi laudă nevasta faţă de toată lumea şi cine-şi dă cuvîntul de cinste pentru orice fleac, e un gogoman şi un laş.

- Domnul Armand are dreptate, zise Fulmen, un om nu trebuie să-şi dea cuvîntul la orice ocazie. De altfel, noi nu

sîntem tribunalul Inchiziţiei şi el are dreptul să păstreze taina inimii sale.

Armand tăgăduise dragostea sa, după ce mai întîi o mărturisise. Cuvintele Fulmenei alungară zîmbetul silit de pe buzele lui.

El deveni deodată posomorît, visător şi părea absorbit de o amintire îndepărtată, care-l făcea să uite locul unde se afla şi-i făcu să nu audă o clipă şoaptele, rîsetele, veselia zgomotoasă din jurul lui.

- Ei, iată-l că seamănă cu Arhimede, pe cînd se căznea să-şi rezolve problema! zise Maurice. Pămîntul poate să se surpe ori să se deschidă şi el nu se va trezi.

- Te înşeli, Maurice, răspunse Armand, ridicînd iute capul, pe care vinul începuse să i-l îngreuneze.

- Domnule Armand, îl întrerupse Fulmen, care observase că paloarea tînărului dispăruse şi fusese înlocuită de o uşoară rumeneală, care indica începutul ebrietăţii. Dacă m-ai asculta pe mine, ai bea în sănătatea femeii pe care o iubeşti, fără însă a-i destăinui numele.

Un fior nervos trecu prin tot corpul lui Armand şi făcu să-i tremure mîna care ducea paharul la gură.

- Aceea pe care o iubesc, nu are nume! zise el.

- Ciudat lucru, o femeie fără nume! strigă Malvina.

- Maurice avu dreptate, urmă Nini Pompadour, începe ca un roman.

- Şi se va termina ca o dramă de la Ambigu ori de la Porte-Sainte-Martin, zise Maurice cu voce sepulcrală.

Armand ridică asupra lui privirea rătăcită şi stinsă care trăda primele efecte ale beţiei.

- La urma urmei, zise el cu un rîs nervos, dacă vă trebuie un nume, n-aveţi decît să o chemaţi pe femeia pe care o iubesc " doamna cu mănuşa neagră ".

- O, o!

- Eu nu-i cunoasc alt nume.

- Domnilor, zise Nini Pompadour, Armand e beat.

- Se poate, doamnă.

- Şi aiurează.

- Nici de cum.

- Atunci de ce numele acesta de " Doamna cu mănuşa neagră "?

- Pentru că am văzut-o întotdeauna cu o mănuşă neagră pe mîna dreaptă.

- Nu purta decît o mănuşă?

- Una singură.

- Şi, întrebă Malvina, unde ai văzut-o?

- Pretutindeni.

- Pretutindeni?

- Femeia aceasta e aşadar o arătare?

- Poate...

- Ori domnul Armand îşi bate joc de noi, şopti Nini Pompadour, ori e beat mort.

- Credeţi-mă beat şi lăsaţi-mi dragostea, răspunse el cu voce nesigură, care trăda nerăbdarea febrilă a omului care simte că i se întunecă judecata şi odată cu ea îi scăpă şi secretul pe care pînă atunci se căznise să-l ţină ascuns.

- Nu, nu! strigă Fulmen cu nerăbdare. Domnule Armand, trebuie să ne povesteşti dragostea dumitale ciudată.

- Dragostea mea nu e decît în stare de vis...

- Fie, vom visa şi noi. Chiar e timpul de visare. E ora două dimineţa şi începem să adormim.

- O, zise Malvina, luînd la o parte pe bancher şi aşezîndu-se cu el pe o canapea. Eu dorm de acum şi am luat un milionar să-mi ţină loc de pernă. Sînt sigură că voi visa aur.

Armand rămînea sumbru, gînditor şi capul greoi îi cădea pe piept. Fulmen înţelese că se apropia ceasul confidenţelor. Şi într-adevăr Armand o privi şi-i zise cu o expresie de amarnică ironie, care părea că trădează suferinţe de multă vreme concentrate, înăbuşite:

- V-ar interesea, într-adevăr, mult, doamnă, să aflaţi că există un bărbat care iubeşte fără speranţă o femeie a cărei privire, al cărei zîmbet, a cărei întregă existenţă este o enigmă?

- Bine înţeles că mă interesează! răspunse cu naivitate Fulmen. E destul de nostim cred.

- Scumpa mea, urmă Armand, de un an de zile am întîlnit-o pretutindeni în calea mea pe " Doamna cu mănuşa negră ". Pretutindeni am urmărit-o şi n-am putut-o ajunge. Nu e o femeie, e o himeră, un vis, ceva aerian şi vaporos care-ţi scapă mereu.

- Aş vrea să ne faci portretul ei fizic, zise Maurice Stephan, pe urmă vom vorbi de moralul ei.

- E înaltă, zveltă, blondă...

- Ca o eroină a lui Walter Scott, nu-i aşa?

- Ca Malvina lui Ossian. Ochii ei albaştri închişi cu reflexe sclipitoare şi profunde au scăpărări bizare şi uneori degajă efluvii magnetice şi misterioase, care tulbură pe bărbaţi, îi ameţeşte din cap pînă în picioare.

- Îmi trec fiori pe spinare! îl întrerupse vesela Nini Pompadour.

- Femeia aceasta e oare un înger ori un demon? urmă Armand. Nu ştiu. Poartă ea, oare, o patimă în suflet şi faţa-i adeseori rece de indiferenţă nu e, oare, în armonie cu inima-i răscolită de furtună? Ori e, oare, un vampir nesimţitor, ale cărui acte sînt toate chibzuite în chip metodic şi fatal, a cărui inimă bate cu regularitatea unui orologiu? Nu ştiu nici asta, dar ceea ce ştiu, e că o iubesc... O, trebuie să înţelegi că dragostea ce mi-a insuflat, e ca picătura de acid ce cade pe o placă de metal şi cu încetul sapă în ea o gaură, fără să înceteze o clipă opera-i de distrugere.

La auzul acestor cuvinte, Nini Pompadour îşi duse mîna la frunte şi făcu un gest, care s-ar putea tălmăci prin cuvintele: 'E cert că băiatul ăsta şi-a pierdut minţile ".

- Scumpa mea, îi zise Armand care prinsese gestul, se poate

să ai dreptate, sînt nebun... dar nebunia pricinuită de dragoste e atît de tristă, că e o cruzime să rîzi de ea, cum faci dumneata.

- Iartă-mă, îngăimă Nini Pompadour, dar credeam că glumeşti. Ai un fel de a te exprima prin cuvinte neînţelese, prin enigme, că trebuie să recunoşti şi dumneata, îndreptăţeşti singur într-o măsură oarecare scepticismul nostru.

- Aşa-i, zise Maurice, dacă vrei ca dragostea ta ciudată să fie respectată, povesteşte-o limpede.

Armand păru că mai ezită, în sufletul lui se mai dădea o ultimă luptă. O voce tainică părea că-i strigă: Taci! în vreme ce alta îl îmbia să vorbească.

Inimile sfîşiate, multă vreme tăinuite, simt uneori nevoia de a se spovedi şi de a da drumul secretului lor.

- Ei bine! zise deodată tînărul întinzînd paharul Fulmenei cu un fel de lăcomie înfrigurată. Pentru că vreţi să ştiţi de ce sufăr, vă voi povesti cum am întîlnit-o pe "Doamna cu mănuşa neagră".

Fulmen şi Maurice Stephan, schimbară o privire triumfătoare.

Unii din comeseni simţiră o vie curiozitate, care se exprima printr-o agitaţie febrilă, prin şoapte şi prin priviri neastîmpărate, aruncate lui Armand. Acesta, avea faţa acoperită de o paloare nervoasă şi se vedea că, beţia provocase la el nevoia de a se spovedi. Fulmen tremura de nerăbdare şi-l mînca din ochi. Ea voia să ştie. Bancherul olandez, pe care Malvina îl trăsese la o parte pe o canapea, era pe trei sferturi beat şi nu-l prea interesa de ceea ce se petrecea în jurul lui. Alţi doi tineri fumau şi beau vinul parfumat, ascultînd palavrele Ninei Pompadour, care plecase de la masă şi se trîntise pe o canapea din budoarul alăturat.

Aşa că, în jurul lui Armand nu mai rămăsese decît Fulmen, ingenua de la Vodevil, o blondă drăguţă numită Jeny şi trei bărbaţi între care Maurice Stephan, ziaristul indiscret care

aprinsese fitilul şi dăduse foc prafului de puşcă.

- Să auzim povestea! zise acesta din urmă, Armand, aprinde-ţi o ţigară şi începe spovedania. Vrem să ştim totul.

CAPITOLUL XII

Femeia - fantomă

Armand se rezemă de spetează şi începu povestea care fu ascultată cu multă atenţie şi pe care noi o vom transcrie întocmai.

- Anul trecut, zise el, mă aflam în Italia. Eram doi, doi prieteni, Albert şi cu mine. Albert e pictorul distins pe care-l cunoaşteţi cu toţii şi care a ajuns atît de celebru, cu toate că e încă tînăr. Noi călătoream cum călătoresc numai îndrăgostiţii şi artiştii. Albert schiţa peisaje, eu îmi umpleam carnetele cu notiţe. Mergeam cînd pe jos cu geanta în spinare, cînd cu trăsura, cînd cu căruţa, dormeam pe unde ne apuca noaptea, trăiam aşa la voia întîmplării.

Într-o seară treceam Apeninii prin partea lor cea mai izolată şi mai sălbatecă. Înnoptase. Razele lunii răzbăteau din cînd în cînd printre nori şi dădeau o înfăţişare fantastică arborilor şi stîncilor din jurul nostru. O tăcere adîncă domnea peste tot, abia întreruptă din vreme în vreme de strigătul unei păsări de noapte ori de murmurul unui greier. Albert fluiera un refren dintr-o operă şi mergea cu paşi voioşi. Eu visam şi visarea aceasta avea o tristeţe inexplicabilă, ca presimţirea unei nenorociri.

- Ştii, îmi zise deodată Albert, că s-ar putea prea bine să fim jefuiţi şi asasinaţi, fără ca vreun om să sară în ajutorul nostru?

- Aşa-i, răspunsei. Oricît de tragic ar fi asta, nu se va petrece pentru întîia dată.

- Ai dreptate.

Şi pusei mîna pe ţeava unei carabine pe care o purtam la umăr. Abia terminarăm vorba şi auzirăm în depărtare un zgomot de împuşcături repetate.

Ne oprirăm. Zgomotul continua şi părea că se apropie.

- O, o! făcu Albert, un adevărat foc de salvă.

- Desigur că este asasinat vreun călător, adăugai eu, sau poate sînt dragonii Papei, care au înconjurat vreo văgăună de bandiţi.

- Dragul meu, îmi zise Albert, zgomotul vine de departe, nu ne e cu putinţă să ajutăm pe cei în pericol, cel mai cuminte lucru e să ne vedem de drum şi să ajungem la satul cel mai apropiat care, dacă informaţiile noastre sînt juste, nu poate fi departe de aici.

Judecata aceea egoistă nu era lipsită de cumînţenie. Dar eu m-am învoit cu greu. Împuşcăturile ce auzisem şi care au fost urmate de o tăcere mormîntală, avuseseră un răsunet funebru în sufletul meu. Aveam impresia că nişte fiinţe scumpe mie, muriseră. Albert însă mă trăgea după el.

- Cavalerismul tău n-are nici o noimă, îmi zise el. Chiar socotind că armele noastre ar putea fi de vreun ajutor, de unde ştii că vom găsi victimele ori ucigaşii lor? Nu se mai aude nimic, e noapte... Cel mai cuminte lucru ce avem de făcut, e să ajungem la un adăpost şi să ne gîndim la propria noastră viaţă.

Pornirăm deci înainte şi după un ceas, fără vreo întîlnire suspectă, ajunserăm la un han singuratic de pe marginea şoselei.

O femeie bătrînă ne deschise. Lîngă ea se afla un băiat

între optsprezece şi douăzeci de ani, îmbrăcat cu portul pitoresc al ţăranilor Pontini. Ea ne măsură mai întîi cu neîncredere, apoi, după ce-i arătarăm o piesă de aur, se hotărî să ne lase înăuntru.

- Iertaţi-mă domnilor, ne zise ea într-o italienească stricată, dar pe vremurile astea tulburi avem dreptul să fim cam neîncrezători. Nu e zi ca banda haiducului Giacomo să nu facă vreo ispravă.

- Aşa! zise Albert, sînt bandiţi pe aici prin apropiere?

- Mai e vorbă! răspunse bătrîna împreunînd mîinile. Ah! scumpii mei domni, Apeninii sînt plini de bandiţi. Săptămîna trecută, au asasinat trei călători chiar aici.

- Aici?

- Da, domnule. O, n-am ce zice, mie şi băiatului nu ne-au făcut nici un rău. Ei nu atacă decît pe călători.

- Ştii că nu sînt deloc încîntat de ce am aflat? exclamă Albert.

- Aşadar, dacă bandiţii vin şi bat la poarta hanului, le deschideţi? întrebai eu.

- Bineînţeles! răspunse cu naivitate bătrîna. Aşa e obiceiul.

- Cum obiceiul?

- Călătorii n-au decît să se apere.

La auzul acestui răspuns cinic, eu şi Albert ne uitarăm unul la altul.

- Dragul meu, îmi zise în sfîrşit camaradul meu, n-avem încotro, am intrat în horă! Avem arme şi ne vom apăra. Să rămînem aici. Mi-e foame de mor.

N-avui timp să răspund, căci furăm întrerupţi deodată de un zgomot de afară, zgomotul unei trăsuri ce sosea în goana mare. Albert, împins de curiozitate, ieşi afară şi zări la o mică distanţă o diligenţă ce venea spre han. Ea se opri înaintea uşii. Un servitor sări iute de pe capră. Înfăţişarea lui ne explică pe loc împuşcăturile pe care le auzisem cu un ceas mai înainte. El era plin de sînge, capul îi era legat cu o batistă iar

hainele lui ferfeniţă, dovedeau că susţinuse o luptă crîncenă cu bandiţii. În acelaşi timp o femeie se dădu jos din trăsură. Aceşti doi inşi mai rămăseseră din şase persoane, cîte călătoreau mai înainte cu diligenţa. Patru fuseseră ucişi, iar femeia avea să mulţumească pentru scăparea ei, neobişnuitului ei sînge rece şi îndemînării cu care ucisese cu pistolul pe doi bandiţi, precum şi prezenţei de spirit a servitorului său, care, după ce poştalionii fuseseră ucişi, a apucat hăţurile şi pornise cu caii în goană nebună. Ghiciţi desigur, că doamna din diligenţă era Doamna cu mănuşa neagră.

- Cum am zărit-o, un fior m-a străbătut din cap pînă în picioare, am fost vrăjit de frumuseţea ei fatală şi am simţit imediat primele simptome ale răului care mă consumă.

Femeia aceasta, care ca prin minune scăpase de la moarte, care ucisese doi oameni, era atît de calmă, atît de rece ca şi cum ar fi sosit de la un bal.

Ea ne-a povestit ce i s-a întîmplat şi ne zise că era hotărîtă să petreacă noaptea pe un scaun în hanul acela nesigur, deoarece caii erau obosiţi şi nu mai puteau s-o ducă.

Eu eram fascinat, orbit, incapabil de a lega două vorbe, în schimb Albert, mai fericit ca mine şi cu o fire esenţial uşuratică, nu văzuse în Doamna cu mănuşa neagră, decît o femeie tînără, frumoasă, într-o situaţie romantică, pe lîngă care eşti obligat să-ţi îndeplineşti rolul de cavaler.

Cu cîteva fraze bine meşteşugite, el aduse frumoasei călătoare laude pentru eroismul ei şi-i oferi serviciile noastre.

- Aţi putea să cereţi un pat, doamnă, îi zise el, şi dacă în această speluncă se găseşte aşa ceva, puteţi să vă culcaţi şi să dormiţi fără grijă. Eu şi amicul meu vom veghea, şi oricine va căuta să ajungă pînă la d-voastră, va trebui să treacă mai întîi peste cadavrele noastre.

Ea mulţumi zîmbind şi ne pofti la masă.

- Ei, dragă băiete, îl întrerupse Nini Pompadour, niciodată n-ai să mă faci să cred că o femeie care invită nişte tineri la

masă, e o femeie romantică şi fatală. Uite de pildă Fulmen.

Fulmen aruncă o privire de dispreţ frumoasei curtezane:

- Taci, Nini, îi zise ea. Niciodată n-ai să fii altceva decît o femei de rînd, demnă de cel mult dragostea unui îmbogăţit.

Nini îşi muşcă buzele.

-Seara pe care am petrecut-o împreună cu această femeie, reluă Armand, îmi va rămîne întipărită în minte, cu toate cele mai neînsemnate amănunte ale ei. Femeia avea un zîmbet trist şi disperat care-ţi făcea rău şi-ţi amăra inima. Vocea ei atît de melodioasă, avea uneori intonaţii ciudate.

Ea vorbea de toate, cunoştea de toate, văzuse totul. De unde venea ea? Nu am putut să ghicim.

Pe la miezul nopţii, ea consimţi să se odihnească puţin şi se culcă îmbrăcată cum era, pe un pat. Eu şi Albert ne aşezarăm de gardă în prima cameră a hanului. Am baricadat uşile, iar pe bătrîna hangiţă şi pe fiul ei, i-am lăsat sub paza ultimului servitor al necunoscutei. Să fi băut oare vreun narcotic? Ori am fost copleşit de oboseala mare cauzată de o excursie lungă şi obositoare prin munţi şi care domină chiar preocupările cele mai grave? Asta n-am izbutit să ne-o explicăm, nici eu nici Albert, cînd ne-am văzut a doua zi dimineaţă, culcaţi pe jos, cu carabinele în mînă, treziţi de razele soarelui, care ne jucau pe obraz. Călătoarea dispăruse.

Bătrîna şi fiul ei ne povestiră că ea a plecat în zorii zilei şi n-a vrut să ne trezească. Ca dovadă a celor afirmate de ei, ne dădură un bilet scris cu creionul, pe care necunoscuta îl lăsase pentru noi.

Biletul acesta fără iscălitură, nu conţinea decît următoarele trei vorbe:

Merci! La revedere!

Cu o lună mai tîrziu, ne aflam la teatrul Scala din Milano. O lojă se deschise în faţa lojei noastre şi a trebuit să mă ţin ca să nu ţip, cînd am văzut necunoscuta noastră din Apenini intrînd în acea lojă, urmată de un bătrîn cu barba albă, care se

aşează respectuos la spatele ei. Să fi fost tatăl ei? Soţul ei? Un tînăr ofiţer austriac care şedea lîngă noi, îndreptă binoclul său spre ea şi ne zise:

- Uitaţi-vă! A sosit Doamna cu mănuşa neagră.

- O cunoaşteţi? întrebai emoţionat.

- Cum să nu! răspunse el. De două săptămîni, întregul Milano, nu se ocupă decît de ea.

- E o franţuzoaică, nu-i aşa?

- Nu se ştie cine e. Femeia aceasta e o taină de nepătruns.

- Cum, nu primeşte pe nimeni?

- Absolut pe nimeni. A închiriat o casă, peste al cărei prag nimeni n-a călcat încă.

În clipa cînd tînărul ofiţer vorbea, Doamna cu mănuşa neagră îşi îndreptă binoclul asupra lojei noastre şi ne zări. Eu şi Albert o salutarăm. Ea ne răspunse printr-o uşoară înclinare a capului, apoi o văzurăm aplecîndu-se spre bătrîn şi spunîndu-i cîteva cuvinte la ureche.

Imediat bătrînul se sculă, îi oferi braţul şi ei ieşiră din lojă.

- Ei, lucrul dracului! zise Albert. Trebuie să aflu cine e ea.

A doua zi, el se interesă de casa locuită de misterioasa Doamnă cu mănuşa neagră şi se duse să depună cartea lui de vizită. Doamna plecase seara în ajun împreună cu însoţitorul ei.

De atunci mi-am dat seama că o iubeam la nebunie pe acea femeie şi i-am mărturisit lui Albert dragostea mea.

- Lasă, îmi zise el, o vom regăsi, chiar de ar trebui să cutreierăm şi să răscolim tot universul!"

- Şi aţi regăsit-o? întrebă Maurice Stephan.

- Da, cu trei luni mai tîrziu, la Viena. Ni s-a spus că trăia foarte retrasă într-o casă frumoasă din împrejurimi. Albert se duse singur acolo. Doamna cu mănuşa neagră l-a primit politicoasă, s-a mirat de vizita lui şi a tăgăduit de a ne fi mai întîlnit vreodată. A doua zi, ea era plecată din Viena, după cum

făcuse la Milano. Era vădit că fugea de noi.

Armand rosti ultimele cuvinte pe un ton îndurerat şi abia perceptibil. Beţia ajunsese la punctul ei culminânt.

- De băut!, zise el cu voce tărăgănată, daţi-mi de băut!

- Nu, nu, răspunse Fulmen, povesteşte-ne şi a treia întîlnire.

- Nu-i aşa că mai e şi o a treia? întrebă Nini Pompadour.

- Da, îngăimă Armand.

Şi capul îi căzu pe masă. Era beat mort.

- Urmarea în numărul viitor! şopti Maurice Stephan care nu-şi uita profesiunea de foiletonist.

- Amin! zise Nini Pompadour.

- Ei! strigă bancherul olandez, care părea că se trezeşte din somn.

El se ridică de lîngă Malvina şi apăru într-un nor de fum albăstrui.

- Ştiţi că tot ce a povestit băiatul ăsta, urmă el, e pur şi simpu absurd?

- Asta-i şi părerea mea! zise Malvina.

- Păcat că-i beat! zise Maurice Stephan. Prea s-a grăbit Fulmen să-l ameţească.

- Ei! altfel n-ar fi vorbit, răspunse aceasta.

- Eu aş fi vrut să aud urmarea povestei.

În clipa aceasta, un musafir tăcut şi atent pînă acum, se ridică:

- Am să v-o spun eu, zise el.

- Dumneata?

- Eu.

- Ai cunoscut pe Doamna cu mănuşa neagră?

- Am întîlnit-o la Petersburg.

- Cînd?

- Acum şase luni.

- Atunci îi ştii numele?

- Nimeni în lumea asta nu-l ştie. Dar eu ştiu ceva mai

mult ca prietenul nostru Armand.

- Aşa! Şi ce ştii?

- Ştiu, începu noul povestitor cu voce înceată şi gravă, care făcu să se înfioare toţi cei de faţă, ştiu că femeia aceasta care cutreieră lumea, fără ca cineva să ştie de unde vine şi unde se duce, are un mort în inimă...

Cuvintele acestea fură rostite cu atîta convingere, că nici unul din tinerii nebunatici, ori din femeile uşuratice adunate acolo, nu avu curajul să rîdă şi în sala de mîncare domnea acum o tăcere penibilă. Parcă Doamna cu mănuşa neagră ar fi apărut în prag, batjocoritoare şi dispreţuitoare.

În clipa aceasta ceasul bătu ora patru.

- Copii, bună seara zise bancherul olandez, mă duc să mă culc.

- Şi eu, şi eu!, ziseră toţi musafirii.

- Am să pun să-l transporte pe bietul Armand în trăsura mea, se oferi bancherul.

- Nu!, obiectă Fulmen.

Ea luă şalul de caşmir de pe umerii ei delicaţi şi-l puse peste tînărul adormit, pe care-l culcase pe o canapea.

- Vreau să aflu sfîrşitul poveştii, zise ea zîmbind. E hotărît lucru că nu mă voi mărita cu lordul G...

- Hm!, făcu Nini Pompadour, prevăd că n-are să-i meargă bine Doamnei cu mănuşa neagră! Fulmen se va declara rivala ei.

- Se poate... răspunse aceasta şi un zîmbet enigmatic lumina buzele-i de carmin, pe cînd cu un gest de sfidare şi mîndrie, ea ridică frumosu-i cap inteligent.

- De azi înainte, Armand e al meu.

CAPITOLUL XIII

Dosarul răzbunării

În aceeaşi seară şi cam pe vremea cînd prietenii Fulmenei se aduna în mica ei vilă din strada Marbeouf, un bărbat bine învelit cu o manta largă, înainta grăbit pe strada Senei şi urca cheiul spre Luxemburg.

Omul acesta era bătrîn, dacă-l judecai după păru-i cărunt şi fruntea încreţită, purta pe cap o caschetă cu blană, cum se îmbracă ţăranii din nordul Germaniei. Dar avea mersul sprinten al unui tînăr şi ochii strălucitori ca la douăzeci de ani.

Omul acesta apucă pe strada Fournon, trecu pe lîngă Palatul Senatului, înaintă puţin spre strada Vaugirard, ajunse în piaţa Sainte-Michel şi se opri la uşa unei case vechi, care, cu toată vechimea ei, îşi păstra înfăţişarea aristocratică a locuinţelor din Marais şi din insula Saint-Louis.

Bătrînul ridică ciocanul cu care se lovea în poarta curţii. Broasca şi ţîţînele erau aşa de ruginite, că se vedea bine că poarta nu se mai deschisese de multă vreme. Vechea casă, desigur că nu avea servitori. Cînd bătrînul lovi în poartă, se auzi un zgomot surd, care se repercută înăuntrul casei, unde-i răspunse un ecou monoton şi lugubru. Aproapè în acelaşi timp

se deschise o fereastră în catul al doilea, se zări o lumină şi o voce femeiască, tremurătoare şi aspră, întrebă ceva pe nemţeşte. Bătrînul ridică privirea şi răspunse în aceeaşi limbă. Apoi el aşteptă.

După două minute, o portiţă se deschise şi o femeie, a cărei fustă roşie, basma neagră, zăbun de catifea verde cu paftale de aramă trădau originea-i bavareză, se arătă în prag.

- Vino, zise ea tot în nemţeşte, doamna te aşteaptă cu nerăbdare.

Bătrînul intră şi o urmă pe servitoarea germană. Aceasta, după ce închise bine portiţa şi trase cele două zăvoare groase, porni pe o sală lungă, întunecoasă, la capătul căreia era o scară largă cu balustradă de fier şi cu treptele de piatră tocită. Amîndoi urcau scara.

Bavareza se opri la primul etaj în faţa unei uşi duble de la dreapta scării.

Casa aceasta bătrînească, solemnă şi tristă, unde paşii celor doi bătrîni răsunau sonor şi monoton, scara largă pe care făclia slujnicei n-o lumina pe de-antregul, toate făceau să ţi se strîngă inima de spaimă şi-ţi insuflau tot felul de gînduri lugubre.

Cu o cheie mică, bavareza deschise uşa, şi-l pofti pe noul venit într-un salon mare cu panouri de lemn, cu zugrăveala ştearsă, cu mobilă din alte vremuri, care nu se mai văd decît prin unele mahalale retrase ale foburgului Sainte-Germain. Ea pusese făclia pe sobă, îi arătă bătrînului un scaun şi-i zise:

- Ia loc. Mă duc s-o înştiinţez pe doamna.

Apoi străbătu salonul în toată lungimea lui, ajunse la a doua uşă acoperită cu o perdea groasă, o deschise şi dispăru.

Atunci bătrînul îşi scoase şapca şi-şi şterse fruntea.

Cine ar fi intrat în clipa aceasta în salon şi s-ar fi uitat la bătrîn, pe faţa căruia cădea toată lumina făcliei, ar fi fost izbit de fizionomia lui austeră şi bizară.

Omul acesta era de statură înaltă, barba lui lungă era aşa

de albă ca şi părul de pe cap. Dar ochii erau tineri, plini de foc, pe buzele lui subţiri trecea uneori un surîs amar şi batjocoritor şi era cert că exteriorul acesta de bătrîn ascundea o inimă tînără şi fierbinte, un suflet bărbătesc, o vigoare fizică neobişnuită.

Şedea picior peste picior cu o mînă sub bărbie şi rămase cîteva clipe adîncit într-o visare, care-l făcuse să uite chiar şi locul unde se afla. Abia că-şi ridică ochii, cînd se auzi un mic zgomot la celălalt capăt al salonului. Era bavareza care se întorsese şi ridicînd perdeaua, îi făcu semn s-o urmeze. Bătrînul se sculă şi intră în urma servitoarei, într-o cameră alăturată, unde-l aştepta aceea pe care bavareza o numea "Doamna". Camera aceasta era mică şi avea un aspect straniu, aproape funebru.

Pereţii erau acoperiţi cu tapete de culoare verde închisă. În încăpere se afla un pat cu polog, aşezat în faţa sobei şi cîteva mobile de stejar afumat. Între perdelele grele era fixat un Christ mare de abanos. Deasupra crucifixului era o candelă, sub aceasta era un pumnal. Prezenţa acestei arme în apropierea crucifixului avea ceva misterios şi sinistru, care te înfiora.

Pe cămin, lipsit de orice podoabă, era bustul unui bărbat, sculptat în marmură albă. Dar nu se putea vedea pe cine reprezenta, căci era acoperit cu un văl negru. La dreapta sobei, bătrînul văzu o femeie şezînd într-un fotoliu înaintea unei mese pline cu diferite hîrtii. Femeia aceasta îmbrăcată în negru, era minunat de frumoasă, dar frumuseţea ei era tristă, severă, fatală. Ochii ei de un albastru închis aveau o privire înflăcărată; părul blond-roşcat îi cădea pe umeri în cîrlionţi deşi. Faţa acestei femei, de o paloare ca aceea a unei măşti antice, avea o expresie de durere concentrată şi de dezamăgire, care-ţi făcea rău. Pe buzele ei flutura un zîmbet încă şi mai amar ca cel al bătrînului. Şi lucru ciudat, una din mîinile acestei femei, de altfel admirabilă ca formă era îmbrăcată cu o mănuşă

neagră, strînsă la încheietură cu o brăţară de oţel.

Cealaltă mînă, avea pe degetul inelar un inel cu un medalion, în care era o şuviţă mică de păr negru. Doamna cu mănuşa neagră, căci era chiar ea în persoană, întinse vizitatorului mîna cea goală.

- A, iată-te Herman, zise ea. De trei zile te aştept.

- Doamnă, răspunse bătrînul, am vrut să aflu totul.

- A, zise ea, acum ştii totul?

- Da, totul.

- Aşa că nimic nu-ţi va mai putea scăpa?

- Nimic.

- Ea aruncă ochii spre pumnalul atîrnat sub candelă, apoi îi întoarse spre bustul acoperit cu vălul negru şi la urmă, îi fixă pe medalionul inelului unde era părul negru.

O, murmură ea, mi se pare că ceasul se apropie...

Şi bătrînul auzi un suspin, adînc ca un muget, ieşind din pieptul tinerei femei.

- Bătrînul meu Herman, zise ea după o clipă de tăcere, mîine vom părăsi casa aceasta.

- Mîine?

- Da, mă instalez în palatul din foburgul Saint-Honoré; pregăteşte-te, în consecinţă.

- Am înţeles, doamnă.

- Totul e gata?

- Absolut totul: caii sînt în grajduri, trăsurile sub şoproane. Tapiţerii şi-au terminat azi dimineaţă lucrul şi servitorii sînt la posturile lor. Iată de altfel paşapoartele şi toate documentele necesare pentru stabilirea identităţii noastre, ori mai bine zis a aceleia pe care vrem s-o avem.

Şi bătrînul scoase din buzunar un portofel voluminos.

- Bine, zise Doamna cu mănuşa neagră, toate astea le vom examina mîine. Acum să ne gîndim la " ei ".

Şi ea rosti ultimul cuvînt cu un accent de ură, care făcu să se înfioare bătrînul.

- Doamnă, începu acesta, Colonelul are astăzi şaizeci şi opt de ani. E un om şubred, plin de infirmităţi. Nu mai iese din casă decît cu trăsura şi cu toată bogăţia lui, bătrîneţea i-ar fi tristă şi necăjită, dacă nu s-ar simţi reînviind prin fiul său...

La auzul acestui cuvînt faţa tinerei se posomorî.

- Să lăsăm asta, zise ea. Unde locuieşte el?

- La Passy, într-o căscioară de pe malul apei.

- Nu locuieşte împreună cu fiul?

- Nu, dar acesta vine să-l vadă în fiecare dimineaţă cînd îşi face plimbarea călare. Iată de altfel, un dosar foarte amănunţit despre viaţa lui, obiceiurile, cunoştinţele Colonelului.

Şi bătrînul puse pe masă, alături de portofel, un teanc de hîrtii.

- Cum? întrebă Doamna cu mănuşa neagră, astea toate sînt privitoare numai la Colonel?

- Nu, aici sînt şi notele despre ceilalţi.

Tînăra femeie rupse firul de mătase cu care erau legate hîrtiile şi începu să le răsfoiască.

- Bine, zise ea, văd că le-ai clasat toate într-o ordine. Dar e un lucru pe care nu-l ştii, scumpul meu Herman şi acesta e, că eu vreau să procedez cu ei întocmai cum face călăul. Cel mai vinovat va fi lovit ultimul.

Şi continuînd să răsfoiască hîrtiile, urmă:

- A! se pare că domnul cavaler e omul cel mai fericit din lume; nevasta lui îl iubeşte...

Şi dacă acela pe care ea-l numea cu acest titlu, ar fi fost de faţă în clipa aceasta, s-ar fi cutremurat dacă ar fi văzut zîmbetul care-i apăruse pe buze Doamnei cu mănuşa neagră.

Ea urmă, tot continuînd să citească:

- Cît despre baron, el a renunţat de a se mai însura. El duce o viaţă frumoasă de holtei, are cai la curse, îşi petrece nopţile între culisele Operei şi risipeşte două treimi din venitul său ca să satisfacă poftele nelimitate ale Domnişoarei Rose, prima dansatoare pe care o iubeşte la nebunie ".

Doamna cu mănuşa neagră îşi întrerupse citirea şi se uita la vizitatorul ei.

- Ai informaţii despre domnişoara Rose, dansatoarea?

- Da, răspunse el, e o femeie fără inimă, capabilă de faptele cele mai detestabile. Anul trecut ea a pricinuit un duel între doi din adoratorii săi, din care unul a murit pe loc.

- Foarte bine!

- În aceeaşi seară, urmă Herman, a fost văzută cu celălalt în loja ei de la teatrul Italian.

- E o femeie preţioasă Herman, pe care te rog să n-o pierzi din vedere.

Şi Doamna cu mănuşa neagră îşi continuă lectura:

- Marchizul are două fetiţe drăgălaşe din căsătoria lui cu văduva baronului de Mort-Dieu. El e deputat, în curînd va fi şi el pair al Franţei. În momentul acesta e la Paris. Marchizul e un tată bun, un soţ bun, dar e foarte ambiţios şi succesele lui de orator, îl fac să rîvnească la un portofoliu ministerial.

Doamna cu mănuşa neagră se opri, rămase o clipă gînditoare, apoi urmă:

- Cît despre viconte, el a rămas cartofor şi moştenirea pe care urma s-o ia în primire în Anglia, a fost mult ştirbită.

- Acesta are dreptate să-şi risipească averea, şopti tînăra femeie. El seamănă cu acei osîndiţi la moarte care în ajunul supliciului, îşi împart toată averea. Acum să-l vedem pe cel din urmă.

Şi Doamna cu mănuşa neagră mai citi:

- Se spune că văduva generalului Flars-Ruvigny, măritată pentru a doua oară cu domnul Hector Lemblin, a murit anul trecut pe moşia ei Ruvigny, situată în Normandia pe malul mării. Moartea asta însă a fost înconjurată de împrejurări misterioase şi zvonurile cele mai contradictorii au circulat asupra acestui eveniment.

Cuvintele acestea atraseră atenţia Doamnei cu mănuşa neagră. Ea urmă:

- Doamna Lemblin a murit în timpul nopţii. Numai bărbatul ei a fost lîngă ea în ultimele minute. Ea a fost pusă imediat în sicriu şi a doua zi transportată într-un coşciug pecetluit în Burgonia unde este cavoul familiei.

Doamna Lemblin, e înmormîntată în parcul castelului din Bellevue, aproape de Mailly le-Château, în departamentul Yonne, pe malul rîului cu acelaşi nume.

De cînd a murit soţia sa, Căpitanul Lemblin, căruia i-a lăsat toată averea ei imensă, duce o viaţă foarte retrasă şi nu se arată nicăieri. Viaţa lui misterioasă e parcă separată de lume printr-o adevărată prăpastie".

Cînd isprăvi de citit această ultimă informaţie, căci cu asta se terminau documentele bătrînului, Doamna cu mănuşa neagră rămase gînditoare, cu fruntea înclinată. Timp de cîteva minute, ea păru absorbită de o meditaţie profundă. Apoi, deodată ridică capul:

- Bătrînul meu Herman, zise ea, mi se pare că aici vom începe.

- Şi eu cred tot aşa, Doamnă.

- Căpitanul se află la Paris?

- De ieri.

- Locuieşte în palatul răposatului baron de Ruvigny?

- Da, doamnă.

Tînăra femeie, se sculă din fotoliu şi se îndreptă spre fereastra acestei camere sobre, şi o deschise.

Fereastra dădea în piaţa Saint-Michel, şi de aici de sus se vedea Parisul întins pe ambele maluri ale Senei. O ceaţă umedă acoperea marele oraş, la această oră. Piaţa era pustie.

Doamna cu mănuşa neagră, se rezemă pe marginea ferestrei, expunîndu-şi fruntea la răcoarea nopţii şi la ploaia măruntă ce cădea. Apoi, cu o privire, de parcă ar fi vrut să cuprindă tot oraşul acesta mare, care-şi mărea incinta pe fiecare zi, ea murmură:

- Ei sînt acolo!

Ochii ei scăpărau scîntei, buzele-i se crispară într-un zîmbet de amărăciune şi de ură, apoi, ea se întoarse deodată şi bătrînul o văzu uitîndu-se lung şi cu înduioşare la bustul misterios acoperit cu un văl negru...

CAPITOLUL XIV

Misiunea Maiorului Arleff

La vreo săptămînă în urma evenimentelor povestite, pe o dimineaţă frumoasă de iarnă, ca o înfiorare prevestitoare a primăverii, un călăreţ înainta la pas pe cheiul Malaquais. Era un minunat cal pur-sînge. Călăreţul era un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu toate că părea cu zece ani mai bătrîn, trăsăturile lui erau alterate, obrajii erau supţi, ochii înfundaţi în cap şi părul cărunt.

Redingota lui încheiată pînă la bărbie, rozeta Legiunei de Onoare de la butonieră, mustaţa-i răsucită, spuneau că e un ofiţer, ori cel puţin, un om care făcuse parte din armată şi păstrase o înfăţişare militărească.

În urma lui, la vreo patruzeci de paşi, tot călare, venea tot la pas un servitor îmbrăcat cu o livrea simplă. Călăreţul se uita cu indiferenţă în jurul lui şi părea străin de tot ce-l înconjura. Avea o faţă sumbră şi tristă, ca un om stăpînit de un gînd tenace şi cumplit. Să fi fost oare un mare păcătos chinuit de remuşcări crude? Nimeni n-ar fi putut spune.

Cînd ajunseră la colţul străzii Bac, călăreţul părăsi cheiul şi apucă pe strada Verneuil, tot gînditor, tot nepăsător de ceea

ce se petrecea în jurul său. Doi tineri călări pe care-i cunoştea, îl întîlniră şi-l salutară. El le răspunse şi trecu înainte, fără a intra în vorbă cu ei.

- Sărmanul Hector! zise unul din tineri, cred că e tot bolnav, de cînd a murit nevastă-sa.

Şi tinerii o luară spre Port Royal.

Cînd călăreţul ajunse în strada Verneuil, el se opri la poarta unui vechi palat, cu înfăţişare grandioasă. Poarta se deschise mare înaintea lui. El descăleca, aruncă frîul unui servitor, străbătu curtea cu paşi grăbiţi şi inegali, urcă scara peronului, apoi şi scara interioară care începea din vestibul şi ajunse la primul etaj. El intră într-un fel de cabinet de lucru şi bibliotecă, unde îşi petrecea cea mai mare parte din zi.

Călăreţul acesta nu era altul decît Hector Lemblin, fost căpitan de stat-major, fost aghiotant al generalului baron de Ruvigny, ucis în chip fatal la Marsilia de marchizul Gontran de Lacy, a cărui văduvă, doamna de Ruvigny, născută de Chatenay, el o luase în căsătorie.

Palatul în care Lemblin locuia şi în care tocmai l-am văzut intrînd, era al generalului. Camera în care el îşi petrecea zilele, era cabinetul de lucru în care domnul de Ruvigny, înainte de a pleca în Africa îşi scrisese testamentul, prin care o numea pe soţia sa legatara sa universală.

De cînd Marthe murise, căpitanul trăia la Paris, închis în vechiul său palat, de unde nu ieşea decît dimineaţa pentru a călări un ceas, două. În fiecare zi, căpitanul se întorcea acasă la aceeaşi oră, descăleca tăcut, arunca frîul unui servitor, se încuia în cabinetul său, unde niciodată nu primea pe nimeni şi rămînea acolo toată ziua. Numai la ora mesei trecea în sala de mîncare, şedea zece minute la masă cu un singur tacîm, apoi se întorcea şi se îngropa de viu în mijlocul cărţilor pe care nu le deschidea niciodată, în camera aceea rece şi părăsită unde dormea pe un pat de campanie.

În ziua aceea, ca întotdeauna de altfel, căpitanul se aşeză

pe un fotoliu, îşi puse coatele pe masă, vîrî capul slăbit şi palid în mîini. Strălucitul căpitan, nu mai era decît umbra lui de altădată. Ofiţerul tînăr şi chipeş, pe care sărmana Marthe îl iubise atît de mult, devenise un moşneag trist şi sumbru, a cărui viaţă părea că nu e decît o agonie înceată şi dureroasă.

El nu era întors decît de cîteva minute, cînd servitorul lui veni şi-i aduse o carte de vizită pe o tavă de argint.

- Nu vreau să văd pe nimeni, zise cu violenţă Hector, cînd zări cartea de vizită şi întoarse capul ca să nu fie învins de ispita de a citi numele de pe ea.

- Domnule, zise servitorul făcînd cîţiva paşi înapoi, persoana insistă să-l vadă pe domnul. Spune că e un vechi prieten.

Căpitanul făcu un gest de mînie.

- Germain, doar ţi-am spus de atîtea ori ce ai de făcut. Eu nu sînt niciodată acasă!

- Persoana, zise servitorul, a văzut pe conaşul cînd s-a întors şi susţine că are să-i comunice lucruri foarte grave...

Căpitanul întinse mîna înfrigurată spre tavă, luă Cartea de vizită şi citi următorul nume rusesc:

Maiorul Arleff

- Nu cunosc pe acest maior. Spune-i să-mi scrie.

Dar cînd servitorul se duse spre uşă, căpitanul se răzgîndi:

- Condu-l pe domnul maior în salon, zise el. Vin imediat.

După cinci minute, Hector Lemblin, care avea parcă o presimţire stranie şi inexplicabilă, intră în salon, unde-l găsi pe vizitatorul său.

Maiorul Arleff era un bărbat de vreo şaizeci de ani, de statură înaltă, cu barba şi părul alb, purta o redingotă încheiată pînă la bărbie şi împodobită cu o panglică multicoloră.

El avea faţa nobilă şi manierele distinse ale unui mare senior rus.

- Iertaţi-mă, domnule, zise el, pe cînd căpitanul îi oferea un fotoliu lîngă sobă, iertaţi-mă că am forţat oarecum uşa casei dumneavoastră.

- Domnule... zise căpitanul.

- Dar, urmă maiorul, am străbătut opt sute de leghe şi am părăsit Petersburgul anume ca să obţin de la d-voastră această oră de conversaţie, pe care v-am cerut-o.

Căpitanul se uită curios la musafirul lui.

- Numele meu, ca şi persoana mea vă sînt necunoscute, urmă maiorul. Daţi-mi voie să vă spun, că sînt contele Arleff, ofiţer rus de artilerie şi comandantul fortului Nicolae din Caucaz.

Căpitanul se înclină.

Maiorul urmă, examinîndu-l cu o atenţie scrupuloasă.

- Domnule, trebuie să vă împrospătez mici amintiri îndepărtate, dar sînt nevoit s-o fac spre a vă explica scopul vizitei mele.

- Vă ascult, domnule, răspunse Hector Lemblin care se smulse pentru cîteva clipe de la vechile lui preocupări spre a fi atent la vorbele ciudatului personaj care se afla înaintea lui.

- Domnule, reluă maiorul, n-aţi fost aghiotantul generalului baron de Ruvigny?

Căpitanul se cutremură şi maiorul observă că la auzul acestui nume, o paloare cadaverică îi acoperi fruntea.

- Da, domnule, răspunse Hector.

- Şi v-aţi însurat cu văduva lui!

- O plîng, domnule, răspunse căpitanul în şoaptă.

- Ei bine, urmă maiorul, am venit să vă cer o informaţie privitoare la răposatul general şi pe care o socot foarte importantă.

- Domnule, îl întrerupse căpitanul - pe care amintirea baronului de Flars-Ruvigny îl tulbura grozav - daţi-mi voie să vă cer să vă explicaţi mai categoric.

- Atunci ascultaţi-mă, replică maiorul.

Hector Lemblin făcu un semn de consimţire.

- Domnule, începu maiorul, în anul 1834 baronul de Ruvigny era ataşat la ambasada franceză din Petersburg.

- Domnule, pe atunci eu nu eram aghiotantul lui, îl întrerupse Lemblin cu voce răspicată.

- O!, aşteptaţi puţin, răspunse nobilul rus. Generalul, după cum ştiţi, era un om îndrăzneţ, aventuros, pentru care, cariera militară era un sacerdoţiu. Împăratul Nicolae, bunul şi atotputernicul meu suveran, organiza în acel an o nouă expediţie împotriva lui Schamyl şi a Circasienilor săi, şi-l chemă pe general să facă şi el parte din expediţie ca simplu însoţitor. Generalul se grăbi să ceară un concediu ambasadorului său şi el a participat la expediţia condusă de generalul prinţ K... ca al cărei şef de stat-major eram eu. Cu asta vreau să vă fac să înţelegeţi, că am cunoscut foarte bine pe generalul de Ruvigny.

- La ce vrea să ajungă oare? se gîndea Hector Lemblin, care începu să se uite la ofiţerul rus cu oarecare îngrijorare.

Maiorul continuă:

- În cursul acestei campanii ni s-a întîmplat, mie şi generalului ceva foarte straniu şi cu adevărat romantic.

" Într-o noapte eu comandam o unitate expediţionară însărcinată să pătrundă în munţi şi să surprindă în zorii zilei un lagăr de Circasieni. Generalul, voise să mă însoţească în ţinuta de ofiţer francez, fără altă armă în afară de sabia lui. El călărea lîngă mine şi fuma o ţigară. Era o noapte întunecoasă şi fără lună, ne aflam într-o rîpă, deodată se ivi o lumină, într-un tufiş apropiat se auzi şuierul unui glonte şi generalul căzu de pe calul lui, care fusese rănit de moarte în mijlocul frunţii. O clipă m-am speriat ca generalul să nu fi fost ucis. Dar îl văzui ridicîndu-se voinicește şi rîzînd.

- Nu-i nimic, îmi zise el, dar banditii mi-au ucis calul cel mai bun pe care am călărit vreodată.

- Într-adevăr calul era un animal superb şi generalul îl

primise cadou de la însuşi împăratul Nicolae.

În vreme ce, se aducea generalului un alt cal, vreo zece din călăreţii mei, în urma ordinului ce le dădusem, porniseră în direcţia de unde venise focul, cercetară locurile şi nu găsiră decît o femeie, care mai ţinea o carabină fumegînd, cu care trăsese asupra generalului.

Femeia aceea, văzută la lumina torţelor care ne lumina calea, păru o fiinţă aproape extraordinară. Nu era o circasiană, judecînd după portul ei, care era ca al burghezelor din Moscova ori Petersburg. Uimirea noastră ajunse la culme, cînd ea se uită la mine şi-mi zise pe franţuzeşte:

- Scuzaţi-mă, domnule maior, dar eu nu sînt duşmanca ruşilor. Am să mă răfuiesc numai cu ofiţerul francez. Nu l-am nimerit şi regret foarte mult.

Pe cînd ea vorbea astfel, generalul o privea, păru că-şi aminteşte ceva aproape şters din mintea lui. Apoi îl văzui îngălbenind şi înăbuşind un strigăt. Fără îndoială că generalul recunoscuse femeia.

- Maiorule dragă, îmi zise el, nu cerceta, nu-mi cere nici o explicaţie, dar lasă femeia aceasta, să meargă unde va voi şi să nu i se facă nici un rău.

Şi-l văzui tremurînd pe el, care, de altfel, era curajos ca un leu, şi tulburarea lui era aşa de mare că mă temeam să nu-şi piardă minţile. Femeia, pe care nimeni nu se gîndise s-o dezarmeze, îl privi pe general şi-i zise pe un ton de dispreţ:

- Faci rău că eşti generos, asta te va pierde într-o zi.

Şi ea ne salută foarte graţios, se îndepărtă, intră iarăşi în tufiş, şi dispăru:

Eram înmărmurit şi-l priveam pe general cu nedumerire.

- Maiorule, îmi zise el, să nu mă întrebi niciodată cine e femeia asta şi încă mai puţin cum se face că am întîlnit-o aici, la o mie de leghe departe de locul unde am văzut-o pentru prima dată.

- Dar, îngăimai...

- Sst!, făcu el cu un ton de disperare, nu pot spune nimic acum, cel puţin... poate, mai tîrziu... la Petersburg...

Şi ca şi cum i-ar fi fost teamă de a fi spus de acum prea mult, generalul dădu pinteni calului său:

- Înainte!, îmi zise el.

Îl văzui întorcînd capul şi mi se păru că aruncă o ultimă privire, în direcţia tufişului în care dispăruse strania vedenie.

- E într-adevăr ciudat, îl întrerupse căpitanul Hector Lemblin, pe care, povestirea aceasta îl surprinse cu atît mai mult, că generalul nu-i pomenise niciodată nimic de ea.

Maiorul urmă:

- Socotii nimerit să păstrez rezerva ce-mi ceruse generalul. Soldaţii, martorii acestei extraordinare întîlniri, nu ştiau franţuzeşte, limba în care vorbise tînăra femeie, căci nu ştiu dacă v-am spus că femeia era tînără şi frumoasă şi numai eu şi generalul putusem înţelege vorbele ei.

Tot timpul expediţiei n-am adresat generalului nici o întrebare, n-am rostit nici un cuvînt care să fi cuprins vreo aluzie la acel eveniment ciudat.

După şase luni ne-am întors la Petersburg şi generalul primi ordinul de a se întoarce în Franţa şi de a merge să comande o subdivizie în Africa. Pe atunci el nu era decît general de brigadă.

Generalul, care locuia pe Cheiul Nevei, aproape de Podul Cîntăreţilor, mă invită printr-un bilet, să vin în ajunul plecării sale, să iau ceaiul la el, căci avea să-mi încredinţeze un secret.

La orele opt seara m-am prezentat la el. Era singur şi mă aştepta. Niciodată n-am văzut un om mai posomorît şi mai preocupat.

Îmi întinse mîna şi mi-o strînse cordial pe a mea.

- Scuză-mă, îmi zise el, nu sîntem prieteni aşa de vechi şi totuşi, cred că nu mă vei uita.

- Ah, domnule general...

El păru că ezită.

- Pot conta pe devotamentul dumitale, mă întrebă el?

- O, desigur! răspunsei.

- Ascultă, urmă el şi mă privi cu tristeţe, acum cînd părăsesc Rusia poate pentru totdeauna, am să-ţi cer un mare serviciu.

- Sînt la ordinele dumneavoastră.

O presimţire vagă în adîncul sufletului îmi spunea că-mi va vorbi de ciudata femeie, pe care o întîlnisem pe neaşteptate în munţii Circasiei. Nu m-am înşelat.

- Maiorule, îmi zise domnul de Ruvigny, îţi aduci aminte de femeia care a tras asupra mea?

- Desigur.

- Ei bine, femeia aceasta, care părea însufleţită de o ură grozavă pentru mine, se va prezenta poate într-o zi la dumneata şi te va întreba despre mine...

- La auzul acestor cuvinte am tresărit. Generalul deschise un birou şi scoase din el un plic sigilat şi un pachet cu douăzeci de hîrtii a o mie de franci.

- Dacă femeia aceea va fi singură, îmi zise el, îi vei înmîna banii aceştia şi vei arde scrisoarea alăturată...

- Foarte bine! Şi dacă nu va fi singură?

- Dacă ţine de mînă o copilă care poate avea azi vreo doisprezece ani, o fetiţă blondă cu ochii albaştri, îi vei da banii aceştia şi vei lua fetiţa la dumneata.

- A!, zisei cu uimire.

- Atunci, scumpul meu maior, vei deschide această scrisoare şi, în memoria prieteniei ce-o ai pentru mine şi a făgăduinţei ce mi-ai făcut, vei urma întocmai instrucţiunile conţinute în ea.

- Vă jur, domnule general, că voi face întocmai.

El îmi strînse din nou mîna şi-mi zise:

- Adio!... mîine plecăm şi am o presimţire că nu ne vom mai revedea.

După ce rosti aceste cuvinte, maiorul se opri şi se uită la

Hector Lemblin. Căpitanul era galben ca un mort; se temea că bănuieşte în chip vag cine era fetiţa de care vorbea maiorul.

CAPITOLUL XV

Fiica Circasienei

Urmă o clipă de tăcere. Lemblin se uită la interlocutorul său şi i se adresă apoi în aceşti termeni:

- Domnule, pînă acum, nu văd ce legătură ar putea fi între povestea ce mi-aţi spus şi prezenţa dumneavoastră la mine.

- Vei înţelege numaidecît. Acum vreo trei luni, mă aflam la Petersburg şi nu mă gîndeam să plec în Franţa, cu toate că din pricina unei răni căpătate în ultimul război, mi se dăduse un concediu nelimitat. Erau doisprezece ani de cînd generalul de Ruvigny părăsise Rusia. Mi se anunţă că o doamnă mai în vîrstă şi una tînără doreau să-mi vorbească.

Uitasem vorbele generalului, ca şi aventura noatră din Circasia. Totuşi la vederea doamnei care venise la mine, m-am înfiorat şi am scos un ţipăt. Era ea. Adică, o femeie de vreo patruzeci şi cinci de ani, tare frumoasă încă şi care ţinea de mînă o altă femeie de vreo douăzeci şi trei, douăzeci şi patru de ani, a cărei frumuseţe m-a orbit, dar ale cărei trăsături îmi amintiră imediat pe cele ale generalului. Mama, - era mama, - purta tot costumul femeilor din burghezia rusească, iar cea tînără însă purta haine de circasiană. Ambele păreau a fi în mare mizerie. Cea dintîi se uită fix la mine şi-mi zise:

- Vă aduceţi aminte de baronul de Ruvigny?

- Da, răspunsei.

Am deschis un scrin şi am scos mai întîi pachetul cu biletele de bancă şi apoi scrisoarea pe care trebuia s-o deschid în cazul cînd misterioasa femeie aducea şi fata la mine.

Iată ce cuprindea scrisoarea:

"Scumpul meu maior,

Poate că mîine, poate că peste zece ani, femeia care a tras cu puşca asupra mea în Circasia, îţi va aduce copila noastră. Dacă vine, s-o expediezi pe mamă înapoi în ţara ei, fără a căuta să afli cine este, opreşte însă copila şi adu-mi-o la Paris, după ce mai întîi mă vei preveni printr-o scrisoare. Dacă s-ar întîmpla să fiu mort, tot să vii şi să te duci la castelul Ruvigny din Normandia.

Acolo vei găsi averea destinată acestei copile. Vei spune să ţi se arate camera mea de culcare, vei da la o parte patul de stejar împodobit cu perdele roşii şi vei număra panourile de lemn din parchetul pus în alcov. Al optulea din stînga, în primul rînd, luînd ca punct de plecare capul patului, acoperă o tainiţă. Vei desface panoul şi vei găsi o casetă de fier.

Caseta aceasta conţine averea copilei mele, avere care nu are nimic comun cu aceea de care mă bucur în Franţa şi de care ştie toată lumea.

Caseta mai conţine şi cîteva instrucţiuni noi, pentru care-ţi voi fi recunoscător să le urmezi întocmai.

Al dumitale
Baron de Ruvigny "

După ce termină povestirea aceasta, maiorul se uită la căpitanul Lemblin.

- Acum ai înţeles? întrebă el.

Căpitanul era foarte palid şi continua să tacă.

Înainte de a veni în Franţa, am vrut să ştiu ce face generalul şi am aflat în acelaşi timp căsătoria lui, vestea morţii sale, şi la urmă moartea femeii sale, al cărei doliu îl purtaţi acum. Veţi găsi deci firesc, domnule, că mă adresez d-voastră.

Maiorul îl examina mereu pe Hector, a cărui frunte era acoperită de sudoare şi care părea a fi stăpînit de o groază nespusă.

- Domnule, zise în sfîrşit acesta cu vocea răguşită, tot ce-mi spuneţi e într-adevăr extraordinar.

- E adevărul, domnule.

- Cu atît mai mult, urmă căpitanul, cu cît nici domnul de Ruvigny, în a cărui intimitate am trăit, nici doamna de Ruvigny, care a moştenit averea lui, şi care la rîndul ei, mi-a lăsat-o mie, nu mi-au vorbit niciodată de aşa ceva.

Maiorul încruntă sprîncenele.

- Domnule, începu el din nou, nu vă pot afirma decît un lucru şi anume că ţin la dispoziţia dumneavoastră dovezile celor ce am spus. În primul rînd, fiica generalului e la Paris, apoi, eu posed scrisoarea pe care el mi-a lăsat-o cînd a părăsit Petersburgul. Cred că veţi recunoaşte scrisul lui?

- Da, desigur, zise căpitanul.

Maiorul, îşi desfăcu blana şi scoase scrisoarea de care vorbea, pe care i-o arătă lui Hector Lemblin. Acesta o examină:

- Într-adevăr, acesta e scrisul generalului.

- Acum, urmă maiorul, dacă vreţi să-mi faceţi cinstea de a veni diseară la masă la mine, în piaţa Beauvau...

Căpitanul făcu un gest de refuz.

-... Veţi vedea pe fiica generalului.

- Regret, domnule, îngîimă Hector Lemblin cu voce răguşită, dar doliul ce-l port în inimă, mă opreşte de la orice vizită.

- Fie, zise maiorul, atunci o voi aduce la dumneavoastră.

- Aici!, exclamă căpitanul cu un accent de groază.

- Aici, repetă maiorul pe un ton plin de francheţe şi de simplitate.

- Dar, spuneţi-mi, domnule, ce pot face eu pentru fiica generalului?

Şi domnul Hector Lemblin, părea că se sfieşte să rostească acest nume.

- Îi puteţi restitui averea ei.

- Dar averea aceasta există oare?

- Vedeţi ce spune scrisoarea.

- Ei bine, domnule, vreţi să mergeţi la Ruvigny?

- Da, domnule.

- Intendentul meu vă va însoţi, urmă Lemblin.

- Nu, nu aşa, zise maiorul, d-voastră trebuie să veniţi.

- Eu!, strigă căpitanul, făcînd un gest de groază, eu!

- Cum, domnule, aveţi vreun motiv suprem de a nu mă însoţi?

- Acolo a murit soţia mea...

Şi căpitanul rosti aceste cuvinte cu vocea tremurătoare.

Dar maiorul, era din acei oameni, a căror privire are o putere cu adevărat fascinantă. El fixă ochii săi cenuşii şi ageri asupra căpitanului şi acesta se cutremură sub privirea lor poruncitoare.

- Domnule, urmă maiorul Arleff, gîndiţi-vă că s-ar putea ca în casetă, în loc să fie bilete de bancă, să găsim titluri de rentă, sau acte de proprietate, obiecte pe care nu le vom putea scoate la lumină decît cu oarecare solemnitate. Prezenţa dumneavoastră e absolut necesară la Ruvigny.

- Dar, domnule...

- Ei! termină maiorul, văd bine că tînăra femeie pe care vreau să v-o prezint, va trebui să facă uz de puterea ei de convingere şi... va face uz de ea.

Căpitanul părea a fi prada unei lupte interioare şi el se înfioră la auzul acestor ultime cuvinte ale maiorului Arleff.

- Domnule, nu insist să veniţi diseară la masă, dar veniţi cel puţin la orele nouă. Vom fi singuri.

- Voi veni, răspunse Hector Lemblin, stăpînit de accentul poruncitor pe care omul acesta îl ascundea sub forme politicoase şi sub un limbaj blînd şi prietenesc.

Maiorul se sculă şi salută. Căpitanul îl conduse clătinîndu-se pe picioare. După cinci minute, gabrioleta nobilului rus, părăsea curtea palatului şi căpitanul căzu zdrobit pe un scaun.

- O, remuşcarea! remuşcarea! şoptea el.

Căpitanul închise cu zăvorul uşa bibliotecii. Timp de cîteva ore, el rămase cufundat în gînduri, nemişcat, cu ochii ficşi, cu fruntea rezemată de mîini şi cu lacrimi de furie în ochi. Apoi se sculă deodată şi începu să se plimbe iute prin cameră, cu paşi inegali, mototolind în mîini hîrtiile risipite pe masă şi lăsînd să-i iasă din piept exclamaţii incoerente care semănau cînd cu vaiete, cînd cu răgete de furie.

- O, remuşcările... remuşcările!, repeta mereu, cu o voce care părea că-i sfîşie gîtlejul.

Umbra însîngerată a generalului baron de Ruvigny se înălţa oare înaintea lui? Umbra aceasta care striga răzbunare, venea poate să-i reproşeze moartea, cinstea-i trădată, soţia şi averea furate? Sufletul căpitanului Hector Lemblin ajunsese un abis la al cărui fund sonda nu mai putea să ajungă, trebuia să aibă mustrări şi mai groaznice ca amintirea acelei prime crime, prin care-şi apropiase soţia şi averea generalului său, căci abia după moartea Marthei, el ajunsese deodată prada acestor chinuri misterioase, a acestei groaze care pusese stăpînire pe viaţa lui. Ce crimă nouă comisese oare omul acesta?

Ziua întreagă el o petrecu într-o agitaţie febrilă.

Cînd se înseră, căpitanul nu ştia încă dacă va avea curajul să se ducă la maiorul Arleff. Un fel de presimţire, cum au numai sufletele fricoase, părea că-i prezice că se duce la o nouă tortură. Şi cu toate astea, un fel de curiozitate imperioasă, o sete de necunoscut îl împingea să accepte invitaţia maiorului.

- Haide! îşi zise în sfîrşit, trebuie să merg. Trebuie! Poate că această reparaţie tîrzie va mai vărsa în fundul inimii mele puţină linişte şi odihnă.

Şi stăpînit de acest gînd, căpitanul Hector Lemblin, se îmbrăcă pe la orele opt şi porunci să tragă cupeul la scară. La

orele nouă fix, el se anunţa la maiorul Arleff.

De cînd sosise la Paris, maiorul locuia într-o casă mică, de curînd construită în colţul dintre foburgul Saint-Honoré şi Piaţa Beauveau. Un servitor în livrea deschise poarta mare şi cupeul căpitanului intră în curte. Doi lachei frumos gătiţi deschiseră portiera şi luară cartea de vizită a domnului Hector Lemblin.

- A!, zise unul din ei aruncîndu-şi ochii pe cartea de vizită, domnul conte îl aşteaptă pe domnul...

Maiorul Arleff era conte.

Căpitanul se dădu jos din trăsură şi urmă pe servitor, care urcă treptele peronului şi apoi îl conduse la primul etaj al casei.

Era o locuinţă plăcută, cum numai o femeie ştie să improvizeze în cîteva zile. Scara era împodobită cu plante şi portocali în glastre, pereţii vestibulului erau pictaţi în frescă, întocmai ca o casă din Pompei.

Căpitanul trecu printr-o seră de iarnă, printr-un salon de vară şi, tot în urma servitorului, nu se opri decît la uşa unui budoar drăguţ, luminat de o lampă de alabastru ce atîrna din tavan. La intrare el zări un bătrîn şi o tînără femeie.

Bătrînul nu era altul decît contele Arleff, maiorul rus. În ce priveşte femeia aşezată lîngă el, căpitanul abia o zărise şi tresări din tot corpul, rămînînd orbit. Ea era minunat de frumoasă şi frumuseţea ei avea ceva fascinant şi un efect puternic, care-l zăpăci cu desăvîrşire pe Hector Lemblin, oricît cerceta memoria sa şi oricît răscolea trecutul, trăsăturile acestei femei nu-i aminteau cu nimic figura marţială a generalului de Ruvigny.

Maiorul cum îl zări pe vizitator, se sculă şi alergă înaintea lui:

- Mersi, căpitane, îi zise el, sînteţi de o exactitate cu adevărat militărească.

Şi maiorul se uită la pendula din budoar care arăta ora 9.

Căpitanul înaintă cu paşi sfioşi, şi ca şi cum vederea acestei femei i-ar fi tulburat cu desăvîrşire judecata, şi aşa destul de slăbită, el îngîimă cîteva cuvinte de scuze şi se aşează în fotoliul ce-i oferise maiorul.

Tînăra femeie aţinti asupra lui privirea-i înflăcărată şi răspunse încet la salutul lui.

- Domnule, zise maiorul arătînd-o cu degetul, nu găsiţi că doamna seamănă cu generalul?

Căpitanul şovăia.

- Într-adevăr... cred... e posibil... îngîimă el.

Tînăra femeie era îmbrăcată în negru. Una din mîinile ei era goală, cealaltă era acoperită cu o mănuşă neagră. Ciudăţenia aceasta îl izbi pe Hector Lemblin.

- Căpitane, începu contele Arleff, azi dimineaţă mi-aţi dat a înţelege, că vă cam displace de a ne însoţi la castelul Ruvigny, nu-i aşa?

Cuvintele acestea sfîrşiră prin a zdruncina cu totul pe căpitan.

- Da, într-adevăr,... nu ştiu, bolborosi el.

- Vai!, făcu Doamna cu mănuşa neagră, şi fixă asupra lui ochii ei albaştri închişi care posedau o putere teribilă şi misterioasă de seducere. Domnule, nu se poate să ne refuzaţi!

- Voi merge, răspunse el.

Şi în aceste puţine şi simple cuvinte, răsuna glasul resemnat al sclavului care se supune voinţei stăpînului.

Căpitanul rămase vreun ceas în budoarul doamnei cu mănuşa neagră. Ceea ce se petrecu în această oră era pentru el ca un vis confuz, al cărui înţeles mintea omenească nu-l putu pătrunde. El vorbea, asculta fără a pricepe ceea ce aude şi ceea ce spunea.

Cu ochii aţintiţi asupra acestei femei, care-l înmărmurea şi-l fascina în acelaşi timp, sorbind, să zicem aşa, orice mişcare a buzelor ei, căpitanul Hector Lemblin resimţea primele simptome ale bolii care de multă vreme îl chinuia pe

tînărul Armand, fiul Colonelului Leon.

Bătaia pendulei îl trezi pe căpitan din acest fel de toropeală morală. Erau orele zece şi el se sculă să plece.

- Căpitane, îi zise maiorul, poimîine dimineaţă plecăm la Ruvigny.

- Vă voi aştepta, domnule.

Şi căpitanul salută smerit pe Doamna cu mănuşa neagră. Maiorul îl conduse pînă jos la scară, Lemblin plecă împleticindu-se ca un om beat.

- Acasă! strigă el vizitiului.

Maiorul se întoarse în budoarul unde-l aştepta Doamna cu mănuşa neagră şi aceste două persoane, pe care le-am mai văzut în piaţa Saint-Michel, în casa cea veche şi în aparenţă părăsită, se regăsiră singuri faţă în faţă.

- Bunul meu Herman, zise tînăra femeie uitîndu-se la maiorul Arleff, omul care tocmai a plecat de aici e un mare vinovat.

- Cred şi eu, răspunse maiorul.

- El a comis mai mult decît crima pentru care îl voi prigoni neîncetat. El trebuie să fi asasinat pe soţia sa.

Maiorul făcu un gest de oroare.

- Ascultă, urmă Doamna cu mănuşa neagră, la castelul Ruvigny, unde am pregătit de acum teribila comedie, a cărei victimă va trebui să fie el, vom avea şi dovada spuselor mele.

- Cum veţi avea această dovadă?

- Bunul meu prieten, răspunse tînăra femeie cu zîmbet rece, tot ai rămas tînăr şi încrezător cu toate că părul ţi s-a acoperit cu ninsoare. N-ai văzut oare că am făcut asupra omului acesta impresia fascinantă pe care o are privirea mea? Nu ghiceşti că nu va trece nici o săptămînă şi omul acesta mă va iubi, se va tîrî la picioarele mele cu mîinile rugătoare?

- Asta cred! zise maiorul cu convingere.

- Ei bine! termină Doamna cu mănuşa neagră, femeia iubită nu poate oare să smulgă din sufletul bărbatului care o

iubeşte toate secretele pe care acesta le conţine, chiar dacă unul din aceste secrete ar putea să-l ducă la eşafod?

- Aşa e doamnă.

- Vei vedea, că într-un acces de delir omul acesta va mărturisi totul.

Şi pe buzele palide ale acestei femei bizare se ivi un zîmbet diabolic.

- Îl am în mînă! şopti ea.

CAPITOLUL XVI

Puterea remuşcării

Trei zile după prima întrevedere a căpitanului Hector Lemblin cu maiorul Arleff şi cu Doamna cu mănuşa neagră, cam pe înserate, o diligenţă intra în curtea castelului de Ruvigny.

Vechiul castel normand, unde Marthe de Châtenay iubise şi suferise şi de unde cu un an mai înainte fusese scos coşciugul ei, era părăsit şi sumbru ca toate locuinţele în care nu erau stăpînii. Cît timp lipsea ultimul proprietar al castelului, acesta nu era păzit decît de cîţiva servitori născuţi aici.

Mare le fu mirarea, cînd îl văzură sosind pe căpitan, palid, trist, slăbit, cu părul aproape alb şi avînd în întreaga-i făptură mai mult înfăţişarea unui bătrîn. Dar acela care ar fi văzut pe căpitan cu trei zile mai înainte, adică în dimineaţa zilei cînd primise vizita maiorului Arleff şi l-ar fi revăzut acum, ar fi remarcat o schimbare, o metamorfoză în întreaga lui persoană. Tristei descurajări întipărită pe toată figura sa şi care dădea

tuturor mişcărilor sale pecetea unei moleşiri bolnăvicioase, îi urmase deodată un fel de energie înfrigurată, care dădea o viaţă nouă acestui cadavru ambulant. El mai era încă palid şi sleit, dar ochii îşi recăpătaseră de acum sclipirea lor energică şi toată persoana lui parcă se mai înălţase.

El coborî din trăsură, se duse de-a dreptul în sala cea mare a castelului şi-l chemă pe intendent. Intendentul din Ruvigny, era un servitor bătrîn, care-l văzuse născîndu-se pe răposatul general de Ruvigny şi în adîncul inimii sale mai jelea încă stingerea vechiului neam de Flars-Ruvigny, al cărui ultim vlăstar căzuse ucis de spada marchizului Gontran de Lacy. Pentru Hector Lemblin nu era stăpînul, era un fel de tiran pe care-l suporta şi ale cărui ordine le executa întocmai, dar fără nici un fel de zel.

- Moş Petre, îi zise căpitanul, aştept chiar în această seară, nişte musafiri din Paris. Trebuie să sosească în orice moment.

Intendentul se uită la Hector Lemblin şi se prefăcu aşa de bine că e mirat, că acesta fu păcălit.

El urmă:

- Vei da ordinele necesare, ca totul să fie pregătit pentru primirea musafirilor.

- Bine domnule, răspunse intendentul înclinîndu-se.

Căpitanul se urcă la primul etaj, intră într-o sală mare a cărei uşă cu geamuri, se deschidea pe platforma antică de unde începea scara săpată în piatră, care ducea pînă la poalele stîncilor, scara pe unde, ne amintim că baroneasa Marthe de Ruvigny cobora deseori pe înserate pentru a merge pînă la postul lui Martin, vameşul.

Căpitanul străbătu salonul, ieşi pe platformă şi se rezemă de parapet. Aici amintiri nenumărate îl copleşeau. La picioarele lui era oceanul care îngîna refrenu-i veşnic şi monoton.

De la ocean şi pînă la el ducea cărăruia repede şi cu cotituri capricioase, pe unde odinioară, el venea în fiece noapte

la castel, ca să strîngă în braţele sale pe Martha-i adorată, care-l aştepta fricoasă şi tremurînd. Pe acea vreme căpitanul era fericit.

Două ore rămase el astfel pe gînduri, cu fruntea strînsă în mîini, retrăind trecutul care părea că-i mai surîde încă, uitînd de prezentul crud şi înspăimîntător.

- O, Martha! Martha! şopti el de cîteva ori cu deznădejde.

Deodată, el se sculă, ascultînd parcă unui gînd grabnic şi teribil care luminase deodată mintea lui tulburată.

- Nu, nu! îşi zise el în culmea enervării, ei nu trebuie să intre cu mine în camera Marthei. Cine ştie?

Şi el începu să tremure.

- Cine ştie, urmă el, dacă n-am vreun indiciu revelator, vreo urmă acuzatoare?

Şi căpitanul, galben de groază, se smulse din sumbra sa contemplare, părăsi platforma, intră în salon şi trase nervos soneria. Servitorul lui veni în grabă.

- Germain, îi zise căpitanul, du-te şi adu-mi legătura de chei care se află în cufărul din diligenţă şi vino cu o torţă.

Servitorul se îndepărtă şi căpitanul Hector Lemblin îl aşteptă rezemat de sobă. Energia care-i însufleţise faţa în clipa cînd sosi la castelul de Ruvigny, dispăruse. Acum omul acesta avea mersul nesigur şi simţea cum groaza pune stăpînire pe făptura sa, numai la gîndul de a intra în camera soţiei sale.

Servitorul se întoarse:

- Poftim cheile şi făclia, zise el.

- Bine, răspunse căpitanul. Du-te, nu mai am nevoie de tine.

- Stăpînul meu a înnebunit! murmură Germain îndepărtîndu-se, după ce depusese făclia pe o măsuţă şi cheile alături de făclie.

Pentru a înţelege la ce-i trebuiau căpitanului cheile, trebuie să ne întoarcem o clipă la evenimentele care s-au petrecut la Ruvigny cu un an în urmă, adică la moartea Marthei.

De multă vreme doamna Lemblin era bolnavă, suferindă, ea slăbea văzînd cu ochii şi era grozav de palidă. Nimic însă n-ar fi putut face să se prevadă sfîrşitu-i grabnic.

Într-o seară, era pe la sfîrşitul lui ianuarie, ea păru mai slabă ca de obicei şi se retrase din vreme. Lemblin voia să petreacă noaptea lîngă ea, numai cu Germain. Germain nu era un servitor vechi din Ruvigny. El era un om nou, pe care căpitanul îl angajase cu cîteva luni în urmă. În timpul nopţii, celorlalţi servitori li se păru că-l aud pe Germain intrînd şi ieşind de mai multe ori din odaie. Apoi, dimineaţa, se auzi deodată ţipete de disperare. Germain apăru palid, tulburat şi ţipînd:

- A murit cuconiţa!

Servitorii întristaţi voiră să intre în camera mortuară, dar în prag stătea soţul şi el îi goni.

- Înapoi!, le strigă Hector Lemblin, ale cărui haine erau în dezordine, ochii îngroziţi şi părul vîlvoi. Lăsaţi-mă singur cu ea! Pînă în ultimul ceas... pînă la ultima clipă!

Ce se petrecuse în timpul nopţii? Ce s-a petrecut toată ziua şi toată noaptea următoare în camera mortuară? Servitorii din castelul Ruvigny n-au aflat-o nicidată. Lemblin voia singur s-o îngroape pe soţia sa, ajutat numai de Germain şi tot el s-o pună în coşciug. Martha fusese văzută intrînd în camera ei şi culcîndu-se în pat. Şi de atunci, nimeni n-a mai văzut-o, nici chiar moartă.

După ce sicriul fu scos din camera mortuară, Germain închise bine ferestrele şi încuie uşile, iar la plecarea sa din Ruvigny, căpitanul luase cheile cu el. De atunci, nimeni nu mai păşise pragul acelei încăperi, unde fără îndoială se petrecuse vreo dramă misterioasă şi teribilă.

Hector Lemblin îi ceruse lui Germain cheile şi făclia ca să poată intra în această cameră.

După plecarea servitorului, căpitanul mai rămase cîteva clipe nemişcat, tremurînd, neîndrăznind să ia o hotărîre.

- Haide!, zise el deodată, trebuie.

El luă cheile şi făclia şi porni cu paşi îndesaţi şi inegali.

Pentru a ajunge la camera unde murise doamna Lemblin, trebuia să iasă din salon şi să treacă printr-un coridor care ocolea castelul pe dinăuntru şi lega cele două aripi ale clădirii. Cine l-ar fi văzut pe căpitan mergînd prin acest coridor trist şi pustiu, cu lampa în mînă, palid şi desfigurat, l-ar fi luat drept stafia vreunui castelan mort departe de moşiile sale strămoşeşti, şi care venea la miezul nopţii să viziteze locurile unde-şi petrecuse copilăria.

Pe măsură ce se apropia de uşa fatală, Hector Lemblin simţea că inima i se strînge, părul i se ridica vîlvoi şi o sudoare rece îi acoperea fruntea. Cînd ajunse la uşa de afară, el fu apucat de un tremur convulsiv şi atît de violent că flacăra începu să tremure. Îi era cu neputinţă să strîngă făclia în mînă, o scăpă, ea căzu jos şi se stinse. Atunci căpitanul fu apucat de o teroare superstiţioasă. I se păru că moartea îi smulse făclia din mînă şi cu suflarea-i rece o stinsese. Căpitanul scoase un ţipăt de groază şi fugi.

La capătul coridorului îl găsi pe Germain care-i dădu braţul, şi-l sprijini.

- Domnule, zise servitorul a cărui voce respectuoasă ascundea şi un accent de ironie înăbuşită, faceţi rău, domnule, că vreţi să înfruntaţi amintiri penibile.

- Taci! Taci!, şopti căpitanul speriat, şi sprijinindu-se de servitor, intră în salon şi de emoţie se trînti într-un jilţ.

Timp de cîteva clipe, Hector Lemblin rămase abătut, copleşit de o prostaţie pe care nici un grai omenesc n-ar putea-o descrie. Apoi, fără a se sinchisi de prezenţa servitorului, el izbucni în plîns.

- O, Martha!, repeta el cu o voce sfîşietoare.

Atunci, servitorul interveni:

- Domnul nu face bine, şopti el. Domnul se omoară singur.

Căpitanul ridică ochii.

- Taci! Taci!, făcu el cu un accent de groază.

- Domnul ar trebui să se gîndească mai bine, că în seara asta aşteaptă pe maiorul Arleff şi pe pupila lui, urmă Germain cu voce înceată.

La auzul acestor cuvinte, căpitanul se cutremură din cap pînă în picioare şi se ridică brusc.

- E ora opt, urmă Germain. Desigur că maiorul va sosi pe la miezul nopţii. Nu e bine ca domnul să plîngă, să pară tulburat. Asta le-ar da de bănuit ceva.

- Ai dreptate, răspunse căpitanul, trebuie să fiu calm.

Şi începu să se plimbe cu paşi mari şi energici de-a lungul salonului.

- Germain, începu el deodată, cînd va sosi maiorul, vei merge înaintea lui şi-l vei pofti în salonul mare de jos. Îmi trebuie timp ca să-mi revin în fire, să mă liniştesc.

Cum sfîrşi căpitanul aceste cuvinte, se auzi zgomotul unei trăsuri amestecat cu pocnete de bici şi zăngănit de clopoţei.

- Iată-i, strigă Germain.

- Ah, Dumnezeule!, exclamă căpitanul cu voce tulburată.

El se privi în oglindă şi se dădu înapoi speriat. I se făcuse frică de el însuşi, atît era de galben şi de înfricoşător la vedere.

Germain fugi afară.

- Liniştiţi-vă domnule, liniştiţi-vă, zise el pe cînd se îndepărta. Mă duc să-i întîmpin pe maior.

Era într-adevăr maiorul Arleff, care sosise cu Doamna cu mănuşa neagră.

Cînd Germain ajunse în curtea castelului, poştalionul tocmai oprea caii, după ce cu mare îndemînare cîrmise în faţa peronului. El fu acela care deschise uşa şi astfel ochiul ager al tinerei femei îl zări mai întîi pe el. Ea îşi rezemă mîna cu mănuşa pe braţul lui şi coborî din trăsură.

- A sosit stăpînul dumitale?, întrebă maiorul.

- Da, domnule...

Germain se înclină, Doamna cu mănuşa neagră schimbă o privire ascunsă cu el şi văzu că un zîmbet enigmatic se iveşte pe buzele lui.

- Întoarcerea la Ruvigny l-a impresionat rău pe domnul, zise servitorul în şoaptă.

- Aşa-i!

Şi Doamna cu mănuşa neagră, rosti cuvîntul acesta pe un ton straniu. Pe cînd maiorul îi oferea braţul, Petre, bătrînul intendent, îmbrăcat cu livreaua de zile mari, cum cerea răposatul general oamenilor săi, se apropie de ei.

- Dacă domnul maior vrea să se odihnească şi să mă urmeze în salon, zise intendentul, care, prinsese calificativul pe care Germain îl dăduse bătrînului.

- Conaşul va veni îndată, zise Germain. Se îmbracă.

Şi valetul, care nu părea dispus să-l lase pe intendent să-şi îndeplinească funcţia, îi luă făclia din mînă şi porni înaintea musafirilor pe care îi conduse în sala de primire a castelului. Aici maiorul şi însoţitoarea lui se aşezară şi, în vreme ce-l aşteptau pe Hector Lemblin, cercetau curioşi lucrurile din jurul lor.

Salonul acesta, imens şi sumbru, era el singur un adevărat poem de melancolie. Lemnăria înnegrită, uşile mari cu două canaturi, tapetele închise, armele de culori şterse, povesteau de halul de părăsire al acestei locuinţe vechi şi nobile, văduvită de adevăraţii ei stăpîni şi în care tînăra femeie, al cărei sfîrşit era cufundat în mister, petrecuse mai mulţi ani în durere şi remuşcări.

- Sărmana femeie!, şopti încet Doamna cu mănuşa neagră.

Şi amîndoi, maiorul şi aceea care se dădea drept fiica generalului baron de Ruvigny, se uitau tăcuţi unul la altul, ca şi cum s-ar fi sfiit să-şi împărtăşească impresiile.

În sfîrşit, se auziră paşi greoi şi inegali care păreau că trădează neliniştea lăuntrică a căpitanului şi care vesteau sosirea lui. El apăru în prag, se opri o clipă ca şi cum l-ar fi

părăsit curajul şi puterile. Dar omul din lumea mare triumfă în sfîrşit şi căpitanul se apropie de tînăra femeie şi o salută cu politeţea unui veritabil gentleman.

- Domnule, zise maiorul răspunzînd la salutul căpitanului Lemblin, trebuie să admiteţi că sîntem foarte exacţi, cu toate că drumurile pînă aici sînt extrem de rele.

- Exactitatea dumneavoastră e cu adevărat militărească, răspunse Hector Lemblin, şi nu mă surprinde. Doamna, însă, a dat dovadă de un curaj care merită toate laudele.

Zicînd aceste cuvinte, căpitanul ridică la Doamna cu mănuşă neagră privirea-i sfioasă şi imediat el simţi o emoţie electrică, întocmai cum simţise cînd intrase în budoarul ei din casa din Piaţa Beauveau. Ochii mari şi albaştri ai acestei ciudate femei se opriră asupra lui, liniştiţi, reci, batjocoritori şi totuşi foarte seducători.

Din clipa aceasta, căpitanul deveni iarăşi prada acelor friguri, acelui entuziasm stăpînit pe care Doamna cu mănuşa neagră i le insuflase cu trei zile în urmă.

El nu se mai înfiora, nu mai tremura, ci începu s-o contemple, s-o asculte, să se îmbete de vocea ei, să tresară de voluptate sălbatecă sub privirea ei, uitînd că un ceas mai înainte, copleşit de amintiri, era cît pe ce să-i vină rău şi că plînsese ca un copil.

Intendentul veni să anunţe că masa era servită. Căpitanul oferi doamnei braţul şi o conduse în sala de mîncare. Timp de o oră, omul acesta fu iarăşi plin de viaţă, regăsindu-şi mişcările vioaie, uitînd remuşcările sale, înjghebînd speranţe noi. Dar o vorbă a maiorului, îl trezi deodată din visarea lui şi-l aruncă din înălţimea visurilor sale pe pămîntul noroios al realităţii.

- Căpitane, zise maiorul sculîndu-se de la masă, vreţi să mergeţi acum să vedem dacă cufăraşul de care pomeneşte scrisoarea generalului se află tot în acel loc?

Hector Lemblin se înfioră, paloarea cadaverică dispărută

pînă acum, îi acoperi iarăşi fruntea, căci camera unde trebuia să fie cutia, era tocmai aceea în care murise Martha şi în care cu o oră mai înainte nu cutezase să intre.

CAPITOLUL XVII

Tainele unei inimi de femeie

Să lăsăm pe maiorul Arleff, pe Doamna cu mănuşa neagră şi pe căpitanul Hector Lemblin, pregătindu-se să intre în camera mortuară a Marthei de Châtenay şi să ne întoarcem la Paris.

Tîrziu după plecarea ultimilor musafiri ai Fulmenei, frumoasa femeie din Aleea Marboeuf, amicul nostru Armand Leon se deşteptă dintr-un somn adînc, şi se uita în jurul lui cu nedumerire.

Mai tîrziu nu înţelegea unde se găsea. Locul unde se afla fără a şti cum, pentru întîia dată, era un iatac frumos, tapisat tot cu damasc portocaliu. Tînărul era culcat pe canapea şi învelit peste tot trupul cu un şal de caşmir. Apoi, era singur, cel puţin la prima privire ce o aruncă în jurul său, el nu zări nici o figură omenească. Ultimele raze ale soarelui luminau odaia, un ceasornic de pe sobă arăta ora cinci şi jumătate p.m. Armand dormise treisprezece ore.

- Unde mă aflu oare?

Aceasta fu prima întrebare ce-şi puse. El încercă să-şi adune amintirile din ajun şi pe măsură ce ele îi reveneau una după alta, îşi zicea:

- Să vedem, ieri am fost poftit la masă... am băut... Unde

am fost la masă?... Ah! Într-o grădină de iarnă cu Maurice, cu Malvina şi cu Nini Pompadour... la Fulmen... Mi-au dat mult de băut... m-au îmbătat... Poate că m-au dus undeva.

Se ridică şi se uită iarăşi în jurul său. Atunci zări la doi paşi de el, la spatele divanului pe care dormise, pe frumoasa Fulmen, care şedea într-un fotoliu, nemişcată, mută şi-l fixa cu frumoşii ei ochi negri şi sclipitori.

- Fulmen!, exclamă el.

- Bună ziua, răspunse curtezana. Ai dormit bine... de la patru dimineaţa?

Şi mai adaugă cu vocea-i veselă şi batjocoritoare:

- Ştii că ai trecut de ocolul cadranului? O!, ce urîcioşi sînt bărbaţii... se îmbătă fără ruşine...

- Aşadar, m-am îmbătat şi dumneata m-ai găzduit?

- N-aveam încotro.

Armand se aşează şi se uită la ea zîmbind, cu veşnicu-i surîs melancolic.

- Dumneata eşti bună!, zise el.

- Nu, sînt egoistă.

- Dumneata?

- Da, dragul meu.

Şi Fulmen se apropie şi se aşează pe marginea canapelei, lîngă tînăr. Apoi luă mîna lui în ale ei şi se uită seducător la el.

- Da, zise ea, sînt egoistă şi prezenţa dumitale, aici nu e decît o trădare abominabilă din partea mea.

- Glumeşti!

- Ba nu, spun adevărul.

Armand o privi şi continuă să zîmbească.

În clipa aceea, ea era femeia cea mai seducătoare, pe care ar fi putut-o visa un poet dornic de ideal. Era îmbrăcată cu o rochie lungă de muselină străvezie, prin care se desenau vag formele sculptate ale corpului, avea picioarele vîrîte în pantofi de mătase roşie, minunatul ei păr negru căzut pe umeri în bucle nebunatice, ochii lunguroşi, buzele roşii întredeschise.

Fulmen părea că realizează în clipa aceasta tipul Venerei voluptoase şi melancolice. Ea puse unul din braţele ei albe pe umărul lui Armand şi urmă:

- Da, dragul meu, eşti la mine de la ora patru dimineaţa şi ai să te miri foarte mult cînd îţi voi spune de ce te afli aici.

- Dar o bănuiesc, zise Armand. Pentru că mă îmbătasem.

- Nu-i aşa. Olandezul voia să te ducă cu trăsura lui acasă.

- Şi dumneata n-ai vrut?

- Desigur că nu.

Armand ar fi trebuit să ghicească pricina, dacă a fi remarcat cum stătea Fulmen aplecată spre el. Dar inimile însufleţite de o singură dragoste mare, cum era inima lui, pierd de obicei darul discernămîntului.

- De ce n-ai vrut?, întrebă el.

- Pentru că sînt curioasă.

- Dumneata curioasă? Şi anume de ce?

- Ei! începuseşi să ne povesteşti ceva.

Armand tresări.

- O poveste dramatică, extraordinară, bizară.

- Şi n-am terminat-o, nu-i aşa?

- Nu. Te-ai vîrît sub masă, ca să te gîndeşti în voie la urmarea acelei poveşti.

Armand se lovi peste frunte.

- Ah,! şopti el, îmi amintesc... v-am vorbit...

- ... De Doamna cu mănuşa neagră, completă Fulmen.

- Şi aţi dat crezare vorbelor mele?

Armand puse întrebarea aceasta cu voce tremurătoare.

- Desigur, te-am crezut, răspunse Fulmen.

- Cu toate astea era numai o glumă, o născocire...

Şi pe cînd vorbea astfel, Armand se uita cu nelinişte la dansatoare. Fulmen, însă, îi apucă ambele mîini cu un gest aproape matern, aţinti asupra lui ochii ei care exprimau o tristeţe îngăduitoare, şi-i zise:

- Copile!

- Dar... îţi jur... zise tînărul.

- Nu jura, răspunse ea.

Şi pe cînd cu o mînă aranja o şuviţă de păr pe fruntea lui Armand, Fulmen urmă:

- O inimă generoasă de douăzeci şi cinci de ani, Machiavel cu mustaţă neagră, mătăsoasă, cunoşti oare atît de puţin femeile că-ţi închipui, că e uşor să le păcăleşti?

- Dar... nu... te... păcălesc...

- Ascultă, urmă ea, cuprinzînd gîtul lui Armand cu frumosu-i braţ, închipuieşte-ţi că sînt mama dumitale...

- O, zise Armand zîmbind, eşti prea tînără pentru un asemenea rol...

- Atunci o soră.

- Aşa da!

- Unei surori i se spune totul... absolut tot... şi dacă te întreb de taina inimii dumitale.

- Dar n-am nici o taină.

- Nu mai spune!

Fulmen bătu din picior de nerăbdare.

- La urma urmei, ai dreptate, - reluă ea. Nimeni nu încredinţează secretul inimiei sale primei venite, pentru motivul că a luat masa cu ea... Şi pentru dumneata, eu desigur că sînt aşa ceva.

- Nu, răpunse Armand, căci în ochii dumitale citesc că vrei să-mi fii prietenă.

- Ba ceva mai mult decît asta, răspunse cu naivitate Fulmen: te iubesc!

- Mă iubeşti!, exclamă tînărul în culmea mirării.

- De noaptea trecută.

Un nor negru trecu pe fruntea lui Armand şi el plecă ochii.

- Iartă-mă, zise el, dar nu pot crede... e imposibil...

- O, nebunule!, şopti Fulmen cu un zîmbet superb şi triumfător, crezi că m-aş fi ostenit să te îmbăt şi apoi te-aş fi reţinut aici o zi întreagă, dacă...

Şi ochii fascinanţi ai Fulmenei terminară fraza. Armand însă se ridică cu demnitate şi, la rîndul lui, îi apucă mîna.

- Iartă-mă, doamnă, zise el, dacă nu cad în genunchi înaintea dumitale, dacă dumneata, la a cărei dragoste rîvneşte toată lumea, ale cărei zîmbete mulţi le cerşesc, a cărei privire, nenumăraţi bărbaţi ar fi gata s-o cumpere cu preţ de aur, - iartă-mă, dacă mă vezi primind cu întristare o mărturisire care ar trebui să mă facă nebun de fericire.

- A!, zise Fulmen, vezi bine, sărmane prietene, că dacă nu mori de bucurie, dacă nu cazi la genunchii mei, asta înseamnă că nu răspunzi la dragostea mea.

- Vai!

- Că o iubeşti pe Doamna cu mănuşa neagră!

Şi Fulmen începu să rîdă cu rîsul ei argintiu şi sarcastic.

- Vezi, zise ea, aşa se smulge o mărturisire.

- Ai dreptate, răspunse el plecînd fruntea, recunosc că sînt bătut şi m-ai învins, vorbindu-mi de o dragoste... pe care... desigur...

- A!, zise Fulmen zîmbind, înţelegi, dragul meu, că nu-ţi voi spune dacă e adevărat că te iubesc, ori dacă mărturisirea ce ţi-am făcut nu e decît un mijloc dibaci de a-ţi smulge secretul... Eu nu mă arunc aşa de gîtul oamenilor...

Pe cînd Fulmen vorbea astfel, îl cuprindea cu privirea-i fermecătoare şi plină de experienţă cu care o femeie, pentru care sufletul omenesc nu are taine, se uită la un adolescent.

Armand stătea cu capul plecat. Ea îl sili să se aşeze iarăşi lîngă dînsa.

- Haide, zise ea, să vorbim ca nişte vechi prieteni... Eu n te iubesc... Nici dumneata nu mă iubeşti pe mine, pentru iubeşti pe Doamna cu mănuşa neagră... Dar pe noi ne uneş un interes comun.

- Un interes?, întrebă Armand cu mirare.

- De ce nu?

- Noi avem interese comune?

- Fără îndoială! Mai întîi să vorbim despre dumneata. Şi Fulmen luă iarăşi mîna lui Armand între frumoasele ei mîini şi urmă:

- Aşadar, o iubeşti pe Doamna cu mănuşa neagră, o femeie ciudată care seamănă cu Jidovul Rătăcitor, căci ca şi el, umblă prin lume fără a se opri vreodată.

- Ea e la Paris, zise Armand.

- Aşa!

Şi în exclamarea aceasta se simţi toată bucuria Fulmenei.

- Atunci e şi mai bine, şi vei pricepe de ce ai nevoie de mine.

Fulmen vorbea liniştit, cu zîmbetul pe buze şi părea aşa de sigură de cele ce spunea, că tînărul o asculta fără a cuteza s-o întrerupă.

- Scumpul meu prieten, urmă ea, o femeie ca mine, e întotdeauna cel mai bun ajutor pe care-l poate găsi cineva în situaţia dificilă în care te afli dumneata. Dacă te-am priceput bine, iubeşti o femeie nesimţitoare, care se sinchiseşte de dragoste cum mă sinchiseam şi eu de ea, ieri.

- Ieri?, întrebă Armand cu uimire.

Fulmen îşi muşcă buzele.

- Imaginează-ţi că n-am spus nimic şi lasă-mă să continui, zise ea. E evident că dacă o iubeşti pe femeia aceasta şi doreşti să ajungi singur la ea, sfaturile unei femei ca mine îţi vor putea fi de folos.

Şi ea apăsă pe ultimul cuvînt.

Ochii lui Armand luciră de o bucurie egoistă.

- Cum?, întrebă el. Vrei să mă ajuţi?

- Desigur!

- Mă vei sfătui?

- De ce nu!

Dar deodată faţa lui Armand exprimă o nelinişte vagă.

- Nu-mi întinzi oare o cursă?, întrebă el.

- Nu, răspunse Fulmen.

- Dar... adineauri?

- Adineauri ţi-am spus că te iubesc, şi închipuit cum eşti, ai crezut...

Şi Fulmen rîse batjocoritor.

- Ei bine, aşa e, urmă ea, te iubesc şi de asta vreau să te ajut... Da, inima femeii e ciudată!

Ea rămase o clipă tăcută, cu ochii visători, apoi urmă tot uitîndu-se la Armand care se căznea să priceapă excentricitatea acestei femei.

- Aseară mă gîndeam să mă mărit cu Lordul G... dispreţuiam bărbaţii, căci îi socoteam atît de lesne de cucerit, că nu meritau nici atenţia, nici voinţa unei femei. Plictisită de a mai lupta, pentru că triumfasem întotdeauna, mă gîndeam s-o sfîrşesc într-un chip naiv şi burghez, prozaic şi virtuos, ceva solid ca un pod şi plicticos ca ploaia. Un cuvînt al prietenului nostru Maurice Stephan şi vederea feţei dumitale melancolice, mi-au năruit toate proiectele. Maurice susţine că inima ţi-e legată de o dragoste puternică la care nu există leac...

- Aşa-i!, şopti Armand.

- Atunci, urmă Fulmen, mi-am jurat să te iubesc şi să fiu iubită de dumneata.

Armand clătină din cap cu tristeţe.

- Nimeni nu poate iubi două femei deodată, zise el.

- O ştiu, de aceea voi începe prin a fi numai prietena dumitale. Dumneata o cauţi pe Doamna cu mănuşa neagră, eu ţi-o voi găsi.

- Dumneata!, exclamă Armand.

- Da! Dacă eu voi scotoci lumea timp de o săptămînă, crezi oare că va rămîne vreun colţişor necercetat? O! n-o cunoşti pe Fulmen!

Şi uşuratecă, ridică cu mîndrie capul şi ochii ei negri scăpărau scîntei mai aprinse ca focul ceresc al cărui nume îl purta.

- Într-adevăr, urmă ea, ce merit e să lupţi împotriva unei

amintiri, împotriva unei femei absente şi poate, pe veci pierdute? Asta ar însemna să-mi pierd timpul iubindu-te... A!, eu nu vreau asta! Eu vreau să ţi-o regăsesc pe Doamna cu mănuşa neagră, vreau să te împing la picioarele ei, vreau ca ea să te iubească.

- Vrei asta?, întrebă Armand cu uimire.

- Desigur, răspunse Fulmen. Vreau să înlătur obstacolele ce se înalţă între voi. Cînd Doamna cu mănuşa neagră îşi va deschide braţele, îţi vei da seama că n-o mai iubeşti.

- O!, zise Armand, s-ar putea una ca asta?

- Copil, ce eşti! Vei vedea!

- Doamnă, şopti Armand, posezi elocinţa fermecătoare a femeii, căreia nimic nu-i rezistă şi desigur că lumea mă va socoti prost şi nebun că nu mă vede la picioarele dumitale. Dar poate nu ştii, doamnă, că există patimi lente, mortale, inexorabile, cărora nimic nu li se poate opune şi care stăpînesc pe om în aşa grad, că-l fac orb de ingrat. Dă-mi voie să-ţi cer prietenia dumitale, dar...

Fulmen îi puse mîna pe gură.

- Taci, îi zise ea, sau mai bine să vorbim de lucruri mai serioase. Spuneai că ea e la Paris?

- Da.

- Ai văzut-o?

- Ieri dimineaţă eram pe jos, pe Bulevard, la colţul străzii Duphot, o trăsură cu doi cai a trecut pe lîngă mine cu iuţeala fulgerului. Ea era în trăsură. Emoţia mea era atît de mare, că timp de cîteva minute am rămas nemişcat urmărind cu privirea trăsura care o ducea. Am văzut-o cotind la colţul străzii Regale şi cînd am vrut s-o urmăresc, ea dispăruse.

- Bine, zise Fulmen, o vom regăsi.

Liniştea cu care rostea ea aceste cuvinte îl impresionă puternic pe Armand. El începu să creadă în ea.

- O vom regăsi, întări Fulmen, şi încă înainte de a trece o săptămînă, poate mîine... poate în seara asta.

- O, zise Armand. Mîine!, disearã!..., dar de ce putere dispui dumneata?

- Scumpul meu, rãspunse cu tristeţe femeia, au fost bãrbaţi care au murit numai pentru cã eu am încruntat din sprincene. Cum crezi cã nu voi avea putere sã rãscolesc în douãzeci şi patru de ore Parisul de la un capãt la celãlalt?

Şi Fulmen sunã.

O subretã drãguţã, cum nu se mai vãd decît la femeile galante şi la teatru, apãru în pragul camerei de culcare şi veni sã aprindã sfeşnicele de pe sobã.

- Spune sã serveascã masa, zice Fulmen.

Apoi întorcîndu-se spre Armand, dansatoarea urmã zîmbind:

- Mãnînci cu mine... pe urmã vii cu mine la Teatru Italian.

El încercã sã refuze.

- Dacã refuzi, eşti un rãutãcios şi nu-ţi voi regãsi pe *necunoscutã*.

- Mã supun! şopti cu resemnare tînãrul.

CAPITOLUL XVIII

O vizită neaşteptată

A doua zi, îl găsim pe tînărul nostru prieten Armand, acasă la el, în frumoasa vilă din Chaillot, unde dragostea părintească a Colonelului Leon ascunsese cu gelozie adolescenţa lui plăpîndă şi delicată şi o pusese sub paza credincioasă a bătrînului Job.

Nimic nu era schimbat în această locuinţă fermecătoare. Era acelaşi cuib alb şi cochet, pierdut în mijlocul unui masiv de verdeaţă.

Bătrînul Job era tot intendentul fidel şi avea în special grijă de calul de călărie şi de cei doi armăsari irlandezi, pe care tînărul lui stăpîn îi înhăma alternativ la tilbury.

În ziua aceea l-am fi putut vedea pe Armand, pe jumătate culcat pe divan, în frumosul fumoar împodobit cu stofe orientale şi ale cărui ferestre dădeau în curte şi în grădină. Era tîrziu, ultimele raze ale soarelui se răsfrîngeau în geamuri şi ceasornicul arăta ora cinci şi jumătate. Armand era singur şi fuma cu ochii pe jumătate închişi, cu atitudinea trîndavă a unui om stăpînit cu totul de gîndurile lui.

Soneria îl trezi din visare. El auzi deschizîndu-se poarta, şi

ridicîndu-se pentru a privi în curte, el văzu intrînd un cupeu mic, albastru, cu un singur cal şi din cupeu coborînd un tînăr şi o tînără, doi din musafirii Fulmenei, ziaristul Maurice Stephan şi drăgălaşa Nini Pompadour, pe care desigur, o legătură misterioasă îi unea încă de la faimosul supeu la care toţi îşi pierduseră minţile.

Maurice, la braţ cu noua lui prietenă, urcă încet scările peronului, nesocotind persoana lui Moş Job care, ca un servitor priceput, cunoscător al etichetei, vroia să să intereseze mai întîi, dacă stăpînul lui putea, ori nu, să primească vizite.

- Eu sînt un om al casei, zise Maurice, dîndu-l la o parte. Armand mă primeşte oricînd.

- Şi pe mine tot aşa, zise Nini Pampadour.

Amîndoi urcară pe nerăsuflate scara pînă la primul etaj şi-l găsiră pe Armand în pragul fumoarului.

- Bună ziua, zise el. Ce mai faceţi?

- Asta trebuie să te întrebăm noi pe tine, răspunse Maurice. Dar îţi mărturisesc că ai o mină foarte bună. Nu mai ai mutra aia jalnică şi disperată care-ţi şedea aşa de rău alaltăieri, pe cînd povesteai ghinionul tău cu Doamna cu mănuşa neagră.

La auzul acestui nume Armand se posomorî.

- Al dracului doctor şi Fulmen asta!, zise Maurice.

- Ce vrei să spui cu asta?, întrebă Armand.

- Vreau să zic, repetă ziaristul, că în virtutea legei că în dragoste un cui îl scoate pe celălalt, Fulmen te-a vindecat repede şi în chip uimitor.

- Fulmen?, întrebă Armand cu nedumerire.

- Cum, se amestecă şi Nini Pompadour rîzînd, şi asta vrei să faci un mister, făţarnicule?

- Ştim totul!, zise Maurice.

- Ştiţi totul?

- Absolul tot, scumpul meu.

- Atunci spuneţi-mi şi mie, căci eu nu ştiu absolut nimic.

- Vorbe!, zise Maurice. Poţi să ne crezi aşa de proşti?

- Dar vă jur...

Bine! Atunci îţi voi reaminti actele şi gesturile tale de două zile încoace. Ieri dimineaţă te-am lăsat la Fulmen... Ai petrecut acolo toată ziua, ai dejunat şi ai cinat cu ea.

- Şi ce dovedeşte asta?

- Absolut nimic. Seara aţi fost văzuţi împreună la teatru...

- Ea mi-a oferit un loc în loja ei.

- Şi prietenul nostru, Maurice Stephan, e un curios care ar vrea să ştie şi nu va afla absolut nimic, zise deodată o voce de la uşa fumoarului.

Maurice, Nini Pampadour şi Armand se întoarseră. O femeie deschise uşa. Era Fulmen.

- Ei! Asta întăreşte spusele mele, făcu Maurice.

- Te înşeli, Maurice.

- Aş! Cine ştie?!

- Şi cu toate astea, urmă dansatoarea, deoarece mi-am pus în gînd să-l compromit pe amicul nostru şi am venit anume să-i vorbesc de afaceri serioase...

- Cum?, întreabă Maurice.

- Deoarece, începu Fulmen, pe tonul unui judecător care rosteşte o sentinţă, din moment ce ne învinuiţi, pe Armand şi pe mine, că avem relaţii secrete, noi avem cel puţin dreptul de a profita de aceasta; - eu, Fulmen, cea dintîi cu acest nume, şi stăpînă ad honores a locului, vă dau pe amîndoi pe uşă afară.

- O, o!, făcu Nini Pomoadour, ce glas, mă rog!

Fulmen însă făcu lui Maurice semn cu ochiul.

Acesta se sculă:

- Haide, Nini, zise el, să nu le stricăm luna de miere.

El strînse mîna lui Armand, care stătea tot nedumerit, o luă pe buna-i tovarăşă şi amîndoi coborîră scara cîntînd.

Atunci Armand, surprins de vizita Fulmenei, întrebă:

- Dumneata! Cum! Dumneata aici?

Fulmen nu răspunse îndată, îşi aruncă şalul pe divan, îşi

scoase pălăria şi mănuşile, şi-i privea pe tînăr zîmbind.

- Ei, de ce te miră aşa de mult vizita mea?, îl întrebă ea.

- Nu mă aşteptam la ea.

În primul rînd, dragul meu, de cînd am fost văzuţi împreună la teatru, tot Parisul mă crede amanta dumitale. Ei! Parisul e înşelat pentru moment, dar într-o bună zi va avea dreptate.

- Crezi?, întreabă Armand, zîmbind cu tristeţe.

Fulmen îl fixă cu ochii ei fascinanţi, apoi aruncă o privire în oglindă.

- Închipuitule!, zise ea.

Apoi se aşează lîngă el.

- E deci foarte firesc să vin să-l văd pe viitorul meu adorat, reluă ea, chiar dacă n-aş avea afaceri serioase cu el.

Şi Fulmen clipi viclean din ochi.

- Dar linişteşte-te, zise ea, eu am venit pentru afaceri.

Armand tresări.

- Şi am venit să te iau cu mine.

- Pe mine?, întrebă el din ce în ce mai mirat.

- Îmbracă-te şi vino, răspunse Fulmen.

CAPITOLUL XIX

O expediţie nocturnă

- Vino, zise Fulmen, înfăşurîndu-se în şalul ei lung. Pe drum îţi voi explica multe lucruri.

- Dar unde mă duci?, întreabă Armand.

- Lasă vorba şi vino!

- Ciudată femeie!, şopti tînărul, care fără voie era stăpînit de voinţa energică a dansatoarei.

- E frig, zise ea. Ia-ţi paltonul cel mai călduros. Nu vreau să răceşti; la urma urmei, eu răspund de toate.

- Aşa!, zise Armand rîzînd.

- Fireşte!, şopti Fulmen, căci pricepi că am proiecte mari cu dumneata... pentru viitor.

Armand oftă şi tăcu. Cu toate acestea el o asculta pe Fulmen. Trecu în cabinetul său de toaletă şi, pe cînd ea îşi punea pălăria şi-şi netezea părul cu vîrful degetelor, se îmbrăcă în grabă şi după cîteva clipe se întoarse în costum de stradă, cu un palton încheiat peste redingota-i albastră.

- O, zise Fulmen rîzînd, eşti încîntător, prietene, dar toate astea nu se potrivesc. Un palton alb e uneori compromiţător... mai ales noaptea...

- Vrei poate, să mă faci, să joc rolul unui răufăcător? întreabă Armand. Drace! Va trebui să mă furişez cu pistolul în mînă?

Fulmen îi făcu semn să tacă.

- Nu-mi plac oamenii care se plimbă prin Paris cu pistoalele în buzunar, zise ea. Ei imită pe bandiţii italieni şi nu-s niciodată primejdioşi, doar un mic pumnal.

- Cum!, întrebă Armand surprins.

- Spune, repetă Fulmen, că uneori... seara de pildă, nu e rău să ai un mic pumnal sub haină.

- Am să fiu în vreo primejdie?

- Poate că da... poate că nu.

- Pe cinstea mea, şopti Armand, eşti o femeie misterioasă şi apoi ai darul să mă convingi să fac lucrurile cele mai excentrice.

- Şi ăsta e un merit, zise Fulmen zîmbind.

Ne amintim, că Armand, avea o panoplie foarte frumos orînduită pe pereţii fumoarului. El luă de acolo un pumnal mic şi drăguţ de origine corsicană, cu tocul din catifea neagră, şi-l arătă Fulmenei.

- Ăsta-i bun!, zise ea. Acum ia şi un alt palton, unul negru ori cafeniu închis.

Armand se supuse.

- Acum vino, cupeul meu aşteptă la poartă.

- Aşadar nu vrei să-mi spui unde mă duci?, întrebă Armand.

- Ferească Sfîntul!

- În cazul acesta trebuie să recunoşti cel puţin, că am un merit dacă te urmez.

- Meritul e totdeauna răsplătit, răspunse Fulmen, uitîndu-se cu cochetărie la tînăr.

- Ea puse braţul ei alb pe al lui, îl scoase din fumoar şi ajunse la scară.

Bătrînul Job era pe ultima treaptă.

- La ce oră se va întoarce domnul?, întreabă el pe un ton în care se deosebea foarte bine respectul servitorului şi afecţiunea pe care bătrînul soldat o închinase fiului Colonelului.

Armand se uită la Fulmen.

- Nu se ştie, răspunse ea, poate pe la miezul nopţii, poate mîine dimineaţă...

Şi ea făcu semn să se deschidă uşa cupeului ei albastru tras de doi cai roibi, se urcă cea dintîi şi cu un gest drăgălaş îl pofti pe Armand să se aşeze lîngă ea. Armand îl salută pe Job cu un gest prietenos şi se urcă lîngă Fulmen.

- Unde merge coniţa?, întrebă lacheul închizînd uşa.

- Strada Harpei, colţ cu strada Estrapade.

Lacherul se cocoţă lîngă vizitiu, îi repetă acestuia ordinul primit şi cupeul ieşi în trap grăbit din curte şi apucă spre Champs-Elysées.

- Acum, zise Fulmen, eşti în mîinile mele şi nu-mi mai poţi scăpa. Să vorbim!

-Da, răspunse Armand, să vorbim pentru că sînt foarte intrigat de toate aceste taine.

- Dragul meu, începu Fulmen, ţi-am spus ieri că te iubesc, deşi, ştiu de dragostea dumitale pentru Doamna cu mănuşa neagră, şi te iubesc mai ales pentru că dumneata nu mă iubeşti şi vreau să-ţi cuceresc inima, după ce voi fi înlăturat mii de obstacole...

Armand îi luă mîna şi răspunse:

- Eşti nebună!

- O ştiu, răpunse Fulmen cu zîmbetul ei trufaş; dar nu ştii oare, prietene, că adevărata înţelepciune e nebunia şi că singurul adevăr, neclintit, e întotdeauna un paradox?

Fulmen rîse cu poftă şi urmă:

- Dar dacă ai să mă întrerupi mereu, n-ai să afli niciodată nimic.

- Aşa-i. Te ascult.

- Ţi-am spus deci, că te iubesc şi că nădăjduiesc, să fiu iubită de dumneata mai curînd ori mai tîrziu.

Armand clătină din cap.

- Inima mea e prinsă pe vecie, răspunse el.

- Dar, urmă Fulmen fără să ţină seamă de cuvintele murmurate de tînăr, dar eu nu sînt o femeie de rînd şi în loc s-o nimicesc pe rivala mea, în loc să-i fac rău, în loc s-o ponegresc în ochii dumitale, cu un cuvînt, în loc să mă servesc de tactica vulgară, eu dimpotrivă vreau s-o servesc pe ea şi totodată să te servesc şi pe dumneata.

- Ciudată strategie!, observă Armand zîmbind.

- Asta e strategia mea! Eu voi îndepărta toate piedicile care te despart de ea şi voi şti s-o silesc să te iubească.

Armand înăbuşi un strigăt de bucurie, de care imediat îi fu ruşine, faţă de această femeie care-i mărturisise dragostea ei.

- Iartă-mă! spuse el.

- Dragă copile, te iert tot atît de uşor, cu cît mă aşteptam la această exclamaţie.

- Dar spune-mi, dacă ajungi pînă la ea, nu pierzi oare...

- Ultima mea speranţă, vrei să zici?

Armand făcu din cap semn că da.

- Nu, răspunse Fulmen; o femeie cucerită, e de mai înainte pe jumătate părăsită. Eu vreau ca rivala mea şi fericirea dumitale să se uzeze.

- Eşti o femeie extraordinară, şopti Armand pe care aceste ultime cuvinte îl cufundară în visare.

- Fie! Dar, ascultă-mă.

- Vorbeşte!

În clipa aceea cupeul ajunse la capătul Pieţei Louis XV, apucă pe podul Concordiei şi coti spre malul stîng al Senei.

- Ştii unde mergem?, întrebă Fulmen.

- Nu, pînă acum te-am întrebat în zadar.

- Ei bine!, mergem... sau mai bine zis, dumneata mergi s-o vezi!

Armand tresări şi Fulmen îl văzu îngălbenind.

- Nu mi-ai spus ieri, că ea e la Paris?

- Da.

- Ei bine! De ieri am aflat două treimi din ceea ce hotărîsem să ştiu într-o săptămînă. Vezi, că m-am grăbit.

Şi Fulmen zîmbi triumfătoare.

- Dumnezeule! Ce ai aflat oare?, întrebă Armand.

- În primul rînd ştiu unde locuieşte necunoscuta dumitale!

- Ştii?

- Mai ştiu o sumă de lucruri pe care e de prisos să le afli pentru moment.

- De ce?

- Pentru că n-avem vreme. Mîine, dacă vei mai fi pe lumea asta, vei veni la mine la masă şi-ţi voi povesti mai mult.

- Aşadar, mă duci la ea?

- Adică îţi voi da mijloacele de a ajunge la ea.

Cupeul înainta cu iuţeală spre colţul Pieţei Maubert. În clipa aceasta, Fulmen părea adîncită într-un fel de visare şi Armand tăcea şi el copleşit de emoţia pricinuită de gîndul că o va vedea în sfîrşit... Dar cînd cupeul apucă pe strada Harpei, tînăra femeie ridică ochii şi-i zise lui Armand.

- Nu mai avem decît cîteva minute şi trebuie să te pun la curent cu situaţia.

- Ah!, exclamă Armand care părea că se trezeşte şi el dintr-un vis.

- Doamna cu mănuşa neagră, urmă Fulmen, e de origine rusă. Bătrînul, care o însoţeşte peste tot, este un maior din armata rusească şi se numeşte Contele Arleff. Amîndoi sînt de două săptămîni la Paris şi locuiesc în strada Estrapadei. Maiorul să fie tatăl ei, sau soţul? Nimeni în lume nu ştie asta. Ei au o singură slugă: o femeie între patruzeci şi cincizeci de ani, o nemţoaică îmbrăcată în portul ţărăncilor bavareze.

- Şi apoi?, întrebă Armand cu nerăbdare, neluîndu-şi ochii de la buzele Fulmenei.

- Maiorul pleacă în fiecare dimineaţă de acasă şi nu se întoarce decît seara, foarte tîrziu... Dacă te-ar găsi la picioarele protejatei sale - fiică ori soţie - te-ar ucide... De asta ţi-am spus să-ţi iei un pumnal.

Armand zîmbi cu nepăsare.

- O!, zise Fulmen, ştiu că eşti curajos, dar cum asta, după mine, nu e un merit ci un lucru foarte natural, nu-ţi fac nici un compliment. Dar lasă-mă să termin cu informaţiile mele.

- Te ascult, răspunse Armand.

- E probabil că vei fi nevoit, să spargi un geam, să forţezi o fereastră, după ce te vei căţăra pe burlanul unui coş.

- Bine. Şi apoi?

- Nu-i aşa că nimic din toate acestea nu te înspăimîntă.

- Absolut numic.

- Ei!, şopti Fulmen, văd că eşti bărbatul pe care l-am visat. Ei, şi cînd Doamna cu mănuşa neagră nu te va mai iubi...

- Aşteaptă ca întîi să înceapă să mă iubească.

- Momentul acesta nu va întîrzia.

- Crezi cu adevărat ce vorbeşti?

- Sînt convinsă.

Şi Fulmen rostea ultimele cuvinte pe tonul cel mai sigur. Cupeul se opri în strada Estrapade, însă nu la poarta casei vechi, unde cu două zile mai înainte am văzut că a intrat bătrînul pe care acum îl cunoşteam a fi Contele Arleff, ci la o distanţă de cîţiva paşi, la uşa unei clădiri sărăcăcioase, cu patru etaje, negre, afumate, cu o poartă în mijloc şi cu o alee întunecoasă. O adevărată casă din Cartierul Latin, destinată fără îndoială, ca adăpost pentru studenţii săraci şi silitori, ori pentru o pensiune burgheză, cu preţ de cincizeci de franci lunar.

Erau abia orele opt seara. Dar în geamurile casei nu răzbătea nici o lumină. Casa părea nelocuită.

- Coboară, îi zise Fulmen lui Armand, şi bate în poarta aceasta.

Armand se dădu jos din trăsură şi bătu la poartă. Atunci,

tînăra femeie, scoase din manşonul ei două obiecte pe care i le întinse lui Armand. Unul din aceste obiecte era o lumînare, celălalt o cheie.

- Aprinde-ţi lumînarea, urmă Fulmen, în vreme ce poarta se deschidea însă fără să apară vreo fiinţă omenească.

Armand apropie lumînarea de felinarul cupeului şi o aprinse, apoi cu mîna deschisă, feri flacăra de vîntul nopţii.

- Ai să mergi pe aleea asta, îi zise conducătoarea lui, la capătul ei vei vedea o scară, o vei urca pînă la etajul al treilea. Acolo vei intra într-o sală mică în care se află mai multe uşi şi o vei căuta pe aceea pe care e scris numărul 10.

- Şi apoi?, întrebă Armand.

- Vei descuia uşa cu această cheie şi atunci te vei afla într-o cameră de student.

- O cameră goală?

- Da, locatarul lipseşte două zile.

- Apoi?, întreabă tînărul.

- Apoi vei deschide fereastra. Fereastra dă pe acoperişul unei alte clădiri, lipită de casa pe care o vezi înaintea dumitale.

Şi cu degetul, Fulmen, arătă vechea clădire în care locuia Doamna cu mănuşa neară.

- Acolo locuieşte ea, zise Fulmen.

Armand tresări.

- Te vei urca pe acoperiş şi vei merge pînă la apartamentul din spatele casei. Probabil că vei vedea o fereastră luminată. Fereastra aceea e a iatacului ei. Restul te priveşte... Şi acum, adio! termină Fulmen întinzînd mîna lui Armand. Să sperăm cel puţin că maiorul Arleff nu te va ucide.

- Să sperăm...

Armand zîmbi cu încredere şi sărută mîna frumoasă a Fulmenei.

- Mîine te aştept, adaugă ea. Caută să fii victorios, Don Juane!...

Cuvintele acestea erau însoţite de un rîs argintiu, apoi

Fulmen închise uşa cupeului şi porunci lacheului:

- Acasă!

Armand o mai salută cu mîna şi pe cînd cupeul se îndepărta, el apucă pe aleea neagră a casei ce părea părăsită. Aproape în aceeaşi clipă poarta se închise în urma lui.

Dar aleea era pustie şi nici pe scară Armand nu întîlni pe nimeni. El o urcă în grabă, rezemîndu-se de un cordon soios.

Ajuns în catul al treilea şi cu ajutorul lumînării, tînărul găsi sala de care-i pomenise Fulmen. Apoi, la capătul sălii, văzu trei uşi, dintre care una avea numărul 10 scris în cifre mari cu cerneală neagră.

El vîrî cheia în broască, deschise uşa, intră în odaie şi fără să arunce măcar o privire în jurul său, ori să examineze mobila studentului absent, se duse de-a dreptul la fereastră şi o deschise.

În clipa aceasta inima lui Armand bătea furtunos.

CAPITOLUL XX

In faţa idolului

Emoţia lui Armand ne pare foarte firească, dacă ne gîndim la dragostea pătimaşă ce simţea el pentru Doamna cu mănuşa neagră, dragoste pe care o mai aţîţaseră încă obstacolele care îl despărţeau de ea şi misterul de nepătruns care părea că o învăluie.

De aceea el şovăi o clipă, înainte de a-şi face vînt pe fereastră şi a sări pe acoperiş. Acesta era la o depărtare de doi metri. Dar la capătul acoperişului se zărea un punct luminos care părea că-i indică fereastra misterioasă. Noaptea era întunecoasă şi pîcla umedă era destul de deasă şi nu-i permitea lui Armand să poată evalua just mărimea saltului ce trebuia să-l facă pentru a ajunge pe acoperişul vecin, nici distanţa ce avea de parcurs pentru a ajunge la fereastra casei vecine.

Clipa aceasta de şovăire, în care el căuta să-şi stăpînească emoţia şi să-şi potolească palpitaţia inimii, îi dădu lui Armand răgaz să arunce o privire în jurul său şi să vadă ansamblul locului unde se afla.

Era o odăiţă cu tapete galbene, cu patul cu perdele albe cu

marginea roşie, cu un jilţ de Utrecht lîngă fereastră şi cu patru scaune de paie. Pe sobă era o pendulă de alabastru cu coloane, peste care era pus cu coş de flori, gol. La stînga era un vas de faianţă plin cu tutun. La dreapta pendulei, locatarul camerei găsise nimerit să pună un cap de mort.

Fotoliul sta înaintea unei mese de brad, pline cu cărţi de medicină, cu instrumente de chirurghie şi cu lulele de toate formele.

Fulmen nu minţise. Armand se afla într-adevăr în camera unui student.

După această cercetare grăbită, care-i mai potolise gîndurile, tînărul voia să sară pe fereastră, şi de acolo, pe acoperiş; dar el zări în faţa sobei, sub o perdea, un portret de femeie, pictat în ulei şi care fiind în penumbră şi destul de departe de el, nu-i permitea să deosebească bine trăsăturile; dar un lucru îl izbi pe Armand: i se păru că portretul avea două mîini şi una era acoperită cu o mănuşă neagră...

El se cutremură, aleargă la sobă, luă lumînarea şi voi să examineze portretul de aproape. Dar cînd a intrat în camera studentului, el uitase să închidă uşa. Aceasta fiind drept în faţa ferestrei deschise, se făcuse un curent care stinse lumînarea în clipa cînd Armand, fu izbit de coincidenţa stranie a vecinătăţi casei Doamnei cu mănuşa neagră şi al acestui portret de femeie, care de asemenea părea că are numai o mînă înmănuşată în negru.

După ce lumînarea se stinse, Armand rămase în întuneric şi în imposibilitatea de a face iarăşi lumină.

- Ei, sînt nebun, îşi zise el? Să-l iubească ea oare?

Bănuiala aceasta făcu să i se zbîrlească părul în cap şi să i se acopere fruntea cu sudoare; dar aceeaşi bănuială îl îmboldi şi curmă şovăiala sa. El se urcă pe fereastră şi se lăsă să lunece pe acoperiş, după ce rămase o clipă agăţat în mîini. Acoperişul forma un plan, înclinat destul de mult.

Armand recunoscu că va avea nevoie de tot sîngele său

rece şi de toată agilitatea sa ca să nu alunece de pe tablă şi să se prăbuşească în vreo curte învecinată.

Primejdia aceasta fizică îi dădu toată liniştea de care avea nevoie şi el porni curajos înainte, cu pumnalul într-o mînă şi cu cealaltă sprijinindu-se şi ajutîndu-se la mers. El ajunse astfel pînă la fereastra de unde ieşea lumina. Fereastra aceasta era la cîţiva metri deasupra acoperişului şi ca să ajungă pînă la ea, Armand era nevoit să se caţere pe olanele unui coş, întocmai ca pe un trunchi de copac. Ajuns la fereastră, el se agăţă cu mîinile de marginea ei, după ce mai întîi îşi puse pumnalul între dinţi.

Fereastra era acoperită cu perdele, dar ele nu erau bine împreunate şi Armand putu să arunce o privire înăuntru. Iată ce văzu:

O cameră mică, mobilată după moda veche, cu tapete verzi închise şi pe sobă un bust de marmoră albă acoperit cu un văl negru.

Era camera unde cu două zile mai înainte bavareza îl introduse pe maiorul Arleff la misterioasa lui tovarăşă.

Inima tînărului începu să bată iarăşi cu putere cînd zări o femeie aşezată lîngă sobă, cu spatele la el, într-un fotoliu mare şi ţinînd o carte în mînă. Era... trebuie să fie dînsa...

Emoţia lui Armand era aşa de mare, că el era cît pe ce să desfacă mîinile de pe fereastră şi să cadă pe acoperiş şi de acolo în curte. Instinctul de conservare fu însă mai tare.

Dar el nu îndrăznea să se caţăre pe fereastră... În primul rînd el se temea să nu facă zgomot şi s-o sperie astfel pe Doamna cu mănuşa neagră. Apoi, nu era sigur că era ea.

Acest din urmă gînd, oricît era el de întristător, îl făcu să se menţină în anevoioasa-i poziţie, pînă ce o mişcare a femeii aşezată lîngă sobă i-ar permite să-i vadă faţa. Această aşteptare forţată îi dădu răgaz de a-şi aduna ideile şi de a mai chibzui pe cît putea s-o facă un om amorezat şi deznădăjduit cum era Armand.

Dar el avea destulă prezenţă de spirit ca să-şi poată da exact seama de situaţia în care se afla şi, în consecinţă, să ia imediat o hotărîre.

Fulmen îi indicase mijloacele de întrebuinţat şi calea ce avea de urmat pentru a ajunge pînă la Doamna cu mănuşa neagră. Ea îl sfătuise să spargă un geam şi deci, să intre cu forţa la femeia pe care o iubea... Dar probabil, că Fulmen nu se gîndise la nici una din primejdiile ce ar fi putut rezulta din acest expedient cam violent, - primejdii dintre care cea mai mică pentru Armand - avînd în vedere dragostea lui - era poliţia corecţională, care pedepseşte pe oricine se foloseşte de escaladare şi de efracţiune, chiar cînd e vorba de dragoste. În acelaşi timp, Armand îşi mai zicea: Dacă spărgea un geam, ea mă va lua drept un hoţ şi va chema în ajutor... Dar dacă nu pătrund la ea în chipul acesta, cum să intru altfel? De altfel, care femeie nu iartă îndrăzneala?

În clipa cînd această ultimă reflexiune îi trecea prin minte şi era hotărîtoare pentru dînsul, femeia de lîngă sobă se sculă şi se duse să ia de pe o masă învecinată un cuţit de fildeş de care se servea pentru a tăia foile cărţii ce avea în mînă. Armand simţi că sîngele i se închega în vine, un nor îi întunecă vederea şi începu să tremure din tot corpul... Era ea!

Era chiar Doamna cu mănuşa neagră, femeia văzută în Apenini, la Florenţa, la Neapole, la Milano, la Petersburg, la Paris, şi care mereu îi scăpa.

- O!, de data asta, şopti el cu o îndrăzneală subită care-i dădea putere de a înfrunta orice, de data asta va trebui să mă asculte şi să mă vadă în genunchi la picioarele ei.

Armand se ridică pe fereastră. Oricît de repede se cocoţase el, tot făcuse puţin zgomot şi la auzul acestui zgomot, Doamna cu mănuşa neagră se sculă repede. Apoi, ca şi cum ar fi fost prevenită de această vizită ciudată, sau deprinsă cu asemenea vizite, ea se îndreptă fără şovăire spre fereastră şi o deschise, întrebînd încet:

- Dumneata eşti?

Dintr-o săritură Armand era în cameră. Dar tînăra femeie se dădu deodată înapoi, scoase un ţipăt, alergă la sobă, luă un pistol, îndreptă ţeavă lui spre pieptul vizitatorului, strigînd:

- Nu mai înainta! Cine eşti? Ce cauţi aici?

Aşadar, Doamna cu mănuşa neagră nu crezuse că-i deschise lui fereastra...

Un gînd sinistru trecu ca un fulger prin capul lui Armand şi el îşi aminti de portretul pe care adineauri îi zărise după perdeaua din camera studentului. Amintirea acestuia îl tulbura... Şi Doamna cu mănuşa neagră îl văzu încrucişînd braţele pe piept şi rămînînd nemişcat, mut, cu sudoarea pe frunte, fixînd-o cu ochii rătăciţi, pe cînd pumnalul îi scăpa din mîini şi cădea pe parchet.

Între aceste două persoane urmă o clipă de tăcere şi de ezitare mutuală, care izvora însă din motive cu totul diferite, cel puţin în aparenţă. Într-adevăr, tînăra femeie, care vedea un necunoscut intrînd pe fereastră în camera ei, putea pe drept cuvînt să simtă o emoţie violentă şi să nu poată scoate nici un cuvînt, nici un strigăt, să nu facă nici un gest pentru a exprima această emoţie, mai ales dacă, - judecînd după întrebarea ce o puse lui Armand cînd i-a deschis fereastra - ea aştepta într-adevăr pe cineva pe acel drum ciudat, pe cineva al cărui loc îl luase omul care intrase.

De altă parte, tăcerea, uluirea tînărului, trebuiau atribuite în totul întrebării: " Dumneata eşti? " urmată de strigătul de spaimă pe care-l scoase Doamna cu mănuşa neagră la vederea lui.

Aşadar, ea aştepta pe cineva şi acel cineva nu era el! Armand iubea de un an de zile cu tot entuziasmul, cu tot delirul, cu toată disperarea patimii, pe această femeie, în a cărei prezenţă se afla pentru prima dată între patru ochi şi această primă întrevedere începea cu un cuvînt care-l făcea să bănuiască un rival.

Un rival preferat, fără îndoială, şi care venea noaptea pe fereastră... Dacă un bărbat şi-a pus ochii pe o femeie, el îşi atribuie din acea clipă dreptul de a fi gelos, chiar dacă ea nu ştie nimic de dragostea lui.

Tocmai aceasta îl făcuse pe Armand mut şi stupid în faţa pistolului, pe care Doamna cu mănuşa neagră îl îndrepta spre pieptul lui.

Dar tăcerea şi nemişcarea aceasta, nu se putea prelungi necontenit din ambele părţi şi femeia fu aceea, care, cea dintîi luă cuvîntul. Ea făcu un pas spre Armand şi-l fulgeră cu privirea:

- Cine eşti? Ce vrei?, strigă ea.

Armand, la rîndul său, nesocotind ţeava armei de foc ce-i ameninţa pieptul, făcu un pas înspre ea.

O rază de lumină din lampa de pe sobă căzu drept pe faţa lui şi o lumină aşa de bine, că era imposibil ca Doamna cu mănuşa neagră să nu-l fi recunoscut, afară doar de cazul că nu-l ţinuse deloc minte.

- Liniştiţi-vă doamnă, zise el cu o voce emoţionată şi totuşi energică, eu nu sînt un hoţ.

Fie că ea îl recunoscuse, fie că hainele lui, manierele lui, vorba lui, ar fi liniştit-o cu adevărat, tînăra femeie lăsă pistolul în jos şi făcu iarăşi un pas înapoi.

- Iertaţi-mă doamnă, zise Armand care devenea mai cutezător, iertaţi-mă, că am venit pe acest drum neobişnuit pentru a ajunge la dumneavoastră.

- E într-adevăr ciudat, domnule.

Şi tînăra femeie, care părea că-şi recăpătase tot sîngele rece, puse pistolul la loc pe sobă, se aşează la cealaltă extremitate a camerei şi, tot fixînd pe Armand cu ochii ei scăpărători şi irezistibili, ea zise:

- Domnule, îmi spuneţi că nu sînteţi un hoţ. Într-adevăr, judecînd după emoţia dumneavoastră, îmi vine să cred că spuneţi adevărul. De aceea vă rog să-mi explicaţi, cum se face

că aţi intrat la mine în chipul acesta.

- Doamnă, uitaţi-vă la mine.

Şi Armand rosti aceste cuvinte cu o emoţie greu de stăpînit.

- Nu vă cunosc, răspunse cu nepăsare Doamna cu mănuşa neagră.

- Priviţi-mă bine.

- Dar, oricît vă privesc, domnule, vă spun că nu vă cunosc.

- Nu m-aţi văzut niciodată?

- Niciodată.

- O!, exclamă Armand cu vocea înăbuşită.

- Domnule, urmă Doamna cu mănuşa neagră, îmi place să cred că dacă într-adevăr aţi fi o cunoştinţă de-a mea, aţi fi intrat la mine pe uşă şi nu pot atribui vizita dumneavoastră decît unui acces de nebunie.

- Doamnă...

- Probabil că sînteţi un vecin în stare de somnabulism, care se plimbă noaptea pe acoperişuri, ori vreun amorezat care are o întîlnire şi aţi greşit adresa.

Aceste ultime cuvinte rostite pe un ton dispreţuitor, fură o rază de lumină pentru Armand şi îi redeteră prezenţa de spirit.

- Aţi ghicit, doamnă, sînt amorezat, dacă vorba asta poate exprima patima teribilă, profundă, care de un an de zile îmi chinuieşte inima.

Doamna cu mănuşa neagră îl întrerupse:

- E cert, domnule, că dacă e aşa, aţi greşit fereastra.

Ea se uită la el batjocoritoare şi miloasă în acelaşi timp.

Armand însă clătină din cap.

- Credeţi?, întrebă el.

Ea se sculă drept în picioare ca şi cînd ar fi fost muşcată de un şarpe:

- Cum, domnule, zise ea, îndrăzniţi, să vă bateţi joc de mine? Eu nu vă cunosc... aţi intrat la mine noaptea, prin

fereastră şi cutezaţi să-mi spuneţi?...

Doamna cu mănuşa neagră, rostise aceste cuvinte pe un ton dispreţuitor; încît, musafirul ei se simţi foarte jignit. Uneori vocea femeii iubite şi un gest al ei, te fac să-ţi dai şi toată viaţa pentru ea; altă dată vocea aceasta devenită ironică şi dispreţuitoare, te irită în aşa grad, că-ţi pierzi cumpătul şi uiţi orice măsură.

Armand îşi pierdu minţile, el îşi aminti întrebarea: "Dumneata eşti?" ce scăpase femeii ce stătea înaintea lui şi-l trata cu un dispreţ atît de zdrobitor, şi-i răspunse cu brutalitate.

- Şi cu toate astea, doamnă, aţi aşteptat pe cineva.

Şi arătă cu degetul spre fereastră.

- Ah!, strigă doamna cu mănuşa neagră şi aleargă la sonerie, asta întrece orice îndrăzneală... Obraznicule!

CAPITOLUL XXI

Din ce în ce mai misterios

Cuvintele Doamnei cu mănuşa neagră, gestul de a pune în mişcare soneria, îl deşteptară cu desăvîrşire pe Armand. El căzu în genunchi şi atitudinea lui era aşa de umilitoare, atît de rugătoare şi smerită, că ea fu destul de elocventă ca să oprească braţul tinerei femei. Aceasta renunţă să sune şi se întoarse spre el.

- Spuneţi-mi, domnule, ce vreţi de la mine? Cum aţi venit aici?

Armand se ridică şi rămase în faţa ei mut, palid şi într-o

atitudine atît de respectuoasă, că ea se înduioşă.

- Doamnă, îi zise el, cu o voce care se căznea să pară sigură, daţi-mi voie, înainte de a vă spune pentru ce şi cum am îndrăznit să intru la dumneavoastră, daţi-mi voie să încerc să vă împrospătez memoria.

- Bine, domnule.

- Şi, ea se aşează din nou.

- Acum un an călătoream în Italia, începu el. Odată ne-a surprins noaptea, pe mine şi pe un prieten al meu, prin munţii Apenini.

Armand se opri şi se uită la ea. Doamna cu mănuşa neagră nu clipise.

- Auzisem în depărtare nişte împuşcături, urmă Armand. După o oră văzurăm poposind în faţa dărăpănatului han la care trăsesem, o diligenţă trasă de nişte cai rupţi de oboseală şi din ea coborî o doamnă îmbrăcată în negru, urmată de un singur servitor. Servitorul era rănit, ceilalţi însoţitori ai doamnei fuseră omorîţi şi...

Armand se opri din nou. Doamna cu mănuşa neagră părea că-l ascultă cu mare mirare, dar nici o schimbare pe faţa ei, nu arăta că ea ar putea avea ceva comun cu femeia de care vorbea Armand.

El urmă:

- Acea femeie eraţi dumneavoastră.

- Eu?

Această simplă exclamare conţinea atîta mirare neprefăcută, că tînărul se dădu înapoi nedumerit.

- Sau poate, reluă el cu mai puţină siguranţă, dar femeia aceea semăna aşa de bine cu dumneavoastră...

- O, domnule, aceste asemănări nu sînt rare, zise ea.

- Dar, adăugă el arătînd mănuşa de pe mîna ei, şi ea avea pe mînă ca şi dumneavoastră o mănuşă neagră, numai una singură.

- Ei, ce are a face?

Doamna cu mănuşa neagră rosti ultimile cuvinte cu un fel de asprime, care-l făcu pe Armand să se înfioare.

Cu toate acestea el urmă:

- După cîteva zile, la Milano, în teatrul Scala, am regăsit pe aceeaşi femeie; de astă dată ea era însoţită de un om în vîrstă... Eu şi amicul meu o salutarăm.

- Domnule, îl întrerupse Doamna cu mănuşa neagră, aţi putea să-mi spuneţi ce legătură există între acea femeie şi mine?

- Eraţi dumneavoastră, zise el cu convingere.

Un rîs batjocoritor fu răspunsul ce-l obţinu.

Dar el avu curajul să continue:

- În sfîrşit, doamnă, la Florenţa, la Viena, la Petersburg, la Paris, pretutindeni vă regăsesc şi pretutindeni tăgăduiţi a fi femeia din hanul Apenini. Şi cu toate astea, doamnă, cu toate astea... O, din acea noapte fatală, amintirea dumneavoastră mă urmăreşte neîncetat, îmi chinuieşte gîndurile şi-mi sfîşie inima... Din ziua aceea, numai dumneavoastră...

Ea îl întrerupse cu un gest trufaş:

- Iertaţi-mă, domnule, zise ea. Dar daţi-mi voie, în loc să ascult o mărturisire, care-mi pare nespus de ciudată, să vă întreb eu, cum aţi putut ajunge pînă aici?

Şi cu degetul ea arătă fereastra. Armand se tulbură. Într-adevăr nu vroia să mintă, cum ar putea explica acestei femei, pe care o iubea că mulţumită indicaţiei unei alte femei, el a putut ajunge în acea cameră pe acoperiş?

- Aştept, domnule,! zise Doamna cu mănuşa neagră, cu oarecare nărăbdare.

- Doamnă, îngăimă el, nu pot.

- Şi cutezaţi să veniţi să-mi vorbiţi de dragoste, să-mi spuneţi că m-aţi urmărit timp de un an? Şi nu-mi puteţi destăinui... A!, domnule, exclamă ea cu enervare, sînteţi foarte îndrăzneţ!

- Doamnă, iertaţi-mă...

Ea încruntă sprîncenele şi privirea ei avea o expresie de cruzime.

- Bănuiesc o trădare, zise ea în sfîrşit; dar nu mai vreau să vă întreb mai departe.

- Ea întinse mîna spre fereastră.

Acela care m-a trădat, şopti ea, va fi pedepsit.

Armand tresări şi gîndul că altul fusese aşteptat, îi strînse inima. Dar dominat, subjugat de privirea acestei femei extraordinare, care-i furase parcă tot sufletul, el era să cadă în genunchi înaintea ei şi să-i mărturisească totul, chiar cu riscul de a fi dat afară ca o slugă, cînd un eveniment neprevăzut veni să bruscheze situaţia şi să-i dea o altă întorsătură.

Din adîncimile casei se auzi un zgomot... Un zgomot scurt şi înăbuşit în acelaşi timp, ca acela al unei lovituri de ciocan într-o poartă şi care se repeta în ecouri sonore în exteriorul şi interiorul casei.

La auzul acestui zgomot, Armand văzu că Doamna cu mănuşa neagră tresare şi o mare neliniştе se zugrăvi pe toată figura ei.

- Dumnezeule!, rosti ea cu voce înspăimîntată, vine! Fugiţi...

Şi cu un gest elocvent, grăbit şi care dovedea o frică nemărginită, ea arătă lui Armand fereastra deschisă. Armand se ridică drept în sus, îndată ce ghicise o primejdie. În loc de fugă, el o privea, iar privirea lui supusă şi rugătoare, lucea acum de o îndrăzneală respectuoasă.

- Fugiţi, domnule, fugiţi!, repetă tînăra femeie: e contele Arleff care se întoarce! Vă va omorî.

Un zîmbet flutură pe buzele tînărului. Apoi el ridică pumnalul:

- O! Să nu vă temeţi, răspunse el.

- Dar plecaţi odată, domnule plecaţi!, strigă ea. Vreţi să mă pierdeţi împreună cu dumneavoastră?

Cuvintele acestea potoliră îndrăzneala şi entuziasmul subit

al lui Armand. El pricepu, că nu pentru el îl ruga Doamna cu mănuşa neagră să fugă, ci pentru ea şi nu se mai gîndi la pumnalul său. Pumnul său încleştat se destinse. Omul gata să se apere cu o energie sălbatecă, nu mai avea acum decît un singur gînd: s-o scape pe femeia pe care o iubea de o primejdie ce părea iminentă. Dar el mai păstră un rest de prezenţă de spirit egoistă. Dragostea lui îşi mai înălţă încă o dată vocea şi luînd mîna tinerei femei, el îi zise cu înfocare:

- Plec, doamnă, dar... pentru numele lui Dumnezeu, spuneţi-mi că-mi veţi încuvinţa să vă revăd... trebuie, vă implor.

- Da... îngîimă ea, ca şi cum numai groaza i-ar fi smuls această făgăduinţă, dar plecaţi... plecaţi!

- Cînd? Unde?, întreabă el iute, cu încăpăţînarea unui om hotărît să nu părăsească locul decît după ce va fi obţinut o întîlnire.

- Aici... mîine... fugiţi!, repetă ea, jucînd de minune o stare de mare nelinişte.

- El avu îndrăzneala să-i sărute mîna, şi iute ca o arătare sări pe fereastră şi de acolo pe acoperiş, fără să vadă zîmbetul rece care apăruse pe buzele Doamnei cu mănuşa neagră şi luă imediat locul expresiei de teroare care-i acoperise toată faţa. Fără îndoială că Armand era victima unei teribile comedii.

După cîteva minute tînărul se întorcea în camera studentului care-i servise de trecere.

Omul surexcitat trece uneori prin fenomene ciudate. Armand venise pentru prima dată în această cameră, cu un ceas mai înainte. Atunci abia că o zărise bine şi acum se întorcea la ea, în întuneric. Ei bine, lui i se păru deodată că încăperea aceasta îi era cunoscută de multă vreme, că ştia numărul mobilelor, rostul lor, toate colţurile şi ungherele şi chiar obiectele cele mai familiare ale celui care locuia aici.

Cu paşi siguri, îndrăzneţi, fără şovăire el se îndreptă spre masa pe care studentul îngrămădise în dezordine cărţile sale,

instrumentele de chirurgie şi căută cu mîna o cutie rotundă în care se aflau chibrituri. Pe sobă era o lumînare. Armand o aprinse, o luă şi se apropie de patul după ale cărui perdele el zărise în chip vag portretul care-l izbise; dar deodată el se dădu înapoi... O sudoare rece îi acoperea fruntea, părul i se zbîrli pe cap; inima începu să-i bată cu forţă... Portretul acesta era imaginea perfectă, fidelă, a Doamnei cu mănuşa neagră...

Şi emoţia pe care o simţi tînărul era aşa de mare, că el zvîrli lumînarea şi fugi.

Aşadar, omul care poseda portretul acestei femei pe care el o iubea; omul care desigur era aşteptat de dînsa cînd el, Armand, se prezentase, era un sărman student, locatarul acestei mansarde?

El îşi punea această groaznică întrebare pe cînd cobora pe dibuite, cu mersul unui om beat, scara întortochiată şi întunecoasă a casei. Cînd ajunse în aer liber, el se tîrî împleticindu-se pînă la un zid, se rezemă de el şi îşi ascunse capul în mîini.

Armand sfîşiat, zdrobit de această descoperire, ar mai fi rămas multă vreme în această atitudine îndurerată, dacă un gînd salvator n-ar fi fulgerat deodată mintea lui tulburată.

- O!, îşi zise el, Fulmen trebuie să ştie totul... Fulmen îmi va spune totul.

Şi iarăşi, plin de energie, se urcă în prima birjă ce trecu şi zise birjarului:

- Un pol bacşiş, dacă mă duci în douăzeci de minute în Aleea Marboeuf.

Birjarul dete bici calului şi porni cu iuţeala fulgerului. Cu o jumătate de oră mai tîrziu, adică pe la unsprezece, Armand sosi la dansatoare.

Fulmen se întorcea de la Operă, unde dansase în acea seară. Ea îşi schimba toaleta în clipa cînd Armand intră la ea palid, zdrobit, cu ochii înfrigurați.

- Ah! Dumnezeule!, zise ea speriată; dar ce ţi s-a întîmplat? Eşti de acum iubit de ea?

Armand se trînti pe un scaun. Mai întîi nu putu rosti un cuvînt.

- Dar ce e?, stărui Fulmen.

- E, că sînt păcălit.

- Păcălit!

- Da, păcălit.

- O!, în tot cazul nu de mine.

Şi vorbele Fulmenei aveau un accent atît de sincer că tînărul nu se îndoia de ele.

- Dar, explică-te odată, zise ea. Aşadar n-ai văzut-o?

- Ba, dimpotrivă.

- Ei şi?

- Ei bine, ea aştepta pe cineva... care trebuia să vină pe drumul pe unde am venit eu... Dar acel cineva nu era persoana mea.

Şi Armand povesti pe scurt întrevederea lui cu Doamna cu mănuşa neagră şi strania descoperire ce făcuse în camera studentului. Fulmen îl asculta încruntată.

- O, o!, zis ea, nu dumneata eşti păcălit, ci eu.

- Dumneata!, zise Armand.

Dansatoarea tăcu o clipă. Dar ochii ei mari fulgerau şi nările ei dilatate şi buzele strînse, erau dovada unei mari enervări.

- Ascultă, îi zise ea lui Armand aşezîndu-se lîngă el, ai încredere în mine?

- Da, răspunse fiul Colonelului.

- Vei face orice te voi sfătui eu să faci?

- Porunceşte şi mă voi supune.

- Ei bine, urmă ea, pe cuvîntul meu, îţi jur, că pînă într-o săptămînă o voi demasca pe femeia aceasta şi voi şti totul despre ea.

- Crezi?

- Sînt sigură.

- Ce trebuie să fac?

- Mîine dimineaţă, la revărsatul zorilor, te vei întoarce în casa în care se află camera studentului unde ai văzut portretul.

- Voi merge... Şi apoi?

- Pe student îl vei găsi acasă.

- O!, îl voi ucide,... zise Armand furios.

- Nu, zise Fulmen, dar îl vei pune să aleagă între aceste două alternative: ori să se bată în duel cu dumneata pe loc, fără martori, cu armele ce le vei fi adus, ori să te urmeze imediat.

- Şi apoi?

- Ai să-l urci în trăsura dumitale şi mi-l vei aduce aici. Restul mă priveşte.

- Dar dacă nu-l găsesc acasă?

- Îl vei aştepta acolo... pînă va veni.

- Dar nu-l cunosc:

- El se numeşte Frederic Dulong. În fiecare zi la orele unsprezece îl găseşti la cafeneaua Tabouret lîngă Odeon. Dar îl vei găsi acasă. E imposibil să nu se întoarcă.

Fiul Colonelului Leon o părăsi pe dansatoare pe la miezul nopţii şi se duse în grabă acasă, la Chaillot. Bătrînul Job îl aşteptă nerăbdător.

- Ah, domnule Armand, îi zise el, nu ştiu ce am avut de cînd ai plecat, dar eram ca nebun.

- Dar de ce, bătrînul meu prieten?

- Aveam presimţirea că ţi se va întîmpla o nenorocire.

Armand înălţă din umeri.

- Eşti cu adevărat nebun, îi zise el.

Nu voia să dea explicaţii intendentului său şi se duse în camera sa. Dar nu se culcă, ci cu ochii aţintiţi la ceas, aştepta cu nerăbdare să se facă ziuă. La orele cinci sună. Groomul lui, care în unele ocazii îndeplinea slujba de vizitiu, pe lîngă aceea de fecior, veni îmbrăcat pe jumătate şi buimăcit încă de somn.

- Patrick, îi zise Armand, să înhami pe Tom-Thumb, calul meu irlandez, la cupeu.

Groomul făcu ochii mari:

- Domnul se bate în duel azi dimineaţă?, întrebă el.

- Nu. Dar ia seama, să nu-l trezeşti pe Job.

- O! zise groomul, domnul Job are odaia înspre grădină şi e imposibil să audă paşii lui Tom-Thumb în curte.

Şi băiatul se duse să se îmbrace, să cureţe calul irlandez şi să-l înhame la cupeul cel mic al lui Armand, pe cînd acesta îşi îmbrăca iarăşi paltonul şi lua sub braţ o cutie lunguiaţă de lemn de arţat, împodobită cu încrustaţii de sidef şi care conţinea pistoalele lui de duel.

CAPITOLUL XXII

O maşinaţiune diabolică

Armand coborî din camera sa în curte, dar o făcu cu băgare de seamă, ca un şcolar care fuge de acasă. Cu toată indiferenţa lui, Armand se temea de dojenelile ursuze ale bătrînului Job şi ştia bine că, dacă moşneagul îl va vedea plecînd de acasă aşa de dimineaţă, va face gălăgie. Din fericire, Moş Job nu se trezi.

Pe cînd se urca în trăsură, Armand zise groomului său:

- Să mă duci la piaţa Esplanadei. Nu ştiu numărul, dar am să-ţi arăt casa.

Partick dădu bici calului, ieşi din curte şi porni cu o iuţeală fulgerătoare de-a lungul Champs-Elysées-ului.

Armand care încă din ajun era stăpînit de o surescitare extraordinară, se mai linişti în drum şi recăpătă stăpînirea de sine atît de preţioasă, şi de care oamenii dintr-o bucată dau dovadă în clipele de primejdie. Cu toată mînia ce simţea la

gîndul că unui student sărac i se dăruia dragostea ce i se refuza lui - un elegant al Bulevardului, gentleman desăvîrşit, călăreţ de forţă, cu tot sentimentul de gelozie mărit încă de durerea orgoliului înjosit, fiul Colonelului ştiu să-şi păstreze faţa impasibilă şi să-i imprime indiferenţa unui adevărat englez.

Cupeul se opri la intrarea Pieţei Esplanadei. Armand coborî şi zise servitorului său:

- Urmează-mă. Te vei opri înaintea uşii pe unde voi intra eu şi mă vei aştepta.

Piaţa era pustie şi ploaia din noapte continuă să cadă.

Armand recunoscu foarte bine casa în care intrase în ajun şi care-i păruse nelocuită. Poarta era închisă. Ca şi în ajun, el bătu. Ca şi în ajun ea se deschise fără ca el să vadă pe cineva.

De astă dată tînărul nu avea lumînare, dar el porni curajos pe aleea întunecoasă, apucă frînghia soioasă care slujea de rampă, şi pe dibuite numărînd etajele, ajunse la catul în care se oprise în noaptea precedentă. Uşa cu Nr. 10, pe care tînărul o lăsase deschisă cînd plecase în fugă de aici, uşa aceasta era închisă şi Armand căută zadarnic cheia în broască.

Era cert că o persoană venise aici de la plecarea lui.

Inima tînărului palpita de emoţie.

- S-a întors, se gîndea el.

Şi fără a sta pe gînduri, el începu să bată la uşă. La zgomotul produs, o voce subţire şi strigătoare se auzi pe scară, în etajul inferior.

- Ce e gălăgia aia acolo sus? spunea acea voce.

Armand se îndepărtă de uşa închisă, se apropie de scară şi zise:

- Sînt un prieten al domnului Frederic Dulong şi trebuie să-l văd pentru o afacere urgentă.

- Domnul Dulong?, întreabă portăreasa, căci glasul ei răsunase înainte. Ei!, în frumos hal e el acum!

- Dar e acasă.

- Desigur. Dar e beat. Puteţi aduce tunul de la invalizi ori

clopotul cel mare de la Notre-Dame dacă vreţi să-l sculaţi.

- Dar trebuie să-l văd numaidecît!

Şi Armand coborî scara, călăuzit de lumînarea pe care portăreasa o ţinea în mînă, se apropie de femeie şi-i puse un pol în mînă.

Banii avură efectul unui talisman.

- Bine, domnule, zise bătrîna, dacă aveţi neapărat nevoie să-i vorbiţi, am să vă dau o cheie a camerei lui. Poate că fiind lîngă el, veţi izbuti să-l treziţi.

Bătrîna căută o legătură de chei, scoase una cu Nr. 10 pe ea, şi o dădu lui Armand.

- Doriţi lumina, domnule?, întrebă ea pe un ton respectuos, căci avea mare stimă pentru un om care putea să dea un pol bacşiş.

- Adu-o, zise Armand şi apucă sfeşnicul de aramă.

- Ah, urmă portăreasa, nu ştiu ce a avut domnul Dulong astă noapte, a plecat, s-a întors şi iar a plecat. La miezul nopţii s-a întors iarăşi, făcînd un zgomot asurzitor.

Din cuvintele portăresei, Armand înţelegea că el fusese luat drept student. El urcă în catul de sus stăpînit de un sentiment de mare dezgust, la gîndul că femeia aceea atît de elegantă, atît de originală, atît de aristocratică în atitudine şi în purtare, femeia aceea pe care o iubea la nebunie, a putut să-şi lase portretul în camera unui student sărac şi beţiv.

Mîna lui Armand tremura de mînie pe cînd băga cheia în broască şi după ce intră înăuntru, şi-i zări pe student, el făcu fără voie cîţiva paşi înapoi. Acesta era întins pe pat şi dormea. Era îmbrăcat şi hainele-i erau rupte, ghetele pline de noroi, pantalonii murdari, cămaşa boţită şi pătată cu vin; toate astea mărturiseau că el se îmbătase în vreo cîrciumă, venise acasă sprijinindu-se de ziduri, căzuse de cîteva ori în băltoace, dacă nu cumva fusese chiar bătut de vreun alt beţiv. Mirarea lui Armand ajunse la culme cînd el examină mai de aproape pe cel adormit.

Era un bărbat voinic de vreo treizeci şi cinci de ani, bărbos, cu faţa plină de coşuri, trăsăturile comune, dar care exprimau oarecare bunătate şi francheţe. Trebuia să fie unul din acei studenţi care învăţau mereu fără a ajunge la vreo ţintă, studenţi de zece ani, care toată viaţa lor rămîn studenţi şi-şi termină în cîrciumă educaţia prost începută.

Să fie el oare bărbatul ales de Doamna cu mănuşa neagră? Armand puse sfeşnicul pe masă apoi se apropie de pat, îl apucă pe cel adormit de braţ, îl zgîlţîi cu forţă strigîndu-l pe nume. Acesta sări în sus, deschise cu anevoie ochii, se aşeză pe pat şi se uită cu nedumerire în jurul său.

- Cine mă cheamă?, întrebă el cu vocea răguşită de beţie.

- Eu, răspunse Armand.

Studentul îl privi cu ochii mari.

- Nu te cunosc, zise el.

- Mă numesc Armand Leon.

- Îţi datorez ceva bani? Ai venit să încasezi o poliţă?

Întrebările acestea îl făcură pe Armand să înţeleagă că studentul nu-l cunoştea, nici nu auzise vreodată vorbindu-se de el.

- Vin din partea Fulmenei, zise Armand.

- Fulmen?

Studentul rostea acest nume cu o nedumerire care-l uimea şi pe Armand.

- N-o cunoşti? întrebă el.

- Nu cred.

Armand credea că-l păcăleşte.

- Domnule, îi zise el, te rog, să te scoli şi să mă asculţi cu băgare de seamă, am să-ţi vorbesc de lucruri grave.

- Iartă-mă, domnule, că te primesc în halul acesta, zise studentul pe care tonul sever al lui Armand îl trezise de-a binelea. Dar astă noapte mi s-au întîmplat lucruri atît de extraordinare că nici acum nu mi-am recăpătat încă limpezimea minţii. Şezi, te rog.

- Lucruri extraordinare?, întrebă Armand tresărind în voie.

- Da, domnule, da.

- Ce ţi s-a întîmplat?

- A!, domnule, e grav, răspunse studentul; mulţumeşte-te cu atît şi iartă-mă. Spune-mi mai întîi cu ce te pot servi?

Vorba lui Frederic Dulong părea atît de sinceră şi nemeşteşugită, că furia lui Armand se mai potoli.

- Domnule, îi zise el rămînînd în picioare, ţi-am spus că mă numesc Armand Leon şi că am venit la dumneata fiind trimis de Fulmen.

- Domnule, răspunse studentul, numele dumitale îl aud acum pentru prima dată, iar în ce o priveşte pe Fulmen... doamna Fulmen, fii bun şi spune-mi, cine e această femeie.

- O dansatoare.

- A, da!, o femeie frumoasă, cu părul frumos... o brună înaltă...

- Întocmai.

- Şi vii din partea ei?

- Da, domnule.

- Aşadar, ea mă cunoaşte?

Aceste ultime cuvinte îl mirară pe Armand. Ori studentul îşi bătea joc de el şi-şi juca rolul cu un minunat sînge rece, ori Fulmen îl păcălise.

- Domnule, zise el studentului punînd pe masă cutia cu pistoalele pe care pînă acum o ţinuse sub braţ, dă-mi voie să-ţi pun cîteva întrebări; îţi repet, că e vorba de lucruri foarte serioase.

- Vorbeşte, domnule.

- Spui, că ai plecat astă noapte de acasă şi că ţi s-au întîmplat lucruri extraordinare?

- O!, cred şi eu.

- Ei bine, se poate că tocmai de asta vin la dumneata.

- Aşa!, zise studentul încruntîndu-se deodată, eşti poate unul din acei care m-au snopit în bătăi?

- Eu, domnule, se vede că eşti nebun! Uită-te bine la mine!

- Că uite, urmă studentul, astă noapte am fost bătut. Am fost închis, cu căluş în gură şi cu ochii legaţi.

Pe cînd studentul vorbea, Armand ridicase ochii spre locul unde în timpul nopţii el văzuse că atîrna portretul Doamnei cu mănuşa neagră. Deodată el scoase un ţipăt. Portretul dispăruse.

- Dar ce ai, domnule?, întrebă cu mare surprindere Frederic Dulong.

Armand întinse mîna?

- Ce ai făcut cu portretul?

- Care portret?

- Al ei.

- Al ei?, întrebă studentul, care nu pricepea nimic.

- Da, portretul Doamnei cu mănuşa neagră.

- Încă un nume pe care-l aud prima dată în viaţa mea şi încă un nume ciudat!

Cuvintele acestea, rostite în chip foarte natural îl făcură pe Armand să-şi piardă cu desăvîrşire stăpînirea de sine. Furia lui, potolită o clipă, apăru iarăşi.

- Ei!, domnule, zbieră el, nu cumva ai de gînd să-ţi baţi joc de mine?

- Şi eu, domnule, am să-ţi pun aceeaşi întrebare, răspunse Frederic Dulong. Nu te-am văzut niciodată, nu ştiu cum ai intrat în casă la mine, îmi vorbeşti de o dansatoare pe care n-o cunosc, îmi vorbeşti pe tonul unui judecător de instrucţie, şi...

Armand deschise cutia, scoase pistoalele şi le încărcă foarte liniştit.

- Dar ce faci?, strigă studentul.

- Mă pregătesc să aflu adevărul.

Pe faţa tînărului apăruse o paloare nervoasă, care vestea studentului hotărîrea lui Armand de a-l ucide, dacă nu va răspunde la întrebările lui. Studentul însă era curajos şi poseda o mare stăpînire de sine.

- Ai venit ca să mă asasinezi? întrebă el. Te previn că am în total optzeci şi cinci de bani, că stau în cameră mobilată, că singura mea haină mai bună e la Muntele-de-Pietate şi că-mi vei vărsa sîngele fără nici un folos.

Cuvintele acestea spuse pe un ton trist şi batjocoritor, avură asupra lui Armand un efect mai puternic decît dacă studentul ar fi dat dovadă de frică ori s-ar fi înfuriat. El puse pistoalele la loc pe masă.

- Haide, domnule, zise el, eşti nebun, dacă mă crezi capabil să te asasinez şi mai ales să te jefuiesc. Dar am venit să-mi dai explicaţii categorice şi vreau să le obţin, chiar de a fi nevoie să recurg la forţă.

- Sînt dispus să ţi le dau de bunăvoie.

- Atunci spune-mi unde e potretul?

- Dar n-am avut niciodată vreun portret.

- Cum? acolo, după perdeaua aceea?

- Niciodată!

- Cu toate astea n-am visat astă noapte.

- Cum? făcu studentul.

- Da, astă noapte, cînd am fost aici.

- Ai fost aici astă noapte?

- Desigur.

- A! făcu studentul lovindu-se peste frunte. Aşadar, pentru dumneata cedez eu camera mea, de două săptămîni, pînă la miezul nopţii?

- Pentru mine? De două săptămîni?

În fiecare seară? repetă Armand cu voce înăbuşită: A! înţeleg... sau mai bine zis nu, nu înţeleg.

- Domnule, zise Frederic Dulong, desigur că există o confuzie între noi. Să căutăm lumina... Ai venit aici astă noapte?

- Da, zise Armand.

- Dar cu cine... dar cum?

- Singur, cu ajutorul unei chei pe care mi-a dat-o Fulmen.

- Ciudat! N-o cunosc pe Fulmen. Şi ai venit singur?

- Singur.

- Dar... cu ce scop? Ce vroiai să faci? Vorbeşte!

- Am deschis fereastra aceasta.

Şi Armand arătă fereastra cu degetul.

- Pe urmă?

- Am sărit pe acoperiş şi m-am căţărat pe fereastra casei vecine.

- Zău, domnule, zise studentul, ai avut mare curaj, acoperişul e tare înclinat.

- M-am urca pe fereastră, şi Doamna cu mănuşa neagră a venit să-mi deschidă.

- Dar spune-mi cine e Doamna cu mănuşa neagră?

- E doamna al cărui portret era la dumneata astă noapte... acolo... după perdelele acelea.

- Toate astea sînt foarte ciudate.

Studentul se uită cu atenţie la Armand şi se întrebă dacă nu avea de-a face cu un nebun scăpat din balamuc. Armand ghici expresia acestei priviri şi rămase convins de buna credinţă a lui Frederic Dulong.

- Domnule, îi zise el, încep să cred că toate explicaţiile dintre noi nu vor ajunge la nici-un rezultat, dacă nu va asista şi o a treia persoană amestecată în toată afacerea asta. Fii bun şi vino cu mine la ea.

- Dar cine e această persoană?

- E Fulmen!

- Bine, domnule, sînt gata să te urmez, căci încep să-mi pierd minţile.

Studentul se sculă şi-şi căută bereta.

- Vei scuza îmbrăcămintea mea, zise el, şi nu-i aşa că nu-ţi va fi ruşine să mergi alături de mine? Sînt plin de noroi şi n-am decît hainele astea.

- Vino, domnule, zise Armand, trăsura mea e la poartă.

- Ai o trăsură... bravo! şopti sărmanul student, care trăia cu

o sută de franci pe lună. Minunat!

Şi-l urmă pe Armand. Amîndoi coborîră scara, găsiră cupeul în stradă şi Armand zise vizitiului:

- Aleea Marboeuf, la Fulmen.

Pe drum de la Piaţa Estrapadei pînă la Aleea Marboeuf, Armand şi Frederic Dulong reluară convorbirea lor acolo unde o lăsaseră cînd părăsiră camera studentului. Sau mai bine zis acesta din urmă îi povesti lui Armand ciudăţeniile ce urmează.

- N-am fost întotdeauna aşa de sărac cum sînt acum, zise studentul şi era o vreme cînd n-aş fi trăit cu o sută de franci pe lună. Moştenisem şi eu ceva. La douăzeci de ani am "păpat" o sută de mii de franci în cîteva luni.

- Aşa! făcu Armand care nu pricepea unde voia să ajungă studentul.

Acesta urmă:

- Pe acea vreme, în timpul splendorii mele, am cunoscut o demi-mondenă vestită. Ea se numea Blidah şi fusese lansată de marchizul Emmanuel de Courny, un milionar care-i dăruise un palat.

- O cunosc pe Blidah, zise Armand: e o femeie coaptă; a trecut de treizeci şi cinci de ani.

- Ea e... în şase luni a înghiţit cei o sută de mii de franci ai mei. Dar ea tot e o femeie de treabă; are bani mulţi acum şi are şi inimă uneori, vine să mă vadă, vine cu echipajul ei şi merge şi mănîncă cu mine pentru 1 franc şi 60 la Fricoteaux.

- Dar, domnule,... zise Armand.

- Ai răbdare, zise studentul, vei înţelege îndată. Într-o dimineaţă, acum două săptămîni, Blidah a venit la mine:

" - Micule, îmi zise ea, vin să mănînci cu bătrîna ta; aceasta e o vorbă a noastră. "

" - Ai nimerit-o cam prost, îi răspunsei, n-am para. "

" - Prost mai eşti! îmi zise ea. Am să-ţi împrumut un pol; ai să mi-l dai înapoi la finele lunii. "

"Ne-am dus la Rysbec; ea a comandat şampanie şi eu

după ce beau şampanie, fac orice mi s-ar cere. De mi s-ar cere capul dumitale, l-aş acorda fără nici un scrupul.

Armand nu se putu opri de a zîmbi. Studentul urmă:

- Atunci cînd m-a văzut beat, Blidah mi-a spus să-i închiriez camera mea pentru trei ore pe seară, de la opt la unsprezece. Mi-a istorisit o poveste întreagă şi mi-a spus că e pentru o prietenă a ei, care e supravegheată,... în sfîrşit, mă înţelegi.

- Adică, îl întrerupse Armand, care nu se mai îndoia de buna-credinţă a studentului, înţeleg că şi dumneata, ca şi mine, ai fost victima unei mistificări, al cărui motiv nu-l pot pricepe.

- O, ascultă mai departe - zise Frederic Dulong.

Dar în acea clipă trăsura se oprea la poarta vilei Fulmenei.

- Acum se va explica totul, zise Armand coborînd din trăsură, vino.

Studentul îl urmă. Servitorii Fulmenei, fie că primiseră ordine, fie că-l socoteau ca viitorul stăpîn al casei, îl conduseră în camera dansatoarei, cu toate că era încă aşa de dimineaţă.

Fulmen era sculată. Armand o găsi îmbrăcată cu o rochie de casă gris-perle, cu picioarele la gura sobei, cu părul legat cu un fular şi într-o stare de îngrijorare şi aproape de neliniştе care-i dovedea că nu dormise toată noaptea.

- În sfîrşit! zise ea zărindu-l pe fiul Colonelului Leon.

- Doamnă, îi zise Armand, îl aduc pe Frederic Dulong, care, pare-se, nu te cunoaşte.

Şi Armand rosti aceste cuvinte cu oarecare ironie.

- Aşa e, zise Fulmen, dar eu îl cunosc pe el.

- Mă cunoaşteţi, doamnă?, întrebă studentul cu mirare şi înclinîndu-se pînă la pămînt, ameţit de frumuseţea Fulmenei.

- Adică o cunosc pe Blidah şi am auzit-o pe ea vorbind deseori de dumneavoastră. Mi se pare că ea v-a iubit.

Şi Fulmen se uită ţintă la bărbatul acesta vulgar şi murdar.

- Hm! hm!, făcu el îngîmfat.

- Ei bine?, întrebă Fulmen uitîndu-se la Armand.

- Doamnă - răspunse aceasta cu asprime, pentru că nu mai avea încredere în ea - atît eu, cît şi domnul acesta am fost păcăliţi. De cine? Nu ştiu.

Şi el povesti întrevederea şi convorbirea sa cu Frederic Dulong, iar acesta confirmă toate amănuntele.

- Ei drăcie, zise Fulmen, toate acestea iau proporţii bizare. Domnule Dulong, înainte de a asculta povestea amintirilor dumneavoastră, trebuie să vă explic felul legăturii mele cu Blidah, căci dacă sînteţi păcăliţi, atunci şi eu sînt tot atît de păcălită, dacă nu şi mai mult.

Fulmen făcu un semn tinerilor să se aşeze, apoi urmă:

- O cunosc pe Blidah de cinci ani. Ştiu că ea e foarte cunoscută în societatea străinilor şi că actualmente are ca protector pe un june rus, Contele Goiloff. Acum două zile, cînd dumneata, Armand, mi-ai povestit că ai întîlnit pe Doamna cu mănuşa neagră la Petersburg, m-am gîndit să îndrept cercetările mele mai întîi în direcţia asta şi m-am adresat lui Blidah. M-am dus la ea şi i-am zis:

- L-ai auzit vreodată pe Contele Goiloff, care a fost vara trecută la Petersburg, vorbind de o femeie blondă care călătoreşte cu un bătrîn şi are totdeauna o mînă într-o mănuşă neagră? Şi i-am dat toate semnalmentele femeii, căci le ştiam de la dumneata.

- Fii pe pace, îmi răspunse Blidah, dacă femeia asta a fost la Petersburg, o voi şti chiar diseară, căci am la masă pe rusul meu şi pe un prieten al lui, care e funcţionar superior în poliţia ţarului.

Într-adevăr, a doua zi, Blidah a venit la mine şi mi-a zis:

- Doamna cu mănuşa neagră e la Paris; ea e fiica unui general francez, baronul de Ruvigny, şi al unei evreice din Moscova. Ea poartă o mănuşă neagră în amintirea unui bărbat pe care l-a iubit. Bărbatul care o însoţeşte e un maior rus, Contele Arleff, care-şi zice tutorele ei, dar care în realitate e

mai mult de atît şi e aşa de gelos pe ea încît dacă ar avea un rival, l-ar ucide. Ei locuiesc la Paris, în Piaţa Estrapadei, într-o casă veche, unde stau singuri şi n-au decît un singur servitor. Dragul meu Armand, Blidah mi-a dat ieri toate informaţiile ce ţi le-am etalat.

- Ciudat lucru!, zise Armand.

- Atunci, urmă Fulmen, fără să-i spun numele dumitale, i-am vorbit lui Blidah de patima funestă, nebună, ce ţi-a inspirat această femeie; şi pentru că ea se arăta dispusă să mă servească, am însărcinat-o să-ţi aranjeze o întrevedere cu dînsa. În aceeaşi seară, cu un ceas înainte de a veni la dumneata, Blidah a fost la mine şi mi-a zis:

- Am avut pe vremuri un iubit, care mi-a rămas prieten. E un student sărac, care-şi petrece viaţa în cafeneaua Tabouret şi care se numeşte Frederic Dulong. El locuieşte la etajul al treilea al unei case din Piaţa Estrapadei şi consimte să cedeze camera lui, pentru cîteva ore, în seara asta.

Ea mi-a dat amănuntele topografice pe care le cunoşti, mi-a dat cheia camerei dumneavoastră, domnule Dulong, şi mi-a mai spus că Doamna cu mănuşa neagră e singură între orele opt şi unsprezece.

Studentul şi Armand ascultaseră în tăcere şi cu atenţie povestirea Fulmenei. Cel dintîi luă apoi cuvîntul.

- Doamnă, zise el, e cert că Blidah v-a înşelat cînd se făcea că nu ştie decît din ajun pretinsele informaţii ce v-a adus. Sînt două săptămîni de cînd plec în fiecare seară, la orele opt, de acasă şi mă întorc la unsprezece. În lipsa mea, cineva, pe care nu-l cunosc, vine la mine. Dar numai astă-noapte am găsit uşa şi fereastra deschise.

- Dar portretul? Portretul pe care l-am văzut?, întrerupse cu neastîmpăr Armand, că doar n-am visat!.

Fulmen căzu pe gînduri. Ea luă mîna tînărului.

- Ascultă, îi zise ea, dacă te-ai îndoit o clipă de mine, acum te mai îndoieşti?

- Nu, zise el, văd că eşti sinceră.

- Ei bine, întrebă Fulmen, primeşti să-ţi dau un sfat?

- Vorbeşte.

- Du-te acasă, uită pentru moment de această fereastră enigmatică şi lasă-mă pe mine să descurc toată intriga asta şi să luminez misterul acesta. Am o presimţire că femeia aceasta, care pare că fuge de dumneata, urmăreşte scopuri teribile cu dumneata.

- Lasă, eşti nebună!, zise Armand rîzînd.

- Poate.

- Ce scopuri poate să aibă ea cu mine?

- Ei, ştiu eu!, zise Fulmen, am o presimţire că ţi se va întîmpla o nenorocire.

Vocea Fulmenei era emoţionată şi tristă, şi Armand se înfioră fără voie.

- Ce are a face!, şopti el, o iubesc... şi vreau s-o revăd!

- Vrei să mai asculţi odată de mine?, întreabă Fulmen.

- Te voi asculta.

- Ea ţi-a zis: " Vino mîine la orele opt? "

- Da.

- Şi te vei duce?

- Desigur!

- Voi merge şi eu cu dumneata.

- Dumneata?

- Eu.

- Dar nu se poate!, zise Armand.

- O!, fii pe pace, răspunse Fulmen, eu nu voi intra în camera ei... Voi rămîne pitită pe acoperiş.

Şi, înainte ca tînărul, surprins de această hotărîre a Fulmenei, să fi avut vreme a-i răspunde, ea se întoarse către student.

- Domnule Dulong, zise ea, veţi mai ceda camera dumneavoastră şi pentru diseară, nu-i aşa?

- Adică, răpunse studentul, după cele ce mi s-au întîmplat

ieri, nu mai îndrăznesc să mă întorc acasă.

- A!, e drept, zise Fulmen, încă nu ne-ai povestit ce ţi s-a întîmplat. Vorbiţi, poate că păţania dumneavoastră va aduce oarecare lumină în toată bezna asta.

- De obicei plecam de acasă la orele opt, începu Frederic Dulong, şi mă duceam liniştit la cafeneaua Tabouret, unde jucam domino ori biliard pînă la unsprezece. Ieri, însă, cînd am ajuns în colţul străzii Vaugirard şi voiam să trec pe lîngă Odeon, am fost întîmpinat de un comisionar care-mi dădu un bilet. M-am apropiat de un felinar şi am citit următoarele:

" O veche prietenă care ar dori mult să-l vadă pe domnul Frederic Dulong, îl roagă să-l urmeze pe aducătorul acestui bilet."

Credeam că e o aventură care se întîmplă de mii de ori în cartier. Voiam să răspund comisionarului că o afacere importantă... mă înţelegi?, cînd el îmi zise cu un adînc respect:

- Cupeul doamnei îl aşteaptă pe domnul în Piaţa Odeon.

- Cupeul doamnei! O, o!, îmi zisei, atunci se schimbă lucrurile.

L-am urmat, deci, pe comisionar şi am dat de un cupeu albastru ca cerul, tras de doi cai superbi. Un lacheu cu livrea îmi deschise uşa şi comisionarul se îndepărtă. M-am urcat în cupeu. Atunci lacheul îmi zise:

- Domnul îmi va permite să şed lîngă dumnealui, căci am să-i dau cîteva lămuriri.

- Fă cum vrei, îi răspunsei.

Cupeul porni. Lacheul închise ferestrele, ale căror geamuri nu erau străvezii, aşa că nu puteam şti unde mă ducea.

Apoi scoase o basma din buzunar şi-mi zise:

- Dacă domnul vrea s-o vadă pe doamna, trebuie să consimtă să-i leg ochii.

Propunerea aceasta mi s-a părut originală şi am consimţit. Citisem prin romane întîmplări de-astea.

- Ei, şi pe urmă?, întrebă Fulmen.

- Cupeul a mers vreo douăzeci de minute, apoi s-a oprit. Servitorul mi-a zis:

- Dacă domnul vrea să se dea jos şi să mă ţină de mînă.

Am coborît din trăsură şi m-am lăsat condus de el. Am mers cîteva minute şi simţeam nisip scîrţîind sub picioarele mele, ceea ce m-a făcut să cred că treceam printr-o grădină, apoi am urcat treptele unei scări.

- Ciudat, zise Armand întrerupîndu-l pe student, aşa ceva mi s-a întîmplat şi mie pe vremuri.

Fiul Colonelului îşi amintea dragostea ciudată şi tainică cu mititica baroană de Sainte-Luce.

- Urmează, zise Armand, urmează.

El spera că se va ridica, în sfîrşit, un colţ din vălul care acoperea toate aceste evenimente.

- După ce am urcat vreo zece trepte, urmă studentul, conducătorul meu deschise o uşă, mă duse într-o cameră al cărei covor înăbuşea zgomotul paşilor mei, şi-mi zise.

- Peste cinci minute să vă scoateţi legătura.

L-am auzit plecînd şi întorcînd de două ori cheia în uşă. Aşteptai cîteva minute - inima îmi palpita grozav... Începu să-mi fie frică.

În fine, mi-am scos legătura.

- Şi atunci, zise Armand întrerupîndu-l pentru a doua oară, te-ai văzut într-un budoar drăguţ, tapisat cu stofă de mătase, mobilat cu multă cochetărie şi cu mult gust, luminat de văpaia discretă a unei lămpi ce atîrna din plafon.

- Aşa-i! Întocmai aşa!, exclamă studentul uimit. Dar de unde ştii?

- Aşteaptă, zise Armand, pe cînd Fulmen făcea un gest de mirare. Pereţii, urmă el, sînt împodobiţi cu tablouri foarte frumoase din şcoala spaniolă. La ferestre sînt jardiniere de lac. Perdelele sînt ermetic închise.

- Întocmai.

- La mijloc e o măsuţă cu o placă de marmură.

- Aşa-i, aşa-i.

- În sfîrşit, după ce ai aşteptat zece minute, urmă Armand foarte agitat, ai văzut deschizîndu-se o uşă.

- Da.

- Şi o femeie mascată a venit înăuntru.

- Nu, zise studentul, n-am văzut nici o femeie.

De astă dată, Armand scoase un strigăt de mirare.

- Dar pe cine ai văzut?, întrebă el.

- Un bărbat, răspunse studentul.

- Vorbeşte dar!, zise Armand, căci văd că întunericul care o clipă a părut că vrea să se risipească, devine, dimpotrivă, din ce în ce mai mare. Cine era acel om şi ce ţi-a spus?

- O!, aşteaptă, zise Frederic Dulong, pe cînd Fulmen asculta cu atenţie. N-am aşteptat acolo singur zece minute, ci aproape o oră. Pe măsuţa de care ai pomenit, era o sticlă şi un pahar. Tot aşteptînd, am început să-mi pierd răbdarea şi atunci, după ce mai întîi am făcut inventarul tuturor obiectelor din budoar, am examinat sticla şi conţinutul ei. Ce vreţi, sînt un beţiv. Aveam un pahar la îndemînă, sticla era începută şi am băut ca să-mi mai treacă timpul. Am golit un pahar, apoi al doilea, un al treilea... şi începusem să mă cam cherchelesc cînd am văzut uşa deschizîndu-se, şi în locul unei femei cum mă aşteptam, a intrat un bărbat a cărui faţă era acoperită cu o mască neagră şi pe cap avea păr alb.

Armand şi Fulmen se uitară unul la altul. Acum intriga în loc să se lumineze, părea că se complică.

- Apoi?, întrebă dansatoarea, şi apoi?

Şi Frederic Dulong continuă după cum urmează.

CAPITOLUL XXIII

Personajul mascat

- Omul acela, zise studentul mi s-a părut ca de vreo şaizeci de ani. Era înalt, spătos şi purta haine negre.

- Era maiorul rus, şopti Fulmen.

- Şşt! făcu Armand, să auzim.

- El s-a apropiat de mine şi mi-a zis.

- Stai jos, domnule, - căci la vederea lui eu mă sculasem - şi ascultă-mă.

Vorba lui avea un ton autoritar care îmi impunea fără să vreau. M-am supus şi mi-am îndreptat ochii asupra lui.

- Ai venit aici, îmi zise el, în urma unui bilet anonim.

- Da, domnule.

- Cînd ai venit, ai socotit că vei găsi aici o femeie.

- Cum! exclamai eu: nu e vorba de o veche cunoştinţă?

El a înălţat din umeri în chip de dispreţ, ceea ce m-a jignit, căci se părea că vrea să zică: - O femeie care te-ar iubi pe dumneata, ar fi oare aşa frumos instalată?

Şi a urmat:

- Nu o femeie ţi-a dat aici întîlnire.

- Dar cine?

Şi i-am pus această întrebare pe un ton enervat, foarte explicabil prin decepţia ce suferisem.

- Eu te-am chemat.

- Dumneata! Nu te cunosc.

- E adevărat, îmi zise el rîzînd şi chiar de m-ai cunoaşte, masca asta...

- Dar dacă nu te cunosc, de ce ţi-ai pus o mască? întrebai, căci începeam să devin furios şi romul pe care-l înghiţisem, începea să-şi facă efectul.

- Pentru că în cazul că nu primeşti propunerile mele, ceea ce e posibil, nu vreau să mă poţi recunoaşte, dacă m-ai întîlni vreodată.

- Aşadar ai să-mi faci nişte propuneri?

- Poate...

Şi omul acela ale cărui gesturi, a cărui atitudine exercitau asupra mea un fel de fascinaţie, de care nu-mi puteam da bine seama, mă examină din creştet pînă în tălpi, şi-mi zise:

- Eşti student la medicină?

- Da.

- De cel puţin zece ani?

- Se poate, dar ce-ţi pasă dumitale?

- Adică, urmă el fără să catadicsească a răspunde la întrebarea mea, nu vei fi niciodată medic.

- Şi apoi?

- Ai un venit de o mie cinci sute de taleri.

Asta-i puţin... mai ales pentru unul ca dumneata căruia-i plac chefurile.

- Ai de gînd poate să mă îmbogăţeşti?

- Cine ştie.

- Şi a pronunţat vorbele astea într-un chip atît de ciudat, că mi-au trecut fiori reci prin tot corpul.

- Să vorbim mai lămurit, zisei eu, căutînd să scutur farmecul ce-l exercita asupra mea. Ce vrei cu mine şi de ce m-ai făcut să vin cu ochii legaţi?

- Ascultă, reîncepu el, nu ţi se face aici nici un rău şi eşti liber să primeşti ori să refuzi ceea ce-ţi voi propune. Vrei să cîştigi cincizeci de mii de franci?

- O, o!, exclamai eu, numai de nu mi-ai propune o crimă.

- Nu tocmai. Se poate, ca în ochii legii să fie o crimă, dar în ochii lui Dumnezeu e o pedeapsă.

- Adică ai vrea să mă faci să joc rolul unui călău?

- Ai nimerit.

- M-am sculat indignat de pe scaun.

- Eşti un mizerabil, i-am strigat.

Mă îndreptam spre el fără a voi să-i mai ascult. El însă, - ghicind desigur, că-l voi lua la pumni şi-l voi pedepsi că a cutezat să-mi propună o asemenea infamie, cu toate că avea părul alb - bătu tare din picior şi în acelaşi timp se dădu înapoi pînă la perete.

În acelaşi moment uşa se deschise şi doi oameni, doi servitori, se aruncară asupra mea, mă călcară cu picioarele şi mă bătură aşa de tare, că am leşinat.

Ce s-a mai petrecut pe urmă? Probabil că n-o voi şti niciodată. Dar cînd mi-am revenit eram culcat pe trotuar, cu picioarele într-o băltoacă şi simţeam că sînt beat mort... Romul era de vină!

M-am dus acasă ţinîndu-mă de ziduri, abia că am avut putere să ajung în camera mea şi să mă culc în pat, şi - termină studentul uitîndu-se la Armand - aş fi dormit poate şi acum, dacă nu veneai dumneata să mă trezeşti.

Fulmen ascultase pînă la capăt povestirea lui Frederic Dulong, fără să-l întrerupă.

După aceea, cu un semn, îl rugă pe Armand s-o lase să vorbească ea.

- Toate astea, zise ea, sînt într-adevăr extraordinare. Dar, domnule Dulong, n-aţi fost pişicher deloc, dar deloc.

- De ce?

- Pentru că înainte de a refuza, trebuia să afli ce fel de

crimă voia să comiteţi. Dacă aţi fi cunoscut tot secretul acelui om, el n-ar mai fi cutezat, să pună servitorii să vă bată.

- Aveţi dreptate, doamnă, răspunse studeńtul, dar ce voiţi? Cu toate că sînt sărac, eu sînt un om de onoare şi nu mi-am putut stăpîni indignarea.

- Ei, acum să rezumăm faptele, zise Fulmen. Evenimentul acesta a avut loc tocmai la ora cînd lipseaţi de acasă pentru a-i face pe plac lui Blidah.

- O! încep să cred că Blidah trebuie să ştie mai multe ca noi din afacerea asta.

- Şi eu cred, zise Fulmen.

- Iar eu, adăugă Armand, care făcea fel de fel de presupuneri, sînt convins că doamna de Sainte-Luce...

- A, da!, zise Fulmen care cunoştea foarte bine povestea dragostei lui Armand cu baroana, în afară doar de cîteva evenimente dramatice, care rămăseseră secretul Tovarăşilor Spadei. Într-adevăr, dragul meu, felul cum domnul Dulong a fost condus astă-noapte, seamănă cu modul cum aveau loc primele dumneavoastră întrevederi cu baroana, apoi şi locurile prezintă o mare asemănare. Dar domnul Dulong n-a zărit nici o femeie.

- Aşa-i.

- De altfel, termină Fulmen, de cînd te-a iubit baroana, ea a părăsit lumea mondenă din dragostea pentru dumneata şi nimeni n-a mai zărit-o prin Paris.

- Da, dar casa ei tot mai există.

- Ei bine, zise Fulmen, domnul Dulong va rămîne aici la mine. Aici e ferit de orice primejdie. Dumneata ai să te duci să dai o raită prin împrejurimile casei doamnei de Sainte-Luce, poate vei descoperi ceva. Iar eu voi căuta să dau de Blidah şi vă asigur, voi şti să o fac să vorbească... voi afla astfel dacă aventura domnului Dulong şi aceea a dumitale au acelaşi punct de plecare, dacă sîntem jucăria unei femei ori numai aceea a marelui mistificator care se numeşte hazardul.

- Dar atunci, nu mă mai însoţeşti diseară? întrebă Armand.

- Dimpotrivă.

- Mister! - şopti Armand îngîndurat. Şi mai adăugă în gînd: - Nu ştiu cine e această femeie, nici ce gînd are cu mine, dar o iubesc?

Toate explicaţiile astea şi povestirea domnului Dulong, făcură să le treacă dimineaţa. Pendula bătea ora unsprezece.

- Domnilor, zise Fulmen, vă opresc la masă.

Tînară femeie şi cei doi vizitatori ai ei îşi mai pierdură o oră cu fel de fel de presupuneri. Combinau şi desfăceau tot soiul de ipoteze şi căutau un fir conducător, care să-i călăuzească în acest dedal de intrigi, dar nu putură ajunge la nici un fel de rezultat. După masă Fulmen îl instală pe Dulong într-o odăiţă de fumat şi-i puse la dispoziţie o sticlă de lichior şi ţigări bune. Apoi, ea se îmbrăcă şi-i zise lui Armand:

- Am să te duc pînă în Piaţa Louis XV. Vei trece podul Concordiei şi vei ajunge pe Bulevardul Invalizilor, care ştii că dă în spatele casei Sainte-Luce. Ia seama şi fii cu mare băgare de seamă.

Armand se urcă în cupeul Fulmenei care-l duse pînă la Obelisc. Aici trăsura se opri şi dansatoarea îi zise:

- Mă duc la Blidah... şi la ora şase te aştept acasă la mine.

- Voi fi acolo.

Armand porni spre drumul Invalizilor şi călăuzit de amintirile sale, el căută portiţa tainică, în faţa căreia într-o noapte, doi rivali în dragoste se întîlniseră şi se bătură cu înverşunare pentru baroana Sainte-Luce.

Dar portiţa fusese zidită. Atunci Armand apucă pe strada Babilonului şi mare fu surprinderea lui cînd văzu pe poarta casei un carton mare care purta inscripţia: Vilă de vînzare.

El intră şi se duse în odaia servitorului. Era altul şi nu-l mai cunoştea pe Armand.

- Ce doreşte domnul?, întrebă el.

- Vila aceasta e de vînzare?

- Da, domnule.

- Pot s-o vizitez?

Servitorul luă legătura cu chei.

- Rog pe domnul să mă urmeze.

El îl duse pe peron şi-l lăsă să intre în locuinţa aceasta pe care Armand o cunoştea atît de bine.

- Să vedem mai întîi grădina, zise el.

Servitorul străbătu cu el vestibulul, deschise uşa cu geamuri, care dădeau în grădină şi Armand putu cu greu să-şi înăbuşe un strigăt de mirare. Copacii cei mari fuseseră retezaţi, iar pavilionul, acel pavilion unde baroana îl primea cu ochii legaţi, unde într-o seară el întîlnise pe contele Stewan, pavilionul acesta nu mai există... el fusese dărîmat.

Aşadar studentul Frederic Dulong nu fusese condus în vila Sainte-Luce şi toate asemănările ce tînărul le făcuse în consecinţă, se spulberau dintr-odată. Armand ştia tot ce dorea să ştie. El spuse, că o grădină lipsită de copaci, nu avea nici un farmec pentru el şi plecă fără să mai viziteze vila. Dar nu putu rezista dorinţei de a afla ce se întîmplase cu obiectul dragostei sale.

- Vila aceasta nu aparţinea oare domnului baron de Sainte-Luce? întrebă el pe servitor.

- Da, domnule, îi răspunse acesta, dar domnul baron a murit de mult, ia doamna baroană, care acum cinci ani s-a dus la mănăstire, a dăruit toată averea ei spitalelor; acestea au scos vila la vînzare.

Armand plecă cufundat în gînduri. El se duse acasă, îşi schimbă hainele şi la ora şase se întoarse la Fulmen.

Dansatoarea tocmai venise acasă, iar studentul adormise pe canapea şi dormea dus în faţa sticlei de lichior şi a unui pachet de ţigări.

- Ei! Ce se aude? întrebă Fulmen.

Armand îi comunică ceea ce văzuse.

- Nici eu n-am fost mai norocoasă, zise Fulmen. Blidah a părăsit astă noapte Parisul într-o diligenţă, împreună cu contele Goiloff. Nimeni nu ştie unde s-au dus, dar o voi afla, chiar de ar fi nevoie să mă adresez prefectului de poliţie. De altfel, adăugă Fulmen încruntînd sprîncenele, diseară vom şti poate mai mult.

Cînd se înseră îl treziră pe Frederic Dulong.

- Păcat că m-aţi trezit, zise el, dormeam aşa de bine!

- Aţi dormit douăsprezece ore, zise Fulmen, mi se pare că-i destul şi acum avem nevoie de d-voastră.

- Sînt gata. Unde mergem?

- La întîlnirea lui Armand.

Şi Fulmen adăugă în gînd: "- Trebuie s-o văd şi eu odată pe femeia asta! "

Fulmen, Armand şi studentul, se urcară în trăsură şi fură conduşi în Piaţa Estrapadei. Cupeul şi servitorii dansatoarei fură lăsaţi să aştepte la o mică distanţă de casa cu camerele mobilate. Fulmen luă braţul lui Armand şi-i zise lui Frederic Dulong:

- Sunaţi, urcaţi-vă cel dintîi şi s-o ţineţi pe portăreasă de vorbă, ca noi să putem trece nevăzuţi.

Studentul făcu întocmai. Aleea era întunecată ca şi în ajun, iar Armand care avea pe Fulmen la braţ urcă în vîrful picioarelor.

- Cine e acolo? întrebă portăreasa.

- Eu sînt, răspunse studentul, au sosit ceva scrisori pentru mine?

- Nu, domnule.

Pe cînd studentul stătea înaintea uşii portăresei şi schimba aceste cîteva cuvinte, Fulmen şi Armand, se urcară tiptil la etajul superior. Studentul îi ajunse şi toţi trei continuară să urce scările pînă la odăiţa a cărei cheie o avea Dulong.

- Acum, zise dansatoarea, dumneata, Armand, poţi să te duci la întîlnirea dumitale, iar noi te vom aştepta aici.

Tînărul deschise fereastra, sări sprinten pe acoperiş şi ajunse la cealaltă fereastră pe care, conform făgăduinţei date, Doamna cu mănuşa neagră trebuia să i-o deschidă.

Dar fereastra aceasta era închisă şi nici o lumină nu se vedea dinăuntru. Cu toate acestea ora întîlnirii...

Doamna cu mănuşa neagră se lăsa aşteptată.

CAPITOLUL XXIV

Cuibul gol

Aproape un ceas se scursese şi în tot acest timp nimic nu mişcase, nu se auzise nici un zgomot, nici o lumină nu se arăta în casa Doamnei cu mănuşa neagră. Zgribulit, la marginea acoperişului, cu inima palpitînd şi stăpînit numai de gîndul c-o va vedea, Armand se cutremura la cel mai mic zgomot. Şi ea nu venea! Să fi plecat oare de acasă? Să fi survenit ceva neaşteptat care s-o împiedice, care s-o reţină poate în altă parte a casei şi s-o oprească de a veni la întîlnirea ce-i dăduse? Ori poate...

Şi la această ultimă presupunere, Armand simţi că o sudoare rece îi acoperea fruntea.

Sau poate nu-i dăduse această întîlnire, decît pentru a scăpa de el şi a-l induce în eroare?

Aceste trei presupuneri care fulgerau pe rînd prin mintea sărmanului amorezat, făcură ca minutele să-i pară lungi ca veacurile. Cu ochii aţintiţi la fereastra închisă, el uită de timpul care trecea şi de Fulmen care-l aştepta la cîţiva paşi, ascunsă în camera studentului. În sfîrşit, se auzi de acolo un fluierat

uşor care-l trezi din contemplaţia sa şi-i făcu să tresară.

Era Fulmen care-l chema.

Armand socoti că tînăra femeie făcuse vreo descoperire, că zărise lumină la vreun alt etaj al casei şi se întoarse de unde venise, pornind iarăşi pe acel plan înclinat unde orice pas greşit putea să-i fie fatal.

El ajunse la fereastra studentului. Frederic Dulong şi Fulmen îl aşteptau.

- Sărmanul meu prieten, zise dansatoarea, ne-a fost scris să fim păcăliţi pînă la urmă. Doamna cu mănuşa neagră şi-a bătut joc de dumneata...

- Crezi una ca asta?

- Sînt convinsă.

- Atunci ce să fac?

- Să plecăm acasă.

- O! nu, vreau să mai aştept...

- Ce nebunie.

- Sau mai bine...

Armand şovăia.

- Ei, ce e? întrebă Fulmen.

- Ei bine! Voi sparge geamurile ferestrei, voi intra în casă... o voi căuta...

- Sărmane prietene, răspunse Fulmen cu compătimire, nu ştii oare că a sparge geamuri, a pătrunde într-o casă împotriva voinţei locatarilor ei, constituie un delict, pe care legea îl asimilează cu crima şi care te duce în faţa Curţii cu juraţi?

- Ce-mi pasă? strigă Armand cu încăpăţînare.

- Foarte bine, zise Fulmen. Ţi-am spus toate astea ca să fiu cu cugetul împăcat. Dar dacă eşti hotărît...

- Desigur.

- Ei bine, să mergem.

- Cum! Mă însoţeşti?

- Fireşte, răspunse dansatoarea rîzînd, odată ce m-am făcut tutoarea dumitale... Şi apoi, nu ştii că eu mă simt cea mai

fericită femeie din lume dacă pot juca un rol în vreo aventură?

- Atunci vino.

- Mai stai o clipă, zise Fulmen, eu nu pornesc aşa cu zorul.

- Ce vrei să zici?

- Că nu am deloc încredere în această femeie pe care o iubeşti la nebunie şi că n-am poftă să cad într-o cursă.

- O cursă!

- Ei, Doamne! De unde ştii că nu ne vom întîlni cu sălbaticul maior Arleff care ajutat de argaţi, se va năpusti asupra noastră?

- Am pumnalul meu.

- Nu ajunge.

Şi Fulmen, se duse şi luă de pe masa studentului cutia cu pistoale, pe care Armand o uitase acolo dimineaţă.

- Aşa-i mai bine, zise ea.

- Cred că mă luaţi şi pe mine cu voi, zise Frederic Dulong.

- Vino dacă vrei.

Fulmen se urcă pe fereastră şi sări pe acoperiş.

- Ia seama, îi zise Armand.

- Lasă, răspunse ea; în tinereţe am dansat pe sîrmă; cu asta am început.

Şi ea începuse să alerge pe marginea acoperişului cu o siguranţă şi o uşurinţă care dovedeau adevărul spuselor sale. Studentul şi Armand o urmară. Primul luase cu el o cutie cu chibrituri. Armand scoase pistoalele din cutie şi le ţinea în mînă. Fulmen era înarmată cu pumnalul lui Armand.

Cînd tînăra femeie ajunse la fereastra pe care, timp de o oră, Armand, sperase zadarnic să o vadă deschizîndu-se pentru el, ea se întoarse:

- E inutil să facem zgomot dacă-l putem evita, zise ea.

Apoi, scoase un inel cu un diamant minunat pe care-l purta în degetul mic de la mîna stîngă şi, cu îndemînarea unui geamgiu, se servi de el pentru a tăia unul din geamurile ferestrei. Desfăcu cu băgare de seamă sticla şi fără a face

zgomot, o puse binişor pe acoperiş.

După aceea se întoarse spre Armand:

- Încarcă-ţi pistoalele, îi zise ea.

Apoi trecu mîna prin deschizătura făcută, apucă mînerul şi deschise fereastra. După aceea, dintr-o săritură şi cu uşurinţa ei de primă dansatoare, ea se avîntă de pe acoperiş, în budoarul Doamnei cu mănuşa neagră, unde domnea o mare întunecime şi o tăcere desăvîrşită.

Armand şi studentul intraseră în urma ei. Acesta, aprinse un chibrit pentru a face lumină. Dar abia scăpăraseră cîteva scîntei, care aruncară o lumină nesigură în jurul lor şi Armand scoase un ţipăt de mirare.

Budoarul era fără mobilă şi fără tapete; totul, pînă şi bustul de marmură acoperit cu un văl negru, pe care-l zărise pe sobă, totul dispăruse!

- Păsărica şi-a mutat cuibul! şopti Fulmen, pe cînd Armand împleticindu-se, doborît de emoţie, se rezema de perete ca să nu cadă jos.

Studentul aprinse o lumînare pe care o luase din odaia lui.

La flacăra acestei lumînări, Fulmen şi tovarăşii ei inspectară pe rînd budoarul, salonul care-l preceda şi în fine, toate încăperile şi toate etajele acestei locuinţe mari. Casa era goală: fără mobilă şi fără locatari.

- Să mergem, şopti Fulmen, după ce un ceas întreg făcuseră cercetări inutile. Avem de a face cu o femeie dată dracului, dar dacă voi pune odată mîna pe ea!...

- Dacă am avea-o cel puţin pe Blidah... m-aş răzbuna pe ea pentru bătaia mîncată astă noapte, - zise studentul. Nici nu mai îmi simt oasele, aşa m-au burduşit...

- Lăsaţi pe mine!, zise Fulmen. O fac eu să vorbească!

Armand era ca zăpăcit, el îi urma maşinal, ca un corp lipsit de suflet.

Deodată Frederic Dulong se lovi cu palma peste frunte:

- O! ghicesc!

- Ce ghiciţi?, întrebă Fulmen întorcîndu-se spre el.
- Aţi fost la Blidah?
- Da.
- În strada Mogador, nr. 17?
- Da, acolo locuieşte ea.
- Şi vi s-a spus că ea a plecat cu rusul?
- Da, noaptea trecută cu diligenţa.
- Ei bine, asta e cu neputinţă.
- De ce?
- Pentru că contele a plecat acum trei zile în Olanda. Cel puţin aşa mi-a spus Blidah în seara plecării lui.
- Atunci unde să fie ea?
- Ascultaţi, zise studentul, cu o perspicacitate la care nimeni nu se aştepta, judecînd după faţa-i grosolană şi comună, e evident că sîntem păcăliţi dacă şi Blidah face parte dintre mistificatori, ea a crezut nimerit să spele putina.
- Aşa-i.
- În loc să părăsească Parisul, ea s-a gîndit că nicăieri nu s-ar putea ascunde mai bine ca aici şi s-a mulţumit să plece de acasă pentru cîteva zile.
- Parisul e mare, zise Fulmen, dar o voi găsi pe Blidah.
- Eu cred că ghicesc unde se află, zise studentul.

Armand strigă de bucurie; ochii Fulmenei scînteiau.

- Blidah, urmă Dulong a fost un copil al cartierului; ea a trăit multă vreme aici înainte de a trece pe celălalt mal al Senei, şi cu toată bogăţia ei, îi plac mult birturile unde mănîncă studenţii şi are o slăbiciune pentru studenţi.
- Iată deci, că cercetările noastre se vor mărgini într-un singur cartier.
- Aşteptaţi! Acum trei luni a apucat-o o patimă nebună pentru un tinerel care locuieşte în strada Şcolii de Medicină, şi-mi dau capul dacă ea nu s-a ascuns la el.
- Cunoaşteţi acel băiat?
- Desigur.

- Ei bine, zise Fulmen, trebuie să căutăm mijlocul de a o surprinde pe Blidah la el.

Pe cînd vorbeau astfel, dansatoarea şi însoţitorii ei părăsiseră casa pustie, trecuseră iarăşi pe acoperiş şi intraseră în camera studentului.

Aici Fulmen se aşează o clipă şi păru adîncită în gînduri. În sfîrşit ea ridică capul şi zise celor doi tineri:

- Dacă lăsaţi totul pe seama mea şi în caz că Blidah se află într-adevăr în strada Şcolii de Medicină, vă jur că voi da de cheia enigmei.

- Bine, fă cum vrei - răspunse Armand.

- Prietene, îi zise Fulmen, întoarce-te acasă împreună cu domnul Frederic Dulong şi aşteaptă acolo veşti de la mine.

- De ce să nu te însoţesc?

- Pentru că, de vei fi de faţă, nu voi putea obţine nimic de la Blidah.

- Lăsaţi pe mine, strigă studentul strîngînd pumnii, eu voi şti s-o fac să vorbească...

Fulmen înălţă din umeri.

- Lăsaţi-o în seama mea, zise ea şi vă rog numai să-mi daţi o informaţie.

- Vorbiţi...

- Care e numărul locuinţei studentului?

- Strada Şcolii de Medicină, nr. 59.

- Numele lui?

- Emile Duport.

- Să plecăm, zise Fulmen. Mă veţi duce întîi acasă pe mine şi apoi trăsura vă va duce pe amîndoi mai departe.

Şi în gîndul ei dansatoarea adăugă:

- E vădit că intriga se încurcă mai rău, aşa că voi avea cu ce să mă distrez vreo două luni. Eram născută să schimb viaţa reală într-un roman.

A doua zi dimineaţa pe la orele nouă, Armand, care nu închisese ochii toată noaptea, începuse să moţăie, cînd sări în

sus la zgomotul făcut de o trăsură ce intra în curte. După o clipă Moş Job apăru.

- Doamna Fulmen ar voi să-l vadă pe domnul Armand, zise el.

Tînărul îşi puse o haină de casă şi porunci s-o cheme pe dansatoare.

Fulmen intră şi-i întinse mîna. Tînăra femeie era palidă şi gravă. Ea se aşează lîngă patul lui Armand.

- Ai văzut-o pe Blidah? întrebă el cu nerăbdare.

- Nu, răspunse Fulmen.

Şi cu un gest îi făcu semn să tacă.

- Pentru a duce la bun sfîrşit cercetările noastre, trebuie să-ţi pun cîteva întrebări asupra trecutului - urmă ea.

- Sînt la dispoziţia dumitale.

- Scumpul meu, întrebă Fulmen, eşti sigur că nu ai duşmani?

- Duşmani? repetă el tot mai nedumerit.

- Da, nişte duşmani înverşunaţi care te urmăresc din întuneric.

- Nu cred, nu pot să am astfel de duşmani.

- Ciudat lucru!

- Dar explică-te odată, Fulmen!

- Stai! Aşadar, n-ai duşmani?

- Nu cred.

- Dar tatăl dumitale?

Armand se cutremură. Dar cum nu fusese niciodată iniţiat în tainele existenţei redutabile şi ascunse pe care Colonelul o dusese atîta vreme, el se grăbi să răspundă:

- Tata e cel mai bun om din lume; cine ar putea oare să-l duşmănească?

- Atunci să nu mai vorbim de asta, zise Fulmen îngîndurată.

- Dar...

- Nu mă întreba, e inutil. Ai încredere în mine.

- Aşadar, n-ai putut s-o găseşti pe Blidah?

- Nu, dar am dat de urma Doamnei cu mănuşa neagră.

Armand se ţinu să nu ţipe.

- Ea a plecat din Paris. E în Normandia.

Desigur că Armand voia să spună că va fugi după ea, cînd bătrînul Job deschise iarăşi uşa camerei de culcare şi aduse cu el un personaj la a cărui vizită, tînărul lui stăpîn era departe de a se aştepta. Era Colonelul Leon.

Colonelul intră şi schimbă o privire de înţelegere cu Fulmen. Pentru a înţelege această privire, trebuie să facem un pas înapoi şi să povestim o întîmplare care a schimbat în chip brusc proiectele Fulmenei. Fulmen îl minţise pe Armand. Ea o regăsise pe Blidah.

CAPITOLUL XXV

O răpire dramatică

Iată ceea ce se întîmplase:

Vreo patru ore după percheziţia fără rezultat operată de Fulmen, Armand şi Frederic Dulong în casa părăsită din Piaţa Estrapadei, adică pe la ora unu de dimineaţă, o birjă cobora strada Şcolii de Medicină şi se oprea la casa indicată de student.

Doi oameni se dădură jos dintr-însa şi porunciră birjarului să aştepte.

Aceşti doi oameni, înalţi, cu cîte un baston gros în mînă, îmbrăcaţi cu nişte redingote lungi, albastre, încheiate pînă sub bărbie, cu nişte pantaloni bufanţi, cu favoriţi groşi şi cu mustăţi lungi, semănau grozav cu agenţii civili ai poliţiei care

veghează noaptea ca să fie ordine pe străzi şi uneori sînt însărcinaţi cu executarea unor arestări.

Ei sunară. Cu toată ora tîrzie, uşa se deschise numaidecît. Numărul 59 era o casă cu camere mobilate unde locuiau studenţi. Cei doi oameni se duseră la demisol, unde se afla biroul proprietăresei: o femeie grasă, cam trecută, dar care mai avea pretenţii să fie socotită tînără, cu inele pe toate degetele, capot de culoare deschisă, cu părul încreţit şi care răspundea la numele de Bévoil. Doamna Bévoil voia tocmai să iasă din biroul ei, căci toţi locatarii veniseră acasă, cînd răsună soneria şi, după ce deschise poarta cu propria ei mînă inelată, ea văzu apărînd în uşa care dădea spre scară, figurile sinistre ale acestor vizitatori nocturni. La vederea lor, doamna Bévoil se dădu înapoi, ca şi cum ar fi zărit capul unei meduze.

- Doamnă, zise unul din ei punînd un deget pe buze, fii bună şi nu face zgomot şi ascultă-ne o clipă.

Doamna Bévoil era foarte emoţionată şi făcea mereu cîte un pas înapoi. Cu un gest automat ea făcu semn teribililor ei vizitatori să ia loc.

- Probabil că ghiciţi cine sîntem noi? întrebă acela care vorbise cel dintîi.

Proprietăreasa se închină tremurînd.

- Onorabilitatea bine cunoscută a casei d-voastră, urmă el, ne face să abordăm în cel mai mare secret penibilul demers pe care sîntem nevoiţi să-l facem...

- Dumnezeule!, îngăimă doamna Bévoil care-şi regăsise în sfîrşit graiul, domnilor, casa mea e o casă cinstită... toţi locatarii mei sînt oameni oneşti, răspund de ei ca de mine însămi... şi nu văd...

- Pardon, doamnă, o întrerupse cu asprime unul din cei doi oameni. Trebuie să vă atrag atenţia, că noi vrem să evităm orice scandal şi de aceea vă cerem, în interesul dumneavoastră, să ne răspundeţi fără înconjur...

- Doamne Dumnezeule!, şopti gazda înfricoşată.

- Toţi locatarii dumneavoastră s-au întors acasă?
- Dar... nu ştiu...
- Vedeţi să nu minţiţi!
- Da, domnilor, s-au întors.
- Unul din ei se numeşte Emile Duport.
- A! domnilor, şopti gazda, el e băiatul cel mai de treabă.
- În momentul de faţă se află la el o persoană numită Blidah...
- Aşa!, zise doamna Bévoil, a cărei faţă înspăimîntată se înseninâ deodată, dacă veniţi s-o căutaţi pe ea, asta mi-e foarte egal...
- Pe ea o căutăm! Luaţi această lumînare şi arătaţi-ne camera ocupată de domnul Emile Duport.

Doamna Bévoil se supuse şi trecu înaintea lor ca să le arate drumul.

Studentul cu numele de Emile Duport, locuia la al cincilea etaj într-un mic apartament compus din două camere: un salonaş şi un iatac.

O rază de lumină ce răzbătea pe sub uşă, anunţă doamnei Bévoil şi celor doi oameni care o însoţeau şi care mergeau în vîrful degetelor, că studentul era acasă. Emile Duport şedea la o masă şi învăţa cu multă sîrguinţă, căci trebuia în curînd să treacă un examen; la colţul sobei şedea o femeie şi citea un roman.

Emile Duport era un băiat foarte tînăr, de vreo douăzeci de ani, brun, palid şi cu ochii albaştri; într-un cuvînt era un băiat tare frumuşel.

Blidah merită şi ea să-i schiţăm persoana în cîteva rîndur

Era o femeie cu părul blond, roză, drăgălaşă, cu ochi ma ridicaţi la colţuri, cu mîini şi picioare de copil, un ansamb graţios şi cam visător. Seara, la lumina lămpii, nu-i dăde decît douăzeci şi cinci de ani, cu toate că trecuse de treizeci cinci.

Doamna Bévoil bătu încetinel la uşă.

- Cine e acolo?, întrebă studentul, care credea că era vreun vecin, care venea să-i facă o vizită. Toţi locatarii doamnei Bévoil, mîncau la aceiaşi masă şi se cunoşteau între ei.

- Emile, nu deschide, zise Blidah care avea o presimţire rea.

- Eu sînt, doamna Bévoil, şopti încet gazda.

- Atunci deschide, zise Blidah mai liniştită.

Studentul se sculă, se duse să deschidă şi făcu doi paşi înapoi cînd zări în spatele gazdei, feţele sinistre ale celor doi oameni pe care şi el îi luă drept agenţi ai poliţiei. Dar înainte ca el să poată ţipa, s-o înştiinţeze pe Blidah sau să-şi manifeste surprinderea într-un chip oarecare, unul din ei o dădu cu bruscheţe la o parte pe doamna Bévoil, intră în salon şi zise studentului:

- Domnule, nu faceţi zgomot, ar fi inutil. De altfel nici nu avem nimic cu dumneavoastră.

Chiar omul cel mai cinstit, cu cugetul cel mai curat, se tulbură cînd vede intrînd în casa lui, după miezul nopţii, nişte oameni care par a fi agenţi ai poliţiei publice. Emoţia lui Emile Duport era aşa de mare, că el nu găsi nici un cuvînt de răspuns, nu putu face nici un gest, ci rămase în picioare, trăznit, întrebîndu-se parcă de visează ori e treaz. În ce o priveşte pe Blidah, ea se sculase palidă şi tremurîndă şi se uita cu spaimă la cei doi oameni.

Acela care vorbise o privi şi-i zise:

- Doamnă, vă numiţi Louise Gachot, poreclită Blidah?

- Da, domnule, mormăi Blidah, căreia îi lipsea cu desăvîrşire cutezanţa femeilor din tagma ei.

- Avem jos o trăsură, fiţi aşa bună şi urmaţi-ne.

- Să vă urmez?!

- Da, doamnă!

- Dar, nu sînt vinovată... n-am comis nici o crimă... eu...

- Sst! făcu omul cu mustaţa mare, vă veţi explica la timpul şi la locul cuvenit.

- Dar nu se poate, strigă Emile Duport care-şi revenise în fire; trebuie să fie o greşeală domnilor, doamna aceasta e la mine... eu răspund de ea...

- Tăcere, domnişorule, nu face zgomot că mai mult strici cu asta. Dacă doamna e inocentă, ea o va dovedi.

- Dar, în sfîrşit, spuneţi, de ce sînt învinuită? bîigui ea căutînd să se smulgă de al doilea agent fals care-i apucase braţul.

- O veţi afla, veniţi...

Blidah voia să se zbată, şi să ţipe dar unul din oameni îi zise:

- Dacă vă împotriviţi, voi striga prin fereastră pe doi oameni ai mei şi ei vă vor lega mîinile şi picioarele. Dacă ţipaţi vă vom pune căluş...

- Bine! zise ea stăpînindu-se puţin. Nu mă bruscaţi, vă urmez.

Şi Blidah întinse mîna studentului înmărmurit şi urmă pe agenţi. Aceştia coborîră scara, ţinînd fiecare cîte un braţ al femeii, deschiseră uşa trăsurii, o urcară într-însa şi se aşezară lîngă ea. Trăsura plecă.

Atunci, unul din oameni scoase încetişor din buzunar un pumnal a cărui lamă Blidah o văzu lucind la lumina felinarului trăsurii.

- Ascultaţi bine ce vă spun, zise el. Noi nu sîntem agenţi ai poliţiei dar am primit poruncă de a vă duce într-un loc unde vi se vor cere cîteva explicaţii. Vă previn însă să nu zbieraţi pe drum pentru că veţi fi moartă înainte ca cineva să vă poată veni în ajutor!

Blidah se cutremură şi tăcu. Unde o duceau oare?

Era greu să ghicească; dar două presupuneri îi veniră pe rînd în minte, pe cînd trăsura cobora strada Mazarine şi o apuca pe chei.

Prima presupunere, era, că contele Goiloff protectorul ei, s-ar fi întors pe neaşteptate la Paris, ar fi aflat fuga ei la

student şi, ca un mare senior rus care o tratează pe favorita lui ca pe o sclavă, el se hotărîse s-o pedepsească în chip îngrozitor.

Această primă presupunere însă n-o înspăimîntă aşa de mult pe Blidah ca a doua.

Blidah se gîndea la Fulmen, la Fulmen, faţă de care cu siguranţă că păcătuise şi a cărei întîlnire căutase s-o evite, prin aceea că a părăsit frumosul ei apartament din strada Mogador, ca să se refugieze la Emile Duport, la etajul al cincilea din strada Şcolii de Medicină.

Ea, o ştia pe Fulmen o femeie energică şi hotărîtă; credea că mîna ei trebuia căutată în această răpire îndrăzneaţă, a cărei victimă era.

Curînd bănuielile ei se schimbară în certitudine cînd văzu drumul pe care apuca birja.

Într-adevăr, după ce înaintase de-a lungul cheiurilor, trăsura trecu prin Piaţa Concordiei, o apucă pe Champs-Elysées şi apoi pe Aleea Marboeuf.

Blidah nu se gîndea nici să se zbată, nici să ţipe, căci luase în serios ameninţarea cu moartea a unuia din răpitorii ei. De altfel, la ora aceea, străzile pe unde treceau erau pustii şi nimeni n-ar fi putut veni în ajutorul ei.

Trăsura se opri la casa Fulmenei.

- Daţi-vă jos, doamnă!, zise unul din falşii agenţi.

Blidah se supuse. Paznicul ei o luă de mînă şi o conduse la primul etaj, într-o frumoasă seră caldă unde, la începutul acestei povestiri, am văzut că dansatoarea oferise un ospăţ invitaţilor ei.

Fulmen o aştepta pe Blidah. Tînăra femeie era întinsă pe o sofa cu zîmbetul pe buze şi, cînd o văzu pe prietena ei intrînd, îi zise:

- Trebuie să recunoşti, draga mea, că am nişte servitori pricepuţi. Văd că şi-au jucat de minune rolul.

Şi Fulmen izbucni într-un hohot de rîs. Blidah însă rămăsese încruntată în pragul serei.

- Dacă ai vrut să faci o glumă, zise ea, trebuie să-ţi spun că e cam proastă.

- Aş!

Fulmen făcu semn celor doi servitori deghizaţi să plece. Apoi se uită ţintă la Blidah; privirea aceasta era atît de străpungătoare că Blidah se tulbură.

- Scumpa mea, zise Fulmen a cărei veselie dispăruse, eu nu glumesc niciodată cînd e vorba de afaceri.

- Ce vrei să spui? întrebă Blidah.

- Adică nu glumesc cînd e vorba de ceva serios.

- Aşadar ai să-mi vorbeşti de ceva serios?

Şi Blidah avea vocea cam tremurătoare.

- Da, răspunse Fulmen printr-un semn cu capul.

- În acest caz îmi puteai scrie, observă Blidah, ori îmi puteai trimite...

- Draga mea, nici tu nici eu, n-avem vreme de pierdut cu vorbe frumoase, nici să ne întrecem în şiretenie; trebuie să ştii că tu eşti într-o primejdie de moarte.

La auzul acestor cuvinte, Blidah se dădu înapoi pînă la uşă. Fulmen se sculă şi se apropie de Blidah, pe care o domina cu toată înălţimea ei:

- Ascultă bine, zise ea, şi bagă-ţi minţile în cap. Am şase servitori în casă. Toţi îmi sînt devotaţi şi s-ar lăsa să fie tăiaţi în bucăţele pentru mine. Uşile sînt închise şi tu nu vei ieşi de aici decît atunci cînd eu voi vrea.

- Dar ce ai cu mine? întrebă Blidah palidă şi tremurîndă. Ce rău ţi-am făcut?

Fulmen se duse de luă un pumnal de pe sobă şi apoi se întoarse spre Blidah. Aceasta speriată, voi să se dea mai înapoi, dar în spatele ei era peretele.

Fulmen îi puse pe umăr mîna frumoasă a cărei piele albă şi fină acoperea nişte muşchi de oţel.

- Ascultă, zise ea, dacă nu eşti cuminte, îţi vîr trei degete din jucăria asta în piept, apoi spun să te încarce în trăsură, să

te ducă în Piaţa Concordiei şi să te lase la picioarele Obeliscului. Apoi iau o diligenţă de călătorie şi o şterg spre Calais şi de acolo mă îmbarc pentru Londra, înainte de a se fi putut stabili identitatea cadavrului tău.

- Dar ce ai cu mine? îngăimă Blidah.

- Ai s-o afli. Ieri m-ai păcălit. Mi-ai adus aşa zise informaţii despre Doamna cu mănuşa neagră, şi ţi-ai bătut joc de mine. Vreau să ştiu " totul ".

Şi Fulmen ridică pumnalul. Dar lucru neînchipuit! În loc să mai tremure, în loc să implore milă, Blidah se îndreptă şi-i zise Fulmenei:

- Dacă vrei să mă omori, omoară-mă, căci nu voi spune nimic. E în joc viaţa copilului meu.

Braţul ridicat al Fulmenei căzu jos.

- Copilul tău! zise ea mirată.

- Da, răspunse Blidah, ştii că am un copil de zece ani.

- Ei şi?

- Ei bine, mi-au luat copilul, mi l-au furat. Apoi m-au silit să servesc pe nişte oameni pe care nu-i cunosc, al căror secret nu-l ştiu. Şi cu toate astea, dacă-mi scapă o singură vorbă, dacă destăinuiesc ceea ce ştiu, ei îmi vor omorî copilul...

Blidah vorbea cu un accent atît de sincer, că Fulmen o credea. Ea recunoştea că instinctul matern domina în acea clipă teama femeii.

Cu toate astea, ea, o trînti pe Blidah pe un scaun, îi puse iarăşi o mînă pe umăr şi ridică pumnalul:

- Rîzi de mine, zise ea, am să te omor...

Şi apăsă vîrful armei ucigătoare pe pieptul femeii.

- Dar ei îmi vor ucide copilul! şopti Blidah şi faţa i se lumină de un zîmbet plin de dragoste pentru copilul ei.

- Haide, explică-te odată, zise Fulmen. Nu poţi spune absolut nimic?

- Ba pot spune un singur lucru, răspunse Blidah.

- Ce anume?

- Nu-i aşa că domnul Armand o iubeşte pe Doamna cu mănuşa neagră?

- E nebun după ea.

- Şi tu îl iubeşti pe Armand?

- Ca o smintită.

- Atunci, nu doreşti să i se întîmple o nenorocire.

- Mai e vorbă!, şopti Fulmen.

- Atunci ascultă bine ce-ţi voi spune, urmă Blidah. Am să-ţi dau un sfat: dacă-l iubeşti, dacă ai cea mai mică influenţă asupra lui, foloseşte-te de ea imediat, urcă-l chiar mîine într-o trăsură, du-l undeva departe de Paris, la capătul lumii dacă e nevoie, pune-l să-şi schimbe şi numele dacă trebuie...

- Dar de ce?

- Niciodată să nu caute s-o mai revadă pe Doamna cu mănuşa neagră, urmă Blidah, căci tu nu ştii unde-l va duce această dragoste.

- Dar unde-l va duce?, întrebă Fulmen, foarte impresionată de accentul, de gestul, de cuvintele lui Blidah.

- La "moarte"!

De astă dată Fulmen se cutremură.

CAPITOLUL XXVI

Îngerul păzitor

Urmă o clipă de tăcere între aceste două femei, dintre care una avea în mîinile ei viaţa celeilalte. Cuvintele sau mai bine zis, ultimul cuvînt al Blidahei, făcuse asupra Fulmenei aşa o impresie, că cea dintîi îşi dădu seama că acum nu o mai păştea nici o primejdie.

- Da, la moarte!, repetă ea, ca şi cum ar fi fost nevoie să mai adauge un comentariu la acest ultim şi teribil cuvînt. Dacă Armand e sătul de viaţă, dacă vrea să aibă unul din acele sfîrşituri misterioase şi tragice ale căror cauze rămîn necunoscute şi pe care justiţia omenească, descurajată în cercetările ei, sfîrşeşte prin a le atribui hazardului, atunci n-are decît s-o urmărească pe Doamna cu mănuşa neagră şi să caute să ridice un capăt al vălului impenetrabil cu care femeia aceasta, care e o enigmă pentru mine, se înfăşoară cu atîta grijă. Cine ştie - termină Blidah - şi eu sînt convinsă de asta, fără însă a fi căpătat certitudinea, cine ştie, dacă ea nu-l caută, dacă n-a jurat să-l piardă?

Pe cînd Blidah vorbea, Fulmen chibzuia şi ajunse la această concluzie care hotărî calea pe care avea s-o urmeze:

" E cert, îşi zise ea, că Blidah nu-mi va spune mai mult, dacă ceea ce mi-a spus nu e chiar tot ce ea ştie. Ea nu mi-ar putea da decît amănunte asupra unor fapte materiale. În ce priveşte însă ţinta secretă pe care o urmăresc, al căror agent subaltern ea a devenit, dînsa n-o cunoaşte. Trebuie să caut mai sus ".

Fulmen aruncă pumnalul, şi-i zise Blidahei:

- Iartă-mă că te-am bruscat. Îţi dau cuvîntul meu că Armand va pleca. Şi cum tu nu trebuie să fii compromisă, garantez că el va pleca fără să ştie de ce. Din clipa aceasta convenim şi va rămîne că nu te-am putut găsi, că nu ne-am văzut. Tu o vei putea tăgădui fără teamă. Oamenii mei te vor conduce înapoi în strada Şcolii de Medicină şi dacă eşti pricepută, îl vei putea face pe micul tău student să creadă că ai fost victima unui denunţ ori a unei erori.

- Bine!, zise Blidah. Dar cum ai ghicit că sînt în strada Şcolii de Medicină?

- Am făcut-o pe jupîneasa ta să vorbească, zise Fulmen.

Dansatoarea era prudentă. Ea socotea că e inutil să amestece în toată afacerea asta numele studentului Frederic Dulong. Şi pentru că se prea putea ca Blidah - chiar dacă ştia multe lucruri - să ignore păţania din noaptea precedentă a vechiului ei prieten şi violenţele a căror victimă fusese el, era imprudent şi poate chiar primejdios să se arate prea iniţiată faţă de ea.

- Acum, zise ea, pune-ţi şalul, aşează-ţi voaleta şi şterge-o.

Blidah nu stătu pe gînduri şi se folosi de această permisiune. Fulmen s-ar mai fi putut răzgîndi şi Blidah vedea necontenit pumnalul, de a cărui lamă ascuţită scăpase ca prin urechile acului. Ea strînse mîna ce-i întindea dansatoarea şi ieşi iute din seră.

- Ce spaimă a tras!, se gîndea Fulmen, care nu se putea stăpîni să zîmbească pe cînd suna şi poruncea să înhame la

cupeu calul cel mai iute, ca s-o ducă înapoi pe Blidah.

Cînd rămase singură, tînăra femeie căzu iarăşi pe gînduri:

- Zău - murmură ea, tolănindu-se într-un fotoliu de lîngă sobă, - cînd mă gîndesc că acum o săptămînă mă plictiseam aşa de tare, că eram hotărîtă să mă mărit chiar cu insipidul lord G..., iar azi sînt implicată într-un roman frumos, cum nici nu se mai scrie, îmi vine să binecuvîntez Parisul acesta. Numai la Paris se mai întîmplă asemenea lucruri.

Şi romantica femeie se înfioră de bucurie, nesocotind primejdiile tainice care păreau că ameninţă pe bărbatul pe care-l iubea ea, căci e adevărat că acei veşnic setoşi de emoţii, sacrifică orice pe lume acestei nevoi a lor.

- Acum, îşi zise ea, rezumăm puţin tot ce s-a întîmplat şi, odată ce am ajuns un personaj de melodramă, să caut să joc eu primul rol... Mai întîi să facem planul.

- Acţiunea se petrece la Paris. Persoanele principale sînt un prim amorez, Armand; un prim rol de femeie, Fulmen; un comic, caraghiosul de student, care e bătut şi dus cu ochii legaţi; o femeie misterioasă, care poate fi trădătoarea şi care e numită Doamna cu mănuşa neagră; în fine cîteva roluri secundare ca Blidah, Maurice Stephan.

La ridicarea cortinei Fulmen se plictisea, ea căuta un amorez romantic, voia să iubească pe un bărbat care n-o iubea şi era nebun după altă femeie.

I se aduce acest om, e Armand. Armand e amorezat de Doamna cu mănuşa neagră, o femeie pe care n-o poate găsi, pe care nu poate pune mîna.

Atunci, Fulmen îşi zise:

- În loc să mă lupt cu o rivală, voi înlătura toate piedicile din calea lui Armand şi-l voi face mai întîi fericit. Odată ce voi obţine acest rezultat, Armand îmi va aparţine. Un om fericit începe să se sature de fericire şi cînd soseşte momentul acesta, l-ai prins!

Al doilea tablou: Fulmen a descoperit pe Doamna cu

mănuşa neagră, ea îi dă lui Armand mijloacele de a ajunge pînă la ea, etc... etc...

Al treilea tablou: piesa se complică, intriga se leagă.

Deznodămîntul aşteptat se îndepărtează. Sub ameninţarea pumnalului, Blidah mărturiseşte că fiul ei, e în mîinile unor necunoscuţi care îl vor ucide dacă ea vorbeşte. Ea face să se înţeleagă cum că Doamna cu mănuşa neagră are un secret; că Armand e ameninţat de o primejdie de moarte dacă vrea să pătrundă în acest secret, că se poate ca în loc să evite să se întîlnească cu el, Doamna cu mănuşa neagră îl caută şi situaţia încurcîndu-se tot mai mult, devine de un interes palpitant.

Acesta e sfîrşitul tabloului al treilea.

- Acum, urmă Fulmen, să-mi mai spună cineva că pentru a face o piesă de teatru, e nevoie să cunoască cineva toate trucurile scenei. Iată că hazardul care nu e autor dramatic de profesie, ne-a început o melodramă foarte interesantă! Să continuăm.

Al patrulea tablou: Fulmen e singură şi face următorul monolog:

- E evident că Blidah e un agent subaltern şi nu cunoaşte dezlegarea enigmei. Mai e cert că această Doamnă cu mănuşa neagră nu se amuză să cutreiere lumea fără anumite scopuri; nu degeaba se mută ea într-un interval de douăzeci şi patru de ore, atîrnă tablouri pe care pe urmă le face să dispară şi lasă să fie urmărită de un biet amorezat, prost ca toţi amorezii, fără să aibă vreun scop mai serios ca acela de a se distra. Femeia aceasta e duşmanca lui Armand. De ce? Numai ea ştie; dar o femeie şi-a jurat că o va şti şi această femeie o va şti. Din ziua în care Doamna cu mănuşa neagră s-a declarat duşmanca lui Armand, Fulmen care în adîncul inimii îl iubeşte pe acesta din urmă, a declarat război Doamnei cu mănuşa neagră. Lupta se concentrează între aceste două femei.

- Doamnelor şi domnilor, spuse Fulmen, adresîndu-se unei

galerii imaginare de actori, piesa va mai avea o sumă de alte tablouri. Dar ele nu sînt încă făcute.

Şi Fulmen chibzuia mai departe şi, aşa gîndindu-se o apucă dimineaţa.

Ea se sculă surprinsă de a vedea primele raze ale aurorei răzbătînd prin geamurile serei. Sună şi porunci să i se prepare baia. Apoi, după baie, se îmbrăcă ajutată de jupîneasa ei şi porunci trăsura.

- Desigur că se petrece ceva neobişnuit, se gîndea jupîneasa, trecînd vizitiului porunca primită. Doamna nu mai e în toate minţile, ori, e nebună după domnul Armand ăsta, de pleacă de acasă la şapte dimineaţa acum, în toiul iernii.

După zece minute, Fulmen, se urcă în trăsură şi porunci s-o ducă la Passy, în strada Pompei.

Cupeul ei se opri înaintea unei case mici, în aparenţă drăguţă şi modestă, compusă dintr-un parter înalt pe cîteva trepte şi un etaj; ferestrele aveau obloane verzi.

Fulmen coborî din trăsură şi sună. O servitoare grasă, bătrînă, îmbrăcată cu portul din Normandia, veni să deschidă şi păru foarte surprinsă la vederea unei tinere şi frumoase femei, înfăşurată cu un şal mare, englezesc şi cu mîinile vîrîte pînă la cot într-un manşon de zibelină.

- Domnul Colonel Leon?, întrebă Fulmen.

- Aici stă, răspunse servitoarea.

- S-a sculat?

- Da, doamnă.

Fulmen intră în curte fără să se sinchisească de privirea aiurită a slugii.

- Doamna vrea să-mi spună numele?

- Nu-i nevoie.

- Dar...

- Spune, Colonelului, că o prietenă a fiului său a venit să-l vadă.

Aceste cuvinte puseră capăt şovăielilor servitoarei. Ea o

pofti pe Fulmen într-un salonaş şi o rugă să aştepte. După două minute uşa se deschise şi Fulmen îl văzu pe Colonel apărînd.

Cine îl văzuse cu patru sau cinci ani în urmă pe acest om energic, cu părul încă negru, cu ochii plini de foc, cu faţa trasă, din care fiecare trăsătură denota o voinţă de fier, abia că l-ar fi recunoscut.

Colonelul era un moşneag cu părul alb şi rar, cu spinarea încovoiată, cu privirea stinsă. Să fi fost aceasta consecinţa vîrstei? Ori remuşcările îl schimbaseră aşa de mult? Numai Dumnezeu ar fi putut spune.

El o salută pe Fulmen cu oarecare surprindere şi-i apropie un fotoliu de soba în care ardea un foc vesel.

- Cu cine am onoarea de a vorbi?, întrebă el politicos.

- Eu mă numesc Fulmen, domnule, răspunse tînăra femeie, plecînd cu modestie ochii, şi sînt dansatoare la Operă.

- Şi veniţi să mă vedeţi din partea fiului meu? întrebă bătrînul - şi la acest din urmă cuvînt, faţa i se lumină de bucurie şi de orgoliu iar ochii stinşi începură să lucească de o lumină divină.

Omul acesta care urîse, dispreţuise, persecutase pe alţi oameni; care se jucase cu cinstea şi cu viaţa atîtor nenorociţi, se înfiora din creştet pînă în tălpi, numai la auzirea numelui fiului său, singura afecţiune care umplea inima lui de oţel.

- Adică vin să vă vorbesc despre el, zise Fulmen.

- Dumnezeule!, exclamă Colonelul îngălbenindu-se, e oare bolnav? Poate că s-a bătut în duel, poate e rănit.

- O!, liniştiţi-vă, zise Fulmen, e sănătos tun.

- Ah!, am tras o spaimă...

Şi Colonelul adăugă cu voce emoţionată:

- Scump copil! De trei zile n-a mai venit să mă vadă. O!, nu sînt supărat pe el... e tînăr... eu sînt bătrîn, el se plictiseşte cu mine. Şi apoi, mi-a spus Job.

Colonelul se opri şi o privi pe Fulmen cu bunăvoinţă.

- V-a spus?, întrebă dansatoarea.

- Că e amorezat. Desigur că de dumneavoastră, sînteţi tare frumoasă şi apoi aveţi aerul de a fi bună şi mi-l veţi face fericit, nu-i aşa?

Fulmen făcu un semn negativ din cap şi zîmbi.

- Nu, zise ea, el nu e îndrăgostit de mine şi cu toate astea... O!, domnule Colonel, urmă ea cu un accent de sinceritate care-l cuceri pe bătrîn, pot să v-o spun dumneavoastră, sînteţi tatăl lui, că-l iubesc...

- Şi el nu vă iubeşte?

- Nu.

- Atunci e orb!, zise bătrînul, care găsise o vorbă galantă şi o privea pe dansatoare ca un om care a ştiut odată cît valorează o femeie frumoasă.

- O!, fiţi pe pace, zise Fulmen, el mă va iubi odată. Asta mi-am vîrît-o în cap... şi cînd eu vreau ceva...

Vorbele astea ale Fulmenei erau însoţite de o strîmbătură drăgăstoasă care-l făcu pe Colonel să zîmbească. Ea urmă:

- Am venit să vă vorbesc de el, pentru că eu şi dumneavoastră, sîntem fiinţele care îl iubim mai mult pe lume.

- Mersi!, zise bătrînul, strîngînd mîna Fulmenei.

- Şi apoi, pentru că el este în primejdie, urmă ea.

- Primejdie!, repetă Colonelul, cutremurîndu-se şi sîngele i se strînse în inimă.

- Liniştiţi-vă, zise Fulmen, îl putem preveni.

- O, atunci vorbiţi, vorbiţi iute...

- Colonele, zise femeia cu voce gravă, ştiţi dacă Armand are duşmani?

- Duşmani! Ah!, e oare cu putinţă! El e atît de bun, atît de nobil, scumpul meu copil!

- Dar dumneavoastră aveţi duşmani?

Această ultimă întrebare îl făcu pe Colonel să se cutremure din cap pînă în picioare şi în mintea lui se desfăşură toată viaţa-i din trecut. Era ca ameţit.

- Poate...

- Ei bine, îi zise Fulmen, ascultaţi!

Şi ea povesti Colonelului înmărmurit, dragostea fiului său pentru Doamna cu mănuşa neagră şi evenimentele care de două zile încoace se precipitaseră cu aşa iuţeală. Colonelul o ascultă şi, după ce dansatoarea termină, bătrînul încovoiat se îndreptă cu vigoarea unui tînăr, ochii lui stinşi sclipiră de mînie şi de energie.

- Ah!, zise el, dacă ar îndrăzni cineva să se atingă de copilul meu, cred că aş dărîma bolta cerului pentru a o prăvăli peste capul aceluia.

- Ascultaţi ce am venit să vă implor să faceţi, zise Fulmen. Să pretextaţi o călătorie, o călătorie de afaceri care nu se poate amîna şi în care e nevoie ca Armand să vă însoţească. Plecaţi cu el chiar în seara asta. Duceţi-l departe de Paris, în Normandia, în Bretania, unde voiţi... eu între timp o voi demasca pe Doamna cu mănuşa neagră şi voi zădărnici proiectele ei.

Fulmen se sculă.

- Mă duc la Armand, zise ea. Mă veţi urma acolo după cîteva minute. Nu m-aţi văzut niciodată. Numai întîmplarea a făcut să venim odată. Veniţi să-l rugaţi pe Armand să vă însoţească... în Normandia, nu-i aşa?

- Da, zise Colonelul, chiar am o mică proprietate la cîteva leghe departe de Havre.

- Foarte bine, zise Fulmen; în acest caz mă duc să-l pregătesc pe Armand să vă însoţească.

Acum înţelegem de ce Fulmen i-a spus lui Armand că n-a putut-o găsi pe Blidah şi privirea de înţelegere pe care ea o schimbă repede cu Colonelul, cînd acesta se ivi în pragul fumoarului.

- Scumpul meu copil, zise Colonelul, poţi să consacri o săptămînă bătrînului tău tată, care, ştii că nu te întreabă niciodată cum îţi întrebuinţezi timpul? Trebuie să mă însoţeşti

numaidecît în Normandia. E în joc averea ta.

Armand şovăia şi se uita la Fulmen. Dar Fulmen se aplecă spre el şi-i zise la ureche:

- Pleacă! Pînă te vei întoarce, eu o voi regăsi pe Doamna cu mănuşa neagră şi voi dezlega şi enigma.

Şi Armand se resemnă să părăsească Parisul.

În aceeaşi seară, Colonelul şi Armand, porniră la drum iar Fulmen îşi zise:

- Acum cînd nu va trebui să mai tremur pentru Armand pot să-mi amintesc că mi se zice Fulmen şi o voi învăţa eu pe Doamna cu mănuşa neagră ceea ce înseamnă " Trăznetul ".

CAPITOLUL XXVII

În pragul infernului

Într-o povestire ca aceea pe care noi o redăm întocmai, mulţimea personajelor şi repeziciunea cu care evenimentele se precipită, naratorul e nevoit să transporte pe cititorii săi dintr-un loc în altul, făcîndu-i de multe ori să părăsească pe unii actori ai dramei sale, pentru a le aminti de alţii.

De aceea, după cum am lăsat pe Doamna cu mănuşa neagră, la castelul Ruvigny împreună cu maiorul Arleff şi cu căpitanul Hector Lemblin, pentru a-l regăsi pe sărmanul Armand Leon culcat pe o canapea la Fulmen, îi vom părăsi acum pe aceştia, pentru a ne întoarce la Ruvigny, în clipa cînd maiorul Arleff se scula cel dintîi de la masă şi insista ca Lemblin să-i ducă în camera în care trebuia să fie caseta generalului. Ne

amintim, că la auzul acestei propuneri, Hector Lemblin se arătase foarte emoţionat.

La vederea acestei tulburări subite a căpitanului, Doamna cu mănuşa neagră şi maiorul Arleff schimbară iute o privire. Dar căpitanul avea ochii plecaţi în jos şi nu-i surprinsese.

- Înţeleg cît trebuie să fie de penibil, zise maiorul apropiindu-se de Hector Lemblin şi luîndu-l de braţ.

- Veniţi, îl întrerupse brusc căpitanul, căruia frica de a se trăda îi dădea un curaj subit.

El se ridică şi luă o lumînare.

- Germain, zise el servitorului său, tu ne vei însoţi.

Germain ridicase legătura de chei, care căzuse din mîna căpitanului odată cu lumînarea, la uşa camerei al cărei prag nu cutezase să-l treacă.

Servitorul mergea înainte ca să lumineze drumul. În urma lui venea căpitanul, cu fruntea plecată, tăcut, nespus de abătut. Energia de care dăduse dovadă n-avusese decît durata unui fulger. Doamna cu mănuşa neagră îl urma, sprijinită de braţul bătrînului ei tovarăş. Aceste patru persoane părăsiră sala de masă, urcară scara cea mare a castelului, apoi străbătură coridorul care lega cele două aripi.

Cele trei minute cît ţinu drumul, i se părură lui Hector Lemblin nesfîrşite, ca trei secole. Picioarele i se muiară, fruntea-i era udă de sudoare. La fiecare treaptă ce urca, simţea că se sufocă. Germain se întoarse şi-i zise maiorului încet, dar aşa ca şi căpitanul să-i poată auzi:

- Sărmanul coconaş, toate aici i-o amintesc pe doamna şi-l aduc în această stare!

Cuvintele acestea parcă dădură oarecare curaj căpitanului. El speră că ele vor explica musafirilor săi tulburarea ce-l stăpînea şi continua să urce scara.

În coridor emoţia lui deveni şi mai mare. De cîteva ori el fu nevoit să se sprijine de zid ca să nu cadă. Germain, văzînd aceasta, se apropie de el şi-i dădu braţul.

Maiorul şi Doamna cu mănuşa neagră veneau în urma lor, tot uitîndu-se în chip ciudat şi misterios unul la altul şi căpitanul s-ar fi îngrozit dacă ar fi putut surprinde privirile lor.

Lemblin însă mergea cu fruntea plecată şi părea că uitase că cineva mai venea în urma lui, atît de mult îl absorbeau amintirile.

În sfîrşit Germain ajunse la uşa coridorului.

- Aici e!, zise el cu un accent imposibil de redat şi care avu efectul unei emoţii electrice asupra căpitanului.

Aici e...

Cuvintele acestea păreau a fi rezumatul teribil al unei adevărate drame şi-l galvanizară pe Hector Lemblin. Organismul omenesc are particularitatea că la un moment dat, excesul de slăbiciune se schimbă deodată într-un fel de energie.

Cuvintele acestea, cere-l izbeau pe căpitan mai crud poate ca toate amintirile sale la un loc, avură darul de a-l linişti întrucîtva, de a-i reda puţină putere şi o prezenţă de spirit trecătoare.

- Da, aici e!, repetă el, pe un ton nu mai puţin straniu dar de altfel, interpretat ca acel al servitorului.

În cuvintele rostite de Germain era poate ascunsă o ironie, după cum, vocea cinică a criminalului nepocăit spune complicelui său:

- Aici am ucis împreună.

În vocea căpitanului cînd rostea cuvintele: aici e, parcă se auzeau urlînd şi gemînd toate chinurile remuşcărilor.

Germain căută în legătură cheia, o vîrî în broască şi o învîrti de două ori. Dar înainte de a împinge uşa, el se întoarse şi se mai uită încă o dată la stăpînul său.

Hector Lemblin sta în picioare drept şi ţeapăn, ca un om care nu mai simte nici cea mai mică emoţie. Dar paloarea feţei sale, buzele lui strînse, sudoarea care-i stătea în broboane mari pe frunte şi tremurul convulsiv al trupului său, trădau prefecătoria atitudinii sale curajoase.

Germain se uită peste umărul căpitanului şi văzu la spatele lui pe maiorul Arleff şi pe tovarăşa lui, gravi, trişti, tăcuţi, ca nişte judecători care, după ce au avut durerea de a condamna, mai sînt obligaţi de lege să asiste şi la supliciu.

- Haide, Germain, zise căpitanul cu voce apăsată şi sacadată, deschide odată!

Germain împinse uşa şi trecu cel dintîi pragul acelui apartament, în fundul căruia Marthe de Châtenay îşi dăduse ultima suflare. Căpitanul avu puterea să intre după el, dar numai după ce făcu doi paşi, puterea aceasta dispăru şi el se rezemă de spătarul unui fotoliu, ca să nu cadă. Doamna cu manuşa neagră şi maiorul Arleff intrară şi dintr-o privire examinară camera pe care o vom descrie în cîteva cuvinte.

Camera răposatei baroane de Ruvigny, căsătorită pentru a doua oară cu căpitanul Hector Lemblin, era o încăpere mare care prin înfăţişarea ei sumbră şi severă, părea că vorbeşte despre lugubra dramă ce se desfăşurase între pereţii ei. Lipit de perete, în colţul cel mai întunecos al acestei odăi, era un pat mare, cu coloane în spirală, împodobit cu perdele de serj verde. Pereţii erau acoperiţi cu tapete de aceeaşi culoare închisă, şi flacăra lumînării lui Germain abia c-o lumina puţin. Oglinzile erau acoperite cu un văl mare, patul, fără cearşafuri, parcă păstrase formele cadavrului Marthei şi o oarecare dezordine a draperiilor, vorbea parcă, de o luptă violentă. Poate că la lumina zilei s-ar fi putut vedea ici şi colo cîte o ruptură, care s-ar fi putut crede că era făcută cu dinţii.

În fine, fundul patului, bătut în perete, fusese smuls şi un colţ de draperie, pe jumătate ridicat, lăsa să se vadă o parte din zid, alb de tot. Căpitanul rămase mult timp rezemat de fotoliu.

Puterea îl părăsise şi tremura acum din tot corpul.

- Domnule, îi zise maiorul, cu glas care lăsa să se audă în aparenţă un respect afectuos pentru această emoţie, care se putea atribui durerii tot aşa de bine ca şi mustrărilor de

conştiinţă. Numai nevoia absolută a prezenţei dumneavoastră, la cercetările ce vom începe, ne-au silit să avem cruzimea de a vă reîmprospăta astfel aceste amintiri dureroase.

Căpitanul nu răspunse. El părea cufundat într-o contemplare mută a trecutului, care se perinda prin faţa minţii sale aiurite.

Maiorul urmă:

- Din fericire scrisoarea generalului a simplificat cercetările şi numai în cîteva minute vom putea găsi caseta.

- Domnul conte, zise Germain, pe cînd căpitanul tot mut şi abătut, fixînd patul cu ochi speriaţi, parcă l-ar fi atras o umbră nevăzută de toţi ceilalţi în afară de el, domnul conte nu s-a gîndit, că dacă vrea să caute ceva fie în zid, fie în parchet, are nevoie de unelte...

- Ai dreptate, zise maiorul.

- Mă duc să chem un servitor cu un ciocan şi un cleşte...

Cuvintele acestea avură darul să-l trezească pe căpitan din amorţeala sa. El sări în sus şi strigă:

- Nu! nu!, nu vreau... nu vreau să mai intre cineva aici... Germain, du-te tu... du-te!

Şi pe cînd Germain ieşea ca să execute porunca stăpînului său, căpitanul se uită la musafirii săi cu ochii plini de lacrimi şi le zise:

- Iertaţi-mă... dar o iubeam aşa de mult...

Maiorul şi Doamna cu mănuşa neagră, se înclinară în tăcere ca şi cum ar fi voit să zică:

- O, înţelegem cît trebuie să suferiţi, domnule!

Germain se întoarse cu uneltele.

- Închide uşa ca să nu intre nimeni! şopti căpitanul Hector Lemblin, cu voce stinsă.

- Germain închise uşa, apoi se uită la maior:

- Ce trebuie să fac?, întrebă el.

Maiorul se întoarse spre Hector:

- După scrisoarea generalului, zise el, caseta se află sub pat,

la patru picioare departe de zid.

- Se poate, bîigui căpitanul, care cădea iarăşi în sumbra-i visare şi care continua să fixeze cu ochi îngroziţi perdelele mototolite.

- Atunci trebuie să scoatem patul.

Şi maiorul făcu un semn. Germaine puse uneltele pe o mobilă şi începu să tragă patul. Dar un capăt al patului, care acoperea peretele, era prins sub piciorul patului; piciorul opus aceluia pe care-l trăgea Germain cu forţă, se desprinse de sus, tocmai acolo unde perdelele erau în parte smulse şi în cădere el descoperi o porţiune mare din zid.

Deodată căpitanul scoase un ţipăt, un ţipăt ascuţit, teribil, ca ţipătul condamnatului care vede eşafodul ridicîndu-se în faţa lui, ca ţipătul ucigaşului care e gata să fie pus în libertate din lipsă de dovezi şi înaintea căruia apare deodată teribila ascunzătoare, dovada faptei sale rele.

Cele trei persoane care se aflau lîngă el, îl văzură deodată învîrtindu-se în jurul său ca un om lovit de moarte, apoi căzînd pe spate şi rămînînd întins, în nesimţire, pe parchet.

Germain alergă la el să-l ridice, Doamna cu mănuşa neagră se aplecă şi ea spre el.

- Să fi murit?, întrebă maiorul.

- Nu, răspunse ea ridicînd capul, nu e decît leşinat.

- Încă o aşa emoţie şi e gata! şopti contele Arleff.

- O!, făcu Doamna cu mănuşa neagră şi pe buzele ei apăru un zîmbet teribil, care făcea să se înfioare şi oamenii cei mai curajoşi, ar fi prea devreme!

Şi pe cînd Germain ridica pe stăpînul său pentru a-l transporta de acolo, ochii tinerei femei se îndreptară spre bucata de zid, lipsită de tapet.

- Priviţi!, zise ea.

Ea întinse mîna şi arătă contelui o urmă de sînge, pe jumătate ştearsă, urma unei mîini, aceea a Marthei, fără îndoială.

- Ah!, zise maiorul, acum înţeleg...

- Acum, zise Doamna cu mănuşa neagră cu voce înceată şi gravă, acum să mai spună cineva că nu există Dumnezeu!

Germain îl duse pe stăpînul său leşinat în camera sa. Îl culcă pe pat, apoi se uită la maior, care-l urmase, ca şi cum ar fi voit să-l întrebe ce să facă.

- Nu e nevoie să te duci după doctor, zise maiorul. Stăpînul tău se va trezi sigur din leşin.

- Germain, zise atunci Doamna cu mănuşa neagră, te vei întoarece în camera crimei, vei lua un burete şi vei şterge acea urmă.

- Da, doamnă, răspunse servitorul, cu o umilinţă care dovedea stăpînirea despotică ce exercita asupra lui acea femeie, pe care părea c-o vede pentru prima dată.

- Căpitanul nu trebuie să bănuiască mîine că noi am văzut-o, adăugă ea. El trebuie să creadă că a avut o halucinaţie şi că numai remuşcările conştiinţei lui i-au arătat o urmă a crimei, care n-ar exista decît în închipuirea lui.

Germain ieşi. Tînăra se aşează lîngă căpitanul leşinat.

- Acum, zise ea, trebuie să-l îngrijim pe acest om, el trebuie să trăiască... trebuie să mă iubească.

- Ah!, şopti maiorul, dar a suferit destul pînă acum...

- Crezi?, întrebă ea. Nu crezi că şi generalul de Ruvigny a suferit în ultimele lui ceasuri, cînd s-a gîndit la trădarea soţiei sale? Şi crezi, adăugă ea cu o ironie crudă, că Marthe a murit fără să fi suferit o agonie groaznică?

Maiorul aplecă fruntea şi tăcu.

- O!, urmă ea, nu ajunge mustrarea de cuget pentru a omorî pe acest om, el trebuie să moară de acea dragoste nebună şi fatală, pe care Dumnezeu mi-a dat puterea funestă de a o inspira, de această dragoste blestemată pe pragul căreia s-ar putea înscrie ca şi pe uşa infernului lui Dante:

"Lasciate ogni speranza." (Lasă aici orice nădejde.)

- Eşti neîndurătoare, şopti contele Arleff, neîndurătoare ca şi destinul.

- Ah!, asta e din pricină că de cinci ani de zile mă urmăreşte ziua şi noaptea, nu-mi lasă nici un ceas de odihnă, nu-mi dă răgaz nici o clipă, o umbră însîngerată, care strigă răzbunare! zise ea cu vocea înecată de plîns. De cinci ani, eu port un mort în inimă şi mortul acesta a fost singura mea dragoste!

CAPITOLUL XXVIII

În mrejele dragostei

Cînd căpitanul Lemblin se trezi din lungul său leşin, era în pat, în camera pe care o ocupa în castelul Ruvigny în anul precedent, în ultimul timp al vieţii soţiei sale. Un semiîntuneric umplea camera, luminată numai de o veilleusă pusă sub un glob de porţelan şi de ultimele licăriri ale unui foc care se stingea cu încetul.

Erau orele trei dimineaţa. Mai întîi căpitanul nu-şi dădu seama unde se află, căci mobila avea contururi vagi şi fantastice în acel întuneric.

- Unde sînt?, fu prima întrebare, ce-şi puse în gînd. Apoi, ochii lui deprinzîndu-se tot mai mult cu întunericul, el recunoscu că se află la Ruvigny, în camera numită camera verde.

Dar cum a ajuns aici? Emoţiile teribile prin care Hector Lemblin trecuse în ultimele ceasuri şi leşinul care le urmase, îi tulburaseră aşa de mult minţile, că-l făcuseră să-şi piardă pe moment memoria. La început nu-şi aminti cauzele care-l

făcuseră să părăsească Parisul, ba el se întreba chiar, dacă părăsise cîndva castelul Ruvigny. În creierul său se făcuse o lacună de un an întreg şi gîndul îl dusese înapoi pe vremea cînd locuia în vechiul castel normand în tovărăşia soţiei sale, Marthe de Châtenay.

Cîteva clipe i se păru că trăieşte. El nu-şi amintea nimic despre evenimentele ce se întîmplaseră în timpul ultimului an. El crezu că se culcase în ajun seara, după ce se înapoiase din una din lungile preumblări ce obişnuia să facă cu ea pe malul mării.

Dar iluzia aceasta avu numai durata unui fulger şi încetul cu încetul începură să-i revină amintirile, una după alta, mai întîi încet, apoi succedîndu-se cu o iuţeală ameţitoare. El se gîndi că Marthe e moartă şi pe nesimţite, toate amănuntele acestei drame misterioase, pe care poate n-o ştiu decît Dumnezeu, el şi Germain, îi reveniră, aruncară lumina lor sinistră în mintea lui, unde se instala iarăşi, spaima şi remuşcarea.

Cu toate acestea, el nu înţelegea cum şi de ce se afla în camera verde a castelului Ruvigny, de unde ieşise cu un an mai înainte, ca să conducă dricul soţiei sale.

Dar pe cînd încerca să-şi explice prezenţa sa în această locuinţă, unde remuşcările lui se trezeau neîndurate şi teribile ca flăcările iadului, o umbră începu să se mişte într-un colţ al camerei, aproape de sobă. Şi umbra aceasta care se detaşa de lumina focului, umbra aceasta era silueta unei femei.

Creierul tulburat al acestui om, urmărit necontenit de vedenii mute, se întunecă şi mai tare. Spiritul acesta, cutezător altă dată, fu apucat de o groază nespusă. I se păru c-o vede pe soţia sa, Marthe de Châtenay ieşind din mormînt. Şi cum umbra continua să se mişte şi se apropia încet de patul lui, căpitanul Hector Lemblin, care fusese brav pe cîmpurile de luptă, sceptic şi nemilos în viaţa-i privată, se simţi apucat de groază. El se ridică din pat, speriat, cu sudoarea pe frunte, cu

părul vîlvoi, cu ochii rătăciţi. Întinse mîinile înainte ca şi cum ar fi voit să respingă vedenia şi voi să strige. Dar vocea-i sugrumată nu ieşea din piept şi el nu putu decît să şoptească încet, cu greu:

- Marthe... Marthe... nu te apropia... Marthe, iartă-mă... Am suferit destul... M-am pocăit deajuns.

Dar mai făcu un pas şi o mînă atinse mîna căpitanului.

- Cum vă simţiţi domnule? zise o voce dulce, armonioasă, care avu darul să facă să dispară deodată, într-o clipă, frica aceea nebună, delirul care-l apucase pe Hector Lemblin şi totodată să lumineze amintirile sale.

Căpitanul nu mai striga, lăsa să-i cadă mîinile care apucaseră perdeaua patului, şi rămase nemişcat, tîmpit, cu ochii aţintiţi asupra acestei umbre care se lumină deodată şi pierdu înfăţişarea fantastică. O flacără se înteţise în sobă, un tăciune se reaprinse şi aruncă o lumină vie în odaie şi la lumina aceasta, căpitanul o recunoscu pe Doamna cu mănuşa neagră.

Atunci ultimele întunecimi se risipiră din sufletul său, toate amintirile îi reveneau şi se completau unele pe altele într-o clipită, toate, începînd cu plecarea din Paris, motivată de căutarea casetei generalului, sosirea lui la Ruvigny, aceea a maiorului Arleff şi a însoţitoarei sale, pînă la ultima amintire, cea mai teribilă şi mai emoţionată din toate... vederea urmei însîngerate de pe zid... Dar aici se opreau amintirile căpitanului.

Ce se întîmplase?

Ah! Fără îndoială că musafirii lui văzuseră acea dovadă fatală a crimei. Desigur că ei au ghicit totul, au înţeles tot. Nu încăpea îndoială că... Imaginaţia chinuită a căpitanului, nu cuteza să admită această a treia ipoteză, că ei se gîndiseră să înştiinţeze justiţia omenească...

Şi cu toate acestea, omul acesta, care abia tremurase sub imperiul unei frici superstiţioase şi fusese neputincios faţă de umbra pe care o socotise o stafie ieşită din mormîntul ei, acest

om care crezuse că vede înălţîndu-se înaintea lui, ca într-un vis, braţele roşii ale instrumentului morţii, omul acesta care crezuse că vede la flacăra focului lucind tăişul ghilotinei, omul acesta, neputincios, speriat de o fantomă, se stăpîni deodată, căpătă o energie sălbatică şi era gata să dea o luptă crîncenă, chiar cu riscul vieţii sale.

În loc să strige, în loc să facă un gest, în loc că fugă, căpitanul care după ultimele sale amintiri, era convins că musafirii lui bănuiau, dacă nu erau chiar convinşi, de infamia lui, căpătă imediat o luciditate mintală şi un sînge rece de neînchipuit. El avu puterea să joace rolul omului zăpăcit, aiurit de chinurile sale morale, care uitase totul în timpul leşinului său şi aruncă în jurul său priviri adormite şi speriate de bolnav care se trezeşte.

- Cine-mi vorbeşte? Cine sînteţi? întrebă el în sfîrşit.

Doamna cu mănuşa neagră se întoarse la sobă, luă o lumînare, o aprinse la veilleusă şi apoi se apropie iarăşi de el cu lumînarea în mînă.

Căpitanul o văzu atunci cu un zîmbet melancolic pe buze, cu ochii trişti şi blînzi, şi tînăra femeie îl întrebă cu o voce armonioasă şi limpede, care izvora parcă din adîncul inimii:

- Cum vă mai este, domnule? Vă e mai bine?

În aceste cîteva cuvinte era atîta simpatie, atîta drăgălăşenie şi atît interes, încît căpitanul tresări şi se întrebă dacă s-ar putea ca o femeie să privească astfel şi să vorbească aşa unui om pe care l-ar şti acoperit de infamie.

Şi deodată îi veni speranţa că poate nu s-a văzut urma de sînge şi că martorii acelei scene stranii, îngrijoraţi de leşinul lui, uitaseră de pat şi de casetă şi nu ridicaseră ochii spre zid.

Doamna cu mănuşa neagră se întoarse la sobă, luă o ceaşcă în care turnă conţinutul unei fiole mici şi amestecă băutura cu o linguriţă. Apoi se întoarse spre căpitan.

- Beţi! zise ea zîmbind.

În acest moment Hector Lemblin, pe care l-am văzut în

stări alternative de slăbiciune şi de forţă, de energie şi de toropeală, de prezenţă de spirit şi de nebunie, Hector Lemblin avea atîta sînge rece acum că fu în stare să continue a juca rolul omului pe care l-a părăsit memoria.

- Doamne! Dumnezeule! şoptea el. Ce s-a întîmplat oare? Unde mă aflu? Cine sînteţi dumneavoastră, doamnă?

- Mai întîi să beţi, repeta ea cu insistenţă blîndă şi cu unul din acele zîmbete cărora nimeni nu le putea rezista.

El luă ceaşca, sorbi conţinutul ei şi continuă să o privească cu nedumerire.

- Mă întrebaţi unde sînteţi? zise atunci Doamna cu mănuşa neagră, care se aşezase într-un fotoliu de lîngă pat. Sînteţi acasă la dumneavoastră, domnule, în castelul Ruvigny.

- Aşa!, făcu căpitanul, cu glasul unui om care zadarnic caută să prindă şi să-şi analizeze amintirile.

- Eu sînt fiica răposatului general, urmă ea plecînd privirea şi am venit la dumneavoastră împreună cu maiorul Arleff.

Ea urmă cu voce emoţionată, din care sunau parcă regrete:

- O!, iertaţi-ne domnule, am fost vinovaţi, maiorul şi cu mine, dar fără voie am fost vinovaţi şi cruzi, căci din pricina acelei nenorocite casete, v-am făcut un mare rău. N-aţi putut rezista durerii dumneavoastră, amărăciunii amintirilor dumneavoastră. Abia aţi intrat în acea cameră... şi aţi leşinat... şi atunci noi am uitat totul, am părăsit tot şi nu ne-am mai gîndit decît la dumneavoastră.

Cuvintele acestea intrau în urechea căpitanului şi răsunau în inima lui ca o muzică cerească.

- Nu ştiu nimic... se gîndea el.

Şi atunci el se lovi peste frunte şi scoase un ţipăt, ca şi cum memoria i-ar fi revenit deodată. El îşi ascunse capul în mîini şi şopti cu o voce înăbuşită:

- O! Marthe, Marthe, tu pe care te iubeam aşa de mult!

Doamna cu mănuşa neagră îi luă mîna şi i-o strînse cu simpatie.

- Domnule... domnule, zise ea, cu o voce atît de blîndă că ar fi consolat şi pe un blestemat de pierderea fericirii eterne.

- O!, doamnă, iertaţi-mă, dumneavoastră care sînteţi atît de bună. Dumneavoastră care-l plîngeţi pe un nenorocit, care nu mai are nici speranţă, nici fericire, iertaţi-mă că v-am adus la Ruvigny pentru a vă da tristul spectacol al unui bărbat mai neputincios decît un copil, iertaţi-mă!

- Să vă iert? întrebă ea. Ah! domnule, noi sîntem cei care avem nevoie de iertare. Dar imensitatea nenorocirii dumneavoastră a cîştigat inimile noastre, vom căuta să vă alinăm durerea... s-o potolim... să...

Un zgomot uşor se auzi la uşă şi o întrerupse pe Doamna cu mănuşa neagră. Se bătea uşor în uşă.

- Intră!, zise ea.

Un om se ivi în pragul uşii. Era maiorul Arleff. Căpitanul fixă asupra lui privirea bănuitoare, în care s-ar fi putut citi o urmă de nelinişte. Nu se putea oare ca maiorul să fi văzut urma de sînge?

Dar nobilul rus avea un zîmbet blînd pe buze şi faţa lui frumoasă de bătrîn, strălucea de mulţumire.

- Ah! zise el intrînd şi adresîndu-se mai întîi Doamnei cu mănuşa neagră, vezi, scumpa mea, că aveam dreptate? Sînt şi eu puţin doctor de cînd am servit în armata din Caucaz şi am fost în legătură cu circasienii. Îţi prezisesem că leşinul căpitanului nu va avea urmări rele şi vezi că băutura ce am pus să se prepare...

Căpitanul îl întrerupse şi-i întinse mîna.

- Mă iertaţi, domnule maior, nu-i aşa, zise el, că v-am făcut să asistaţi la accesul meu de slăbiciune?

- Ah! lăsaţi nu e nimic, zise maiorul.

- Dar, adăugă căpitanul silindu-se să zîmbească, mîine voi fi brav... v-o făgăduiesc. Vreau să mă deprind să trăiesc cu durerea mea. Vom căuta acea casetă.

- Da, dar pentru asta trebuie să fii rezonabil, scumpul meu

căpitan, şi pentru că m-am făcut medicul dumitale, trebuie să mă şi asculţi puţin. Vă mai prescriu o lingură din această licoare şi apoi cinci sau şase ore de odihnă, trebuie să dormiţi.

- Voi încerca să dorm, răspunse căpitanul supus ca un copil.

- Vă vom lăsa singur, urmă maiorul.

- Servitorul dumneavoastră a pus să ni se pregătească apartamentele ce ne-aţi destinat mie şi doamnei şi nu avem decît să ne retragem. Bună seara.

- Adio!, zise Doamna cu mănuşa neagră, care luă lumînarea şi se îndreptă spre uşă în urma maiorului, care ieşise cel dintîi.

Apoi, în prag, ea se întoarse şi trimise căpitanului o privire şi un zîmbet, apoi dispăru.

Camera rămase scufundată în întuneric, dar căpitanului i se părea că privirea şi zîmbetul Doamnei cu mănuşa neagră o mai luminau încă. În toată fiinţa lui se făcu o revoluţie ciudată şi el şopti cu groază nespusă:

- Mi se pare că am început s-o iubesc!

Remuşcările, spaima, chinurile acestui om, toate dispărură într-o clipă, alungate de zîmbetul unei femei, după cum ceaţa dimineţii se risipeşte la primele raze ale soarelui.

*

* *

Nimeni n-ar putea spune ce s-a petrecut atunci în inima, în spiritul, în sufletul căpitanului Hector Lemblin.

Dar multă vreme după plecarea acestei femei, a cărei

priviri, a cărei voce, al cărui zîmbet, a cărui mişcare cît de neînsemnată aveau un farmec straniu de fascinaţie, el mai stătea încă în pat cu capul în mîini, nemişcat, în prada unui extaz delirant. Remuşcarea nu-i mai înfigea în inimă ghearele înveninate, teroarea şi slăbiciunea nu-l mai stăpîneau. Deznădejdea de viaţă, care în ajun încă copleşea întreaga-i făptură, părea că făcuse deodată loc unor speranţe nebune. Omul acesta, care odinioară privea în conştiinţa sa ca într-un mormînt deschis, care arunca trecutului privirea dezolată a învinsului care în fugă se mai uită înapoi la cîmpul de luptă, unde nu lasă decît cadavre şi ruine fumegînde, omul acesta îndrăznea acum să se gîndească la viitor, omul acesta visa.

Dar în mijlocul visului său îi trecu deodată prin mintea întunecată unul din acele gînduri care răsar deodată şi el sări în sus speriat.

- Oh!, îşi zise el, vreau să fiu iubit de ea şi nu vreau ca ea să ştie... Nu!, nu!, niciodată!

Şi căpitanul sări deodată din pat, alergă la sobă, căută prin cenuşa caldă încă, luă un cărbune şi fără să bage de seamă că-şi ardea degetele, îl duse pînă la înălţimea buzelor, suflă peste el pînă ieşiră scîntei şi o flacără trecătoare, cu care aprinse o lumînare.

CAPITOLUL XXIX

Mîna de sînge

Căpitanul îmbrăcă iute o haină de casă şi cu lumînarea în mînă, deschise cu precauţie uşa, trecu primul salon care preceda iatacului lui, şi tot mergînd în vîrful picioarelor, ajunse pe coridorul, la capătul căruia se afla apartamentul în care Marthe îşi dădu-se ultima suflare.

În castel domnea o tăcere adîncă. Fără îndoială că toată lumea dormea. Căpitanul înainta pe coridor cu paşi siguri, neclătinîndu-se şi nedoborît de emoţie ca altă dată. Omul acesta voia acum să trăiască, voia să fie iubit, era însetat de fericire şi de uitare.

Ce voia oare să facă în acea cameră al cărui prag îl trecea cu atîta trudă? El se ducea să facă să dispară urma crimei sale.

Ajuns la uşă, observă că era încuiată. Cine avea cheia? Desigur că Germain. Căpitanul fu nevoit să se ducă în camera lui. Altădată, pe cînd castelul Ruvigny era locuit, servitorul lui dormea într-o odăiţă la etajul de sus, deasupra camerei verzi. Căpitanul se gîndea că desigur Germain şi-a reluat camera

pentru a fi mai aproape de stăpînul său, căci odăiţa de sus şi camera verde, erau legate între ele printr-o scară în spirală şi printr-o sonerie al cărei şnur atîrna la capul patului lui Hector Lemblin.

Apartamentele pregătite pentru maiorul Arleff şi pentru Doamna cu mănuşa neagră erau destul de departe, aşa că nu trebuia să se teamă că-i va trezi cu soneria. De aceea el sună şi după cîteva secunde îl văzu pe Germain sosind.

Acesta se arătă mai întîi mirat că-l vede pe stăpînul său sculat în mijlocul nopţii şi în atitudinea unui om care se întoarce de la o ocupaţie misterioasă. Dar căpitanul nu-i dete răgaz să deschidă gura.

- Germain, zise el, tu trebuie să ai cheia de la camera doamnei...

- Da, răpunse servitorul.

- Ai încuiat-o îndată nu-i aşa?

- Desigur, domnule.

- Dă-mi cheia.

- Poftim.

Germain scoase cheia din buzunar şi o arătă stăpînului său.

- Acum vino cu mine, îi zise căpitanul.

- La... doamna, întrebă servitorul înfricoşat.

- Da, răspunse căpitanul cu o linişte care mări uimirea lui Germain.

- Ciudat lucru! îşi zise acesta, stăpînul meu vorbeşte de a intra în camera doamnei cu aceeaşi linişte cu care ar vorbi de o plimbare în pădure.

Dar pentru că stăpînul său se exprima pe un ton scurt, Germain, care desigur că avea şi orele lui de familiaritate, nu cuteză să facă acum nici o observaţie. El îl urmă pe Hector Lemblin.

Acesta apucă iarăşi pe drumul pe care-l mai parcursese, ajunse la camera Marthei şi cu un gest îi porunci lui Germain să-i deschidă uşa. Servitorul se supuse.

Căpitanul intră fără emoţie, cu lumînarea în mînă şi aruncă o privire grăbită şi cercetătoare în jurul său. Privirea aceasta parcă ar fi voit să facă inventarul întreg şi cît se poate de amănunţit al mobilelor şi al tuturor obiectelor care se aflau în această cameră.

După aceea, Lemblin se duse drept la partea de zid lipită de draperie şi pe al cărui fond alb el zărise cu cîteva ore mai înainte acea urmă fatală, a cărei vedere îl făcuse să cadă în nesimţire. Dar, ce surpriză! urma dispăruse!

- Germain!, strigă căpitanul, întinzînd mîna spre zid, Germain, priveşte!

Şi liniştea căpitanului făcu loc unei emoţii vii. Germain rămase indiferent.

- Ce este?, întrebă el, uitîndu-se cu o mutră naivă la stăpînul său.

- Nu vezi?

- Ce?

- Nu mai e nimic pe zid.

- Dar ce să fie domnule?, întrebă servitorul prefăcîndu-se nedumerit.

- Urma aceea...

- Care urmă?

- Aceea a mîinii.

- Nu înţeleg ce vrea să spună domnul.

- Cum!, strigă căpitanul, astă noapte, cînd ai tras patul, cînd a căzut draperia, n-ai văzut?

- N-am văzut nimic, absolut nimic, zise cu politeţe Germain.

- Dar nu se poate să fi visat, strigă căpitanul. Cînd am văzut mîna aceea... am căzut leşinat.

- Cred că memoria domnului nu e fidelă, răspunse servitorul, sau mai bine zis că mintea vă mai e încă tulburată. Noaptea asta aţi fost aşa de bolnav... aşa de bolnav... aveaţi o febră care se apropia de delir şi se poate să fi avut o iluzie...

- Ciudat!, murmură căpitanul, se poate să fi fost aşa, fără îndoială că am fost nebun.

Apoi după ce stătu o clipă pe gînduri, el întrebă deodată:

- Ce s-a întîmplat după ce am leşinat?

- Maiorul şi doamna străină nu s-au mai gîndit la casetă, nu s-au gîndit decît la dumneavoastră. V-am ridicat, v-am dus în camera dumneavoastră şi v-am culcat în pat, răspunse Germain.

- Şi ei nu s-au mirat, cînd au văzut că am leşinat?

- Nu! Mulţumită basmului meu...

- Care poveste?

- Le-am spus, că de cînd a murit doamna, domnul e urmărit de vedenii, de fantome, că pretutindeni i se pare c-o revede pe doamna şi nu era de mirare că în această cameră...

- Destul!, îl întrerupse căpitanul, am înţeles.

Atunci Hector Lemblin, fără să ezite, fără să tremure, cu pas hotărît, cu fruntea senină, începu să se plimbe prin cameră şi să examineze toate colţurile şi ungherele, începînd cu draperia şi perdelele patului pînă la pluşul scaunelor. El inspectă dulapurile. Înainte de toate, ţinea să se asigure că ochii maiorului Arleff şi al Doamnei cu mănuşa neagră, nu vor putea găsi nici o urmă a acestei crime misterioase, care n-avusese alt martor decît pe Dumnezeu, alţi făptuitori decît pe el şi pe Germain.

- Nu e nimic, zise el în sfîrşit, absolut nimic.

- O!, zise Germain, cu un zîmbet odios şi cinic, domnul ştie bine că anul trecut, înainte de a pleca, am luat precauţiunile necesare.

- Taci!

Acest cuvînt rostit de Lemblin cu voce înăbuşită, fu ultimul strigăt al remuşcărilor sale. După o clipă de tăcere, el îi zise deodată lui Germain:

- Ştii pe ce preţ am cumpărat tăcerea ta?

- O!,desigur că nu mă pot plînge de domnul, răspunse sluga

cu obrăznicie, domnul mi-a asigurat existenţa şi aş putea să trăiesc liniştit din venitul meu, dacă n-aş fi atît de devotat domnului şi dacă recunoştinţa ce-i port, nu mi-ar impune datoria de a nu-l părăsi.

- Ei bine, zise căpitanul, îţi făgăduiesc încă treizeci de mii de franci, dacă...

- Dacă?, întrebă Germain care deschise nişte ochi mari plini de poftă.

- Dacă mă însor cu femeia care-l însoţeşte pe maiorul Arleff.

- Domnul se va căsători cu ea, răspunse liniştit Germain.

Lemblin simţi cum îngălbeneşte, se înfioră de bucurie, iar inima lui, uzată de durere şi de pocăinţă, începu să palpite ca o inimă de douăzeci de ani.

- Să ieşim de aici!, zise el.

El trecu iarăşi pragul camerei mortuare şi ajunse în coridor. Germain închise uşa, apoi îl urmă pe stăpînul său.

În clipa aceea începeau să se reverse primele raze ale dimineţii şi căpitanul se temu să nu întîlnească pe vreunul din oamenii lui de serviciu. Dar se părea că toată lumea mai doarme încă la castel. Cînd ajunse cam pe la mijlocul coridorului, căpitanul se opri deodată. El auzise un zgomot de paşi. Zgomotul acesta venea de pe scara cea mare şi frica ce avea Hector Lemblin de a nu se întîlni faţă în faţă cu vreunul din vechii servitori din Ruvigny, care i se părea lui, căci spiritele tulburate de remuşcări sînt pline de groază şi teroare închipuită, aveau bănuieli vagi despre lugubra dramă al cărui secret îl păstrase camera Marthei, zgomotul acesta tulbură mintea căpitanului. Paşii urcau, se apropiau.

O clipă, căpitanul, stăpînit de un presentiment voi să se întoarcă, deoarece coridorul unde se afla ducea la scara cea mare. Dar un sentiment de demnitate, de mîndrie, îl făcu să meargă înainte. Nu voia să se retragă înaintea servitorilor, voia să aibă dreptul să cutreiere la orice oră din zi şi din noapte

acest castel care la urma urmei, era proprietatea lui legitimă. De aceea el îşi urmă drumul înainte şi ajunse la capătul coridorului.

Germain continua să-l urmeze. Dar în clipa aceea un om se ivi pe ultima treaptă a scării şi se găsi faţă în faţă cu căpitanul.

Omul acesta era maiorul Arleff. Căpitanul tresări, făcu un pas înapoi şi se tulbură uşor.

- Cum!, zise el. V-aţi şi sculat, domnule conte?

Maiorul se uită cu ochi cercetători la Hector Lemblin.

- Vă căutam, zise el.

- Mă... căutaţi... pe mine?

- Da, urmă maiorul. Starea în care v-am lăsat astă noapte mă cam îngrijora şi trezindu-mă pe la orele patru n-am stat mult pe gînduri şi m-am dus să văd cum vă mai simţiţi şi dacă dormiţi...

- Aşa... bîigui căpitanul. Şi... v-aţi dus la mine?

- Dar, m-am dus în camera dumneavoastră, am găsit patul gol şi am conchis că o migrenă straşnică, o mare agitaţie nervoasă, consecinţele inevitabile ale stării în care vă aflaţi cu cîteva ore mai înainte, v-au silit să vă duceţi, să luaţi puţin aer.

- Aşa e, răspunse căpitanul, care se folosi iute de pretextul ce-i furniza interlocutorul său pentru a explica dispariţia sa nocturnă.

- Dar e curios că mergeţi să luaţi aer într-un coridor, adăugă contele Arleff. V-a venit poate gîndul să intraţi în camera unde vi s-a făcut rău astă noapte?

Hector Lemblin simţi că roşeşte.

- O!, nu, zise el, cu toate că m-am resemnat. Vreau să fiu bărbat şi să-mi stăpînesc durerea... Dar, se grăbi să adauge căpitanul, care voia să-şi ascundă tulburarea şi să schimbe vorba, acum mă simt foarte bine, mă duc să mă culc... Bună seara, domnule maior, sau mai degrabă, bună dimineaţa.

Căpitanul îl salută pe contele Arleff şi trecu înainte, pe cînd acesta din urmă schimbă o privire pe furiş cu Germain şi se întoarse în camera sa.

Trei sau patru ore în urma întîlnirii sale neprevăzute cu contele Arleff, Hector Lemblin părăsi camera sa şi se îndreptă spre apartamentul ocupat de musafirii săi.

Maiorul şi Doamna cu mănuşă neagră, erau sculaţi de mult şi-l primiră pe Lemblin cu zîmbete de mulţumire. Căpitanul părea cu zece ani mai tînăr. Omul din ajun fusese un bătrîn, acum era un om tînăr, cu figura elegantă, cu aparenţa militărească. Căpitanul voia să placă, să fie iubit. Acesta era tot secretul metamorfozării sale.

El sărută cavalereşte mîna Doamnei cu mănuşa neagră, strînse mîna maiorului şi le zise cu un zîmbet melancolic:

- Am venit să-mi îndrept greşelile, să mulţumesc doctorului meu şi frumoasei mele infirmiere şi să mă pun la dispoziţia dumneavoastră pentru căutarea casetei.

- O!, nu, mai tîrziu, zise Doamna cu mănuşa neagră, uitîndu-se la căpitan cu acea privire fascinatoare care lua minţile bărbaţilor... Încă nu sînteţi destul de întremat, domnule...

Hector Lemblin răspunse pe un ton melancolic:

- Am extras puterea mea din slăbiciunea mea şi vă jur, doamnă, că voi intra fără să şovăiesc, dacă nu fără emoţie, în camera aceea în care femeia pe care o iubeam şi-a dat ultima suflare.

- Căpitanul spune adevărul, răspunse contele, forţa urmează totdeauna slăbiciunii şi trebuie să profităm de momentul de linişte de care se bucură, pentru a isprăvi cu această casetă.

- Atunci să mergem, zise Doamna cu mănuşa neagră.

Ea se sculă şi puse braţul ei alb pe braţul căpitanului care simţi că se înfioară. Abia atunci el observă că una din mîinile femeii era ca şi în ajun, ca şi în seara cînd o văzuse pentru

prima dată, acoperită cu o mănuşă neagră, pe cînd cealaltă era goală.

- Doamnă, îi zise el încet în clipa cînd ieşeau din apartament spre a se îndrepta spre camera în care se afla caseta, îmi daţi voie, să vă pun o întrebare indiscretă?

- Mă rog!, răspunse ea rîzînd.

- E un obicei rus acesta de a nu pune mănuşa decît pe o singură mînă?

Doamna cu mănuşa neagră tresări. Căpitanul simţi că braţul ei tremura sub braţul lui şi în acelaşi timp maiorul se întoarse brusc şi zise căpitanului cu asprime:

- Domnule, fiecare are secretul său. Mănuşa aceea neagră e secretul doamnei, secret pe care nu vi-l poate destăinui.

Căpitanul îşi muşcă buzele, se uită pe furiş la tînăra femeie şi văzu că era palidă ca o moartă.

- Să mergem mai repede! zise ea grăbind pasul.

Hector Lemblin, îngîndurat, conduse pe musafirii săi, trecu cu ei pe acelaşi drum ca şi în ajun, deschise fără a şovăi uşa a cărei cheie i-o dăduse Germain şi lăsă să intre mai întîi maiorul şi Doamna cu mănuşa neagră.

Ne amintim că în ajun Germain trăsese patul de la locul lui şi dezgolise bucata de parchet sub care, conform scrisorii generalului de Ruvigny, trebuia să fie caseta. Căpitanul luă cleştele şi ciocanul, lăsate acolo noaptea de către Germain, şi desfăcu fără multă caznă panoul acela.

Generalul spusese adevărul. Sub panou era o cavitate, în cavitatea aceea se afla o lădiţă de fier pe care căpitanul o apucă cu mîini tremurătoare, pe cînd maiorul şi Doamna cu mănuşă neagră îl urmăreau cu ochii.

- Iată averea dumneavoastră, zise nobilul rus tovarăşei sale, luînd cuţăraşul din mîinile căpitanului.

Lădiţa avea o broască mică de care atîrna o cheie. Maiorul întoarse cheia şi deschise lădiţa. Căpitanul se aplecă cu curiozitate, privi şi scoase un ţipăt.

CAPITOLUL XXX

Scrisoarea complicelui

Strigătul căpitanului în clipa cînd se deschise caseta, era lesne de explicat.

Caseta era goală, sau mai bine zis nu conţinea decît o scrisoare, în locul hîrtiilor de valoare ce se aştepta să fie înăuntru. Şi scrisoarea aceasta, a cărei adresă era scrisă cu litere mari, îi era destinată lui, căpitanului Hector Lemblin.

Aceasta era cu atît mai inexplicabil cu cît, după povestea maiorului, după data scrisorii pe care generalul baron Flars-Ruvigny, i-o lăsase cu doisprezece ani în urmă, cufăraşul se afla în tainiţa lui de cel puţin cincisprezece ani.

Or, cu cincisprezece ani în urmă, generalul desigur că nu-l cunoştea pe Hector Lemblin, pe atunci simplu sublocotenent într-un regiment de infanterie, apoi, chiar de l-ar fi cunoscut, cum ar fi putut presupune că sublocotenentul Lemblin se va căsători într-o zi cu văduva lui şi va locui la castelul Ruvigny?

De altfel scrisoarea purta următoarea adresă:

"Domnului Căpitan Hector Lemblin, în castelul său de la Ruvigny."

Era evident că nu mîna generalului scrisese aceste rînduri şi lădiţa fusese deschisă de cineva. Acest cineva, după ce furase conţinutul lădiţei, simţise nevoia de a scrie cîteva rînduri căpitanului Hector Lemblin.

La strigătul căpitanului, Doamna cu mănuşa neagră se apropie şi întocmai ca el şi maiorul, putu şi ea să constate că lădiţa nu cuprinde decît acea scrisoare. De la cine să fi fost oare? Care să-i fie cuprinsul?

Urmă o clipă de tăcere între aceste trei persoane. Toţi se uitau unul la altul şi păreau că ezită. În sfîrşit maiorul se adresă căpitanului şi-i întinse hîrtia pe care acesta nu cuteza s-o atingă:

- Haide, domnule, zise el, deschideţi această scrisoare şi desluşiţi-ne şi nouă acest mister.

O presimţire teribilă făcea să-i palpite inima lui Hector Lemblin. Mîna lui tremură cînd apucă scrisoarea. Pe cînd o deschidea îi veni ameţeală şi întorcînd pagina, el se uită la iscălitură. Scrisoarea era iscălită de Germain. Germain, servitorul căpitanului, confidentul lui poate şi complicele lui, Germain care abia cu cîteva ore mai înainte venise împreună cu el în această cameră şi care, nu încăpea îndoială, mai revenise în urmă aici pentru a pune mîna pe tezaurul din casetă.

Căpitanul crezu că înnebuneşte citind cele scrise, pe cînd maiorul şi Doamna cu mănuşa neagră aşteptau tăcuţi ca el să binevoiască să le explice această enigmă.

Scrisoarea lui Germain era astfel concepută:

"Scumpe şi cinstite stăpîn,

Prea multe taine ne leagă, ca să nu-mi îngăduiţi ceea ce se numeşte un stil familiar.

De aceea vă scriu aşa cum vă scriu. Mi-aţi constituit o rentă de o mie de taleri ca răsplată pentru bunele mele îngrijiri şi pentru

zelul cu care am închis ochii răposatei doamne Lemblin, mi-ați făgăduit alți treizeci de mii de franci, dacă obțineți micul rezultat pe care-l știți.

Dar, m-ați răsfățat prea mult, scumpe și onorate stăpîne, căci mi-ați deschis pofta. Mi se pare că o rentă de patru mii de taleri e cam puțin pentru un asemenea secret, cînd numai de aș scrie trei rînduri Parchetului, ori domnului procuror general, ați fi trimis în fața Curții cu Jurați. De aceea prefer să-mi iau singur cît îmi trebuie.

De aceea, scumpe stăpîne, în timp ce dormeați, am luat cheia de la camera doamnei, am desfăcut binișor panoul și am găsit lădița și în lădiță o sumă destul de frumușică... Ghiciți cît? Generalul își cunoștea datoria de părinte cînd era vorba să-și înzestreze fata. Lădița conținea un milion în titluri de rentă și în bilete de bancă.

Milionul acesta m-a amețit și l-am luat. Sînt sigur că veți prefera s-o despăgubiți pe fiica generalului, în loc să mă dați pe mîna justiției, pentru a mă urmări...

Amintiți-vă de moartea doamnei Lemblin și de felul cum eu și dumneavoastră i-am închis ochii.

Al dumneavoastră servitor,

GERMAIN "

Dacă pămîntul s-ar fi deschis sub picioarele lui Hector Lemblin, desigur că s-ar fi speriat mai puțin ca la citirea scrisorii.

În clipa aceasta nu-l chinuia gîndul că va fi nevoit să înapoieze milionul furat de servitorul său. Ce-i pasă lui, de un milion mai mult ori mai puțin, acestui ofițer sărac care într-o bună dimineață s-a văzut dispunînd de o avere ce-i aducea o rentă de douăsute de mii de taleri?

Dar pricina spaimei ce pusese deodată stăpînire pe ființa

lui, îi zbîrlea părul şi-i acoperea cu o sudoare îngheţată tîmplele livide, era această scrisoare... această scrisoare pe care n-o putea arăta nici contelui Arleff, nici Doamnei cu mănuşa neagră, căci fiecare rînd dintr-însa îi striga: " Eşti un asasin! "

Pe cînd căpitanul citea, privirile contelui Arleff şi ale tovarăşei sale erau aţintite asupra lui şi un observator imparţial s-ar fi mirat desigur de liniştea lor, cînd se uitau la omul acela care citea mecanic, fără să pară că înţelege. Dar gîndul lui era aiurea. El căuta în mintea-i tulburată un pretext, o explicaţie plauzibilă care să-i îngăduie să nu le arate acea acuzare gravă.

Maiorul şi însoţitoarea lui aşteptau, şi el simţea că privirea lor era aţintită asupra lui şi căutau să-i ghicească gîndul de pe fruntea-i încruntată.

În clipa aceasta îi veni o inspiraţie deznădăjduită. El mototoli iute hîrtia în mînă şi o rupse în mii de bucăţi.

- Ce faceţi, domnule?, strigă maiorul, aruncîndu-i o privire scrutătoare, privirea unui judecător de instrucţie.

Căpitanul nimicise una din dovezile crimei sale, dar glasul şi ochii maiorului îl făcură să înţeleagă că nu va scăpa aşa de uşor.

- Domnule, bîigui el, caseta conţinea un milion...

- Şi unde e el?, întrebă maiorul.

- Scrisoarea aceasta mi-o spune... îl veţi avea, şopti el cu voce înăbuşită.

- Dar de la cine e... scrisoarea aceasta? De ce aţi rupt-o?, urmă maiorul cu voce energică. Vă bateţi joc de noi, domnule? Căpitanul era palid, un tremur convulsiv îi scutura tot corpul.

- Haide, domnule, răspundeţi!, zise maiorul.

- Nu pot...

- Nu... puteţi?, întrebă cu glas apăsat contele Arleff.

- Nu!

Şi Hector Lemblin căzu zdrobit pe un scaun. Timp de zece minute el fu zgîlţîit de un tremur nervos, aşa că maiorul şi

tovarăşa lui nu puteau să mai insiste.

În fine, tremurul se mai linişti, căpitanul păru că-şi recapătă puţin calmul şi puţină prezenţă de spirit şi în acelaşi timp îi revenea şi un fel de energie fizică. El se sculă şi zise contelui Arleff, care părea că aşteaptă:

- Domnule conte, sînt într-o astfel de stare morală că, dacă mi-aţi cere un răspuns imediat la întrebările dumneavoastră, dacă aţi voi o explicaţie precisă şi categorică a purtării mele atît de stranie în aparenţă, n-aş ezita şi mi-aş zbura creierii.

- Aţi înnebunit?, strigă maiorul.

- Se poate şi asta!, răspunse căpitanul, care părea că şi-a recăpătat puterea, liniştea şi hotărîrea. Ţin numai să vă amintesc, doamnei şi dumneavoastră, că sînt căpitanul Hector Lemblin, că am douăsute de mii de taleri rentă, că mă bucur în societate de o bună consideraţie şi că în virtutea tuturor acestora, am dreptul de a obţine de la dumneavoastră o păsuire.

- De ce păsuire vorbiţi?, întrebă maiorul.

- Domnule, răspunse căpitanul, voiţi să-mi acordaţi o convorbire de o oră între patru ochi?

Maiorul se uită la Doamna cu mănuşa neagră ca şi cum ar fi avut nevoie de consimţămîntul ei.

Aceasta făcu un semn.

- Mă retrag, zise ea.

Ea plecă lăsînd pe căpitan şi pe maior, singuri.

Ca unuia din acei oameni reduşi la ultima extremitate, care din conştiinţa pierderii lor neîntîrziate caută un mijloc de scăpare, aşa şi căpitanului îi venise o inspiraţie neaşteptată, care părea că-l va scăpa din situaţia grozavă pe care fiica generalului de Ruvigny, o făcuse să se nască în sufletul lui. Mizerabilul acesta care avea pe conştiinţa lui atîtea crime, nu se dădea înapoi nici în faţa celei mai infame dintre toate: jurămîntul fals.

- Domnule, zise el maiorului, scrisoarea pe care am distrus-o conţinea un secret.

- Aşa!, zise maiorul.

- Un secret teribil, a cărui divulgare ar distruge pentru totdeauna cinstea unei familii, un secret care m-ar sili, dacă aş avea laşitatea de a-l destăinui, să mă omor pe loc, atît mi-ar fi ruşine şi groază de mine însumi.

- Bine! zise cu indiferenţă maiorul care părea că aşteaptă ca Hector Lemblin să-şi spună tot gîndul.

- Dar scrisoarea aceasta îmi spunea în acelaşi timp că averea domnişoarei de Ruvigny, ascunsă altă dată în casetă, fusese furată!

- Ei şi?

- Ei bine, domnule, urmă căpitanul, averea aceasta eu o voi restitui celei căreia i-a fost furată fără ştirea mea.

- Şi, urmă pe un ton grav Hector Lemblin, vă cer în chip solemn mîna fiicei generalului, pentru ca bunurile, al căror deţinător sînt eu, să se poată întoarce la obîrşia lor.

- Domnule, răspunse maiorul, asta e tot ce aveţi să-mi spuneţi?

- Da, domnule.

- Foarte bine. Înainte de a vă răspunde, îmi veţi permite, s-o consult pe pupila mea?

Şi maiorul îl părăsi pe Hector Lemblin şi se duse la Doamna cu mănuşa neagră, căreia îi povesti convorbirea cu căpitanul. Tînăra femeie îl ascultă pînă la capăt fără a-l întrerupe:

- Omul acesta e capabil de toate ticăloşiile posibile, zise ea în sfîrşit, şi cu greu vom căpăta o mărturisire de la el. În impasul în care l-am adus, el tot a găsit mijlocul de a ieşi din încurcătură şi a ocoli orice explicaţie.

- Aşa-i, zise maiorul.

- El crede c-a scăpat, dar s-a apropiat încă şi mai mult de pierzania sa...

Şi ea adăugă cu zîmbetul şi privirea crudă, care înfricoşau:

- Da, bunul meu Hermann, poţi să-i făgăduieşti mîna mea,

poţi să-i spui că consimt să mă mărit cu el.

- Aşa?, zise maiorul.

- Dar cu o singură condiţie şi anume, că se va duce chiar în seara asta la Paris, că va face imediat demersurile necesare pentru asigurarea unirii noasre grabnice, că-şi va pregăti actul de căsătorie. Între timp noi îl vom aştepta aici.

- E oare cu putinţă?

- Da. Eu o vreau. De altfel, el mă iubeşte şi trebuie să vrea tot ce vreau şi eu.

- Mă duc să-i comunic dorinţele tale!, zise contele Arleff.

- O!, adăugă ea zîmbind, poţi prea bine să transmiţi ordinele mele. Omul acesta nu e oare sclavul meu?

- Ai dreptate.

Ea întinse mîna spre un calendar.

- În cît ale lunii sîntem azi?, întrebă ea.

- În paisprezece.

- Ei bine, ţine minte ce-ţi zic, bunul meu Hermann, la treizeci ale lunii curente, capela castelului de Ruvigny se va deschide înaintea domnului Hector Lemblin...

- Poate şi a logodnicei sale...

- Nu, numai înaintea lui singur, înaintea lui, mort şi întins în sicriu...

*

* *

În aceeaşi seară Hector Lemblin plecă la Paris, lăsînd pe contele Arleff şi pe Doamna cu mănuşa neagră la castel.

- În lipsa căpitanului, zise ea maiorului, am putea prea bine să ne ocupăm de celălalt adorator al meu.

- De Armand?

- Da. Cu chipul acesta vom fi ocupaţi în momentele noastre libere...

Ea însoţi aceste cuvinte de zîmbetul acela tăios care-l îngheţa de spaimă chiar şi pe contele Arleff.

CAPITOLUL XXXI

O întîlnire neaşteptată

La trei leghe spre răsărit de castelul Ruvigny, unde se petreceau evenimentele povestite de noi, în fundul unei văi împădurite, care cobora în pantă înceată pînă la mare, se afla o casă frumoasă, de cărămizi roşii, situată la jumătatea drumului spre coastă, înconjurată de arbori mari şi precedată de o livadă de meri, bogăţia ţinutului normand.

Casa aceasta, o adevărată vilă modernă de care ţinea o fermă frumoasă, cu păşuni bogate, fusese cumpărată cu patru ani în urmă de un " Parizian ", cum se zice în provincie, de un fost militar care purta la butonieră panglica roşie a Legiunii de Onoare, avea mustăţi mari cărunte.

Noi cunoşteam pe acest militar bătrîn: era Colonelul Leon, tatăl eroului nostru Armand, fostul şef al Tovarăşilor Spadei.

Casa se numea " Garda ". Pentru a explica achiziţia "Gardei" de către Colonel, sîntem nevoiţi să spunem cîteva vorbe de istorie retrospectivă.

Puţin înainte de desfacerea teribilei societăţi ce întemeiase, Colonelul fusese poftit în Normandia la nunta

căpitanului Hector Lemblin cu doamna Marthe de Châtenay, de doi ani văduva generalului de Ruvigny. Colonelul fusese unul din martorii căpitanului.

Căsătoria se făcuse fără zgomot, fără pompă, în capela castelului şi la primăria din sat. Colonelul Leon rămăsese o săptămînă la gazda lui şi pentru că-i păcea vînătoarea, el vîna în voie prin împrejurimi. În una din aceste excursii cinegetice fu apucat de o furtună în fundul văii dominate de vila "Garda". El se refugie aici şi află că ultimul proprietar al vilei murise de curînd, lăsînd numai nişte moştenitori îndepărtaţi care se grăbiseră să scoată în vînzare casa şi domeniul.

" Garda " îi plăcu Colonelului. Preţul ei nu era prea ridicat, pămîntul aducea un venit bun. Colonelul se gîndi la fiul său pe care-l adora, care era permanenta lui preocupare şi ca un tată bun, care nu are încredere nici în valorile industriale, nici în rente, el cumpără " Garda ", care fu pentru el primul plasament al averii ce voia să-i lase lui Armand.

Aci adusese Colonelul pe Armand în ajunul zilei cînd Hector Lemblin, maiorul Harleff şi Doamna cu mănuşa neagră au sosit la Ruvigny.

Colonelul ascultase de sfatul Fulmenei, îndepărtîndu-l pe fiul său din Paris. Dar nici Fulmen, nici el nu se gîndiseră la fatalitatea care o aducea tocmai în Normandia, numai la trei leghe depărtare de locul unde voiau să-l ascundă pe Armand de urmărirea Doamnei cu mănuşa neagră, chiar pe femeia aceasta, care părăsise şi ea Parisul, dar cu un scop cu totul diferit.

Colonelul venise la " Garda ", sub pretextul de a reînoi contractul cu fermierii săi, de a face nişte reparaţii vilei şi de a regla nişte afaceri băneşti.

Cu toată nerăbdarea lui Armand de a o regăsi pe Doamna cu mănuşa neagră, el nu se putea împotrivi tatălui său. El îl urmase la " Garda ", dar îl rugase pe Colonel să-şi zorească terminarea afacerilor şi să se întoarcă cît mai repede la Paris.

Colonelul era însă mulţumit că mai cîştigase puţin timp. Era tocmai în luna februarie şi vremea bună îi permitea lui Armand, care era un vînător de forţă, să se dea în voie patimei sale. Vila era înconjurată de păduri mari şi Colonelul avea totdeauna aici nişte minunaţi cîini de vînătoare. Trecuseră şase zile şi Armand începea să fie nerăbdător, cînd primi o scrisoare de la Fulmen.

Scrisoarea era astfel concepută:

"Scumpul meu ingrat,

Ştii că nu-mi prea surîde misiunea ce mi-am luat, eu care te iubesc, s-o caut pe fericita mea rivală?

Dar nu cîntesc, acei pe care îi încălzeşte nădejdea n-au dreptul să se plîngă de amărăciunea prezentului şi eu vreau să uit că te iubesc şi să nu-mi amintesc decît de situaţia mea de confidentă şi de rolul meu de investigator.

Trebuie să-ţi spun, dragul meu, că sînt pe urmele misterioasei noastre Doamne cu mănuşa neagră şi că sper să izbutesc să aflu "totul".

Vezi că subliniez acest cuvînt.

Dar pentru aceasta e nevoie să-mi laşi mîna liberă, să nu te întorci prea curînd la Paris, zău, asta m-ar stînjeni, şi să taci acolo chitic, încă vreo două săptămîni.

Dacă te întorci, nesocotind sfatul meu, nu vei afla nimic!

Adio, scump ingrat, eu nu ţin seama de nimic şi tot te iubesc.

Fulmen."

Scrisoarea aceasta mai potoli puţin neastîmpărul eroului nostru. El avea o încredere oarbă în Fulmen. Ea poruncea şi el se resemna să se supună. Scrisoarea Fulmenei îi sosise dimineaţă, pe la nouă. În ziua aceea el trebuia să meargă la vînătoare, calul lui îl aştepta în curte, nerăbdător, un argat

ţinea cîinii legaţi. Armand îl îmbrăţişă pe tatăl său şi încălecă cu voioşie.

- Pe unde plănuieşti să vînezi?, îl întrebă Colonelul.

- În direcţia castelului Ruvigny, răspunse tînărul.

La auzul acestui nume, Colonelul tresări, dar nu scoase nici o vorbă. Armand nu fusese niciodată iniţiat în secretele teribile ale tatălui său şi el nu ştia că actualul proprietar al castelului Ruvigny, căpitanul Hector Lemblin, cu care de altfel, Colonelul nu mai era în legătură de vreo patru ani, fusese un intim prieten al tatălui său.

- Du-te, zise Colonelul, dar să nu ne laşi să te aşteptăm prea mult cu masa. Te întorci totdeauna odată cu noaptea.

- Mă voi întoarce devreme. Adio, tată.

Tînărul dădu pinteni calului şi plecă în galop, urmat de servitorul său, cu cîinii.

Erau orele zece dimineaţa. " Garda " era despărţită de castelul Ruvigny prin nişte păduri mari care se întindeau pînă la stînci, la poalele cărora urla marea.

În aceste păduri fiul Colonelului dădu drumul cîinilor şi după puţin timp era pe urmele unui căprior. Acesta, după ce se învîrtise cîtva timp în mijlocul cîinilor, porni în goana mare drept spre extremitatea nordică a pădurii şi ieşi într-un cîmp sterp care se întindea de la pădure pînă la stîncile foarte abrupte. Animalul era cu mult înaintea cîinilor pe care Armand şi argatul său îi urmăreau călare.

Tînărul vînător, mînat de patima sa, dădea pinteni calului său şi galopa printre copaci fluierînd voios, cînd deodată se auzi o împuşcătură şi argatul opri brusc calul său, care se ridică în două picioare şi strigă:

- Domnule, cineva a împuşcat căpriorul dumneavoastră.

- Ei, cum se poate una ca asta! strigă Armand. Asta e o impertineţă fără seamăn.

Tînărul făcu vînt calului şi-l mînă în direcţia împuşcăturii, hotărît să se încredinţeze de adevărul grăit de argat. El ajunse

astfel la marginea pădurii şi deodată se opri în loc, înmărmurit de surprindere.

La vreo sută de metri de pădure se vedea o femeie călare, care vîra în tocurile şeii un pistol fumegînd. Pistolul acesta adusese moartea bietului căprior, întins la o depărtare de vreo zece metri.

În clipa cînd Armand ajunse în cîmp, cîinii, care fugeau înainte, se năpusteau asupra căpriorului. Atunci, amazoana împinse calul mai înainte şi începu să-i gonească, croindu-i cu cravaşa.

La vederea acestei femei, mînia lui Armand se potoli. Dar mîniei îi urmă o mare curiozitate. El se îndreptă spre ea, dar deodată scoase un ţipăt şi se clătină în şa, pe cînd inima începea să-i zvîcnească. Femeia aceea, care cu o împuşcătură de pistol culcase la pămînt un căprior fugărit, care se afla singură de tot în acest pustiu, era Doamna cu mănuşa neagră.

Ea-l recunoscu pe Armand, după cum şi el o recunoscuse. Dar de astă dată femeia aceasta, care fugea mereu de el şi pe care el zadarnic o urmărea de atîta vreme, nu mai căuta să fugă şi să se încredinţeze iuţelii calului său. Ea rămase liniştită şi calmă pe calul ei şi-l aşteptă pe Armand, care-şi îndrepta calul spre ea.

Armand era stăpînit de o emoţie vie. Dar emoţia aceasta, în loc să paralizeze puterile lui, dimpotrivă îl surexcita şi el nu se opri decît la doi paşi de amazoană.

Atunci o salută şoptind numai cuvintele:

- În sfîrşit!

Cuvintele acestea voiau să zică:

" - În sfîrşit vă revăd după ce vă crezusem pierdută pentru totdeauna.. În sfîrşit voi cunoaşte enigma care se personifică în dumneavoastră... În sfîrşit voi afla totul şi va trebui să-mi spuneţi de ce aţi fugit de întîlnirea ce mi-aţi dat-o acum o săptămînă... "

Fără îndoială că Doamna cu mănuşa neagră ghicise tot

cuprinsul acestor cuvinte. Poate că era chiar hotărîtă să provoace explicaţiile ce avea să-i ceară tînărul.

Ea-l privi cu un zîmbet fermecător, pe jumătate afectuos, pe jumătate batjocoritor, care ar fi dezarmat şi pe bărbatul cel mai iritat - şi acel care iubea nici nu putea fi în această stare.

- Ei!, domnule, îi zise ea, se pare că fatalitatea ne urmăreşte şi suprimă între noi toate distanţele...

- Doamnă...

- În Italia, la Viena, la Petersburg, la Paris, în Normandia, pretutindeni ne întîlnim. La Paris, intraţi în casa mea pe fereastră...

- Ah! Doamnă, o întrerupse cu nerăbdare Armand, sper că nu-mi veţi refuza o explicaţie a purtării dumneavoastră faţă de mine...

- Nu, răspunse Doamna cu mănuşa neagră. M-aţi urmărit pînă la ultimul meu adăpost şi recunosc că nu mai am unde să mă retrag. Dar trebuie să recunoaşteţi, că nu aşa călare, faţă de argatul dumneavoastră vom putea...

Armand se întoarse şi făcu semn servitorului să se îndepărteze.

- Nu, zise ea... diseară...

- Diseară?

- Da.

- Dar... unde?

- Cunoşti malul stîncos?

- Da, pe o întindere de şase leghe pe coastă.

- Atunci ştiţi unde se află Trecătoarea Vameşului?

- Desigur.

- Diseară, zise ea, la orele zece, să apucaţi pe poteca ce duce din înălţimea stîncilor la malul mării, intraţi în vizuinele de sub munte şi aşteptaţi...

- Doamne!, şopti tînărul stăpînit deodată de o presimţire, nu cumva vreţi să mă mai păcăliţi o dată?

- Să vă păcălesc?

- Da, să-mi acordaţi o întîlnire la care să nu veniţi...

Amazoana nu răspunse. Ea purta la gît un lanţ de aur cu închizătoarea de mărgean. La căpătul acelui lanţ atîrna un medalion, în medalion era o şuviţă de păr blond. Ea desfăcu lanţul de la gît.

- Priviţi, zise ea, nici averea unui rege nu are pentru mine valoarea acestui lanţ şi acestui medalion. Luaţi-le, mi le veţi înapoia diseară.

Şi ea îi întinse lanţul.

- Acum vă mai îndoiţi?, întrebă ea.

- Nu, răspunse Armand şi cu un gest nobil el refuză să ia bijuteria.

- Ei bine!, zise ea, pentru că aveţi acum încredere în mine, veniţi şi veţi şti de ce fug.

- La revedere, zise ea, pe diseară!

Ea întoarse calul şi voia să se îndepărteze, dar aproape imediat se răzgîndi şi se opri în loc.

- Încă un cuvînt, adăugă ea.

- Vorbiţi, şopti Armand, care o contempla în extaz şi simţea cum îi creşte inima de bucurie.

- Ştiţi, urmă ea zîmbind, că bărbatul care se îndoieşte o dată de femeie, pierde mult în ochii ei...

- Vai! Doamnă...

- V-aţi compromis, dar sînt indulgentă, dar de v-aţi mai îndoi o dată, aţi fi cu totul pierdut.

- Ah!, zise el cu entuziasm, eu am încredere, doamnă.

- Credeţi în mine şi ascultaţi-mă.

- Ce trebuie să fac?

- În primul rînd să nu mă urmăriţi, să nu căutaţi să aflaţi unde mă duc, nici cine sînt, pînă voi avea eu plăcerea să vă spun.

- Vă jur asta.

- Pe onoarea dumneavoastră?

- Pe onoarea mea.

- Apoi cînd vă înapoiaţi acasă... la tatăl dumneavoastră, să-i tăinuiţi cu grijă întîlnirea noastră.

- Vă promit.

- Şi la nevoie, să cumpăraţi tăcerea argatului d-voastră.

- Vă voi asculta, doamnă.

- Atunci, zise ea, pe diseară... la orele zece... la revedere.

Ea îl salută cu mîna, dădu pinteni calului şi plecă în galop.

Tînărul, ameţit de dragoste, o privea îndepărtîndu-se. Ea fugea, mîndră şi uşoară pe marginea stîncilor, abia atingînd, ca o arătare ceţoasă, poteca cea strîmtă printre prăpăstii imense şi această indiferenţă faţă de pericol, această nepăsare de moarte ce putea găsi în fundul abisurilor, la cel mai mic pas greşit al calului ei, îl umplură pe Armand de admiraţie şi de teamă totodată.

- Să fie asta într-adevăr o femeie?, se întreba el după ce ea dispăruse în depărtare.

Şi el porni gînditor înapoi pe cărarea din pădure spre vilă. Zise servitorului care ducea căpriorul mort pe şea:

- Jean, ţine minte că tu ai împuşcat căpriorul cu carabina, că n-am întîlnit pe nimeni, absolut pe nimeni, mă înţelegi? Doamna aceasta nu există!

Servitorul se înclină.

- Dacă vei păstra bine secretul, termină Armand, vei căpăta peste o lună douăzeci şi cinci de napoleoni.

Şi tînărul vînător îşi urmă drumul spre vila " Garda ".

Cînd ajunse acasă, soarele apunea după colinele învecinate şi ultimele lui raze aureau vîrful acoperişului casei. Colonelul sta în prag, aşteptîndu-şi feciorul şi fumînd cu seninătatea ce o dă minţii şi sufletului, gîndul de a fi putut evita o primejdie.

La vederea acestui fiu iubit pe care, cu ajutorul Fulmenei, ştiuse să-l scape de urmărirea Doamnei cu mănuşa neagră, acea duşmancă misterioasă şi neîndurată, un zîmbet de mulţumire se ivi pe buzele bătrînului.

Sărman tată!

CAPITOLUL XXXII

Jurămîntul

Armand nu iută de jurămîntul făcut Doamnei cu mănuşa neagră, îl ţinu cu sfinţenie. Cu toată nerăbdarea şi bucuria lui, cu toate speranţele nebune ce-l stăpîneau de cînd Doamna cu mănuşa neagră îi fixase întîlnirea, fiul Colonelului ştiu să se arate foarte indiferent faţă de tatăl său şi aşteptă ora cînd acesta din urmă se retrăgea în camera sa.

O bucătăreasă bătrînă, valetul lui Armand şi vînătorul care era grădinar şi argat în acelaşi timp, formau întregul personal de serviciu al vilei. Valetul dormea în apropierea Colonelului, într-o cameră de toaletă.

Toţi se culcau foarte devreme. Armand, însă, care se obişnuise la Paris să nu se culce înainte de miezul nopţii, încuia porţile şi făcea, înainte de culcare, inspecţia întregii case, lucru absolut necesar la ţară, într-o locuinţă atît de izolată.

Cînd fu sigur că tatăl său se culcase şi dormea primul

somn, scurt dar atît de adînc la bătrîni, Armand se duse la grajd, unde-l găsi pe argat făcînd patul cailor, ca apoi să se culce şi el.

- Jean, îi zise Armand, dacă vrei ca cei douăzeci şi cinci de poli ce ţi-am promis, să facă pui, trebuie nu numai să fii discret, dar să mă şi asculţi în toate.

- O!, răspunse argatul, domnul ştie că nu e nevoie să-mi vorbească de bani, eu sînt foarte devotat domnului.

- Pune şaua pe Rob-Roy.

Argatul făcu un gest de mirare.

- Cum!, exclamă el, domnul pleacă după ora zece noaptea?

- Grăbeşte-te, adăugă Armand, pe un ton care nu admitea nici o replică.

Argatul pregăti calul, nu mai puţin mirat şi el, că i se deranja digestia şi somnul.

- Acum, urmă tînărul amorezat, pentru că nu vreau ca tata să ştie că plec de acasă şi sunetul copitelor pe pavaj l-ar trezi, ai să tai o pătură în patru şi ai să înfăşori picioarele lui Rob-Roy. După aceea ai să-l apuci de căpăstru şi ai să mergi să mă aştepţi la răscrucea şoselei.

Argatul îndeplini întocmai porunca stăpînului său. Rob-Roy străbătu aşa de încetişor curtea că nici cîinii închişi în coteţul de lîngă grajd, nu lătrară. În acest timp Armand intră cu zgomot în camera sa. Apoi ieşi din ea şi coborî scara în vîrful picioarelor şi fără lumină.

După aceea el se strecură pe portiţa din grădină şi apucă spre "Crucea Drumurilor", un loc astfel numit pentru că acolo se încrucişau două drumuri, unul care ducea spre mare şi altul spre interiorul ţării. Răspîntia aceasta era la vreo cinci sute de metri departe de vilă.

Cînd voi să părăsească vila pentru a se duce la întîlnirea nocturnă, Armand îşi aminti de sfatul Fulmenei, care cu o săptămînă înainte cînd l-a condus în Piaţa Estrapadei, unde trebuia să se întîlnească tot cu Doamna cu mănuşa neagră, îl

sfătuise să ia la el un pumnal. Armand se temea de ea, dar se prea putea ca ea să fie urmărită de acel bătrîn, care părea c-o păzeşte cu grija şi cu gelozia cu care un balaur ar păzi o comoară. De astă dată însă, Armand nu luă un pumnal, ci o pereche de pistoale pe care le ascunsese în tocul şeii.

Apoi puse piciorul în scară şi zise argatului:

- Nu ştiu cînd mă voi întoarce, dar aşteaptă-mă vreo două ore. Dacă pînă atunci nu mă înapoiez, mîine în zorii zilei vei găsi calul legat de portiţa grădinii.

- Bine, domnule, răspunse argatul.

Armand porni călare în direcţia stîncilor, pe un drum pietros şi anevoios, dar care scurta mult distanţa între vilă şi Trecătoarea Vameşului. Era o noapte rece şi senină, luminoasă şi scăldată în razele lunii pline. După ce străbătu pădurea cea mare, ajunse la un fel de cîmpie înverzită, la extremitatea căreia erau stîncile. Numai acei care cunosc malurile oceanului Cherborg şi Boulogne îşi pot face o idee exactă de spectacolul care se desfăşura aici, înaintea ochilor eroului nostru.

Stînca era aproape verticală, dar forma un fel de pîlnie în fundul căreia pe vremea fluxului, valurile mării se spărgeau cu un zgomot asurzitor.

Pe timpul refluxului însă, rămînea aici o mică plajă acoperită cu nisip fin şi ici colo cu cîte o stîncă turtită, în formă de bancă gigantică. Cărarea ce ducea în prăpastie devenea atunci un fel de scară cu balustrade inegale şi brusce, care coboară aproape vertical pînă în fundul abisului. La jumătatea drumului se vedea un fel de gaură scobită în stîncă. Gaura aceasta, săpată în formă de gheretă, servea drept post de observaţie vameşilor în nopţile întunecoase. Dar la ceasul cînd sosi acolo fiul Colonelului, postul era părăsit.

Vameşul de gardă sta cocoţat pe o stîncă, la cîteva sute de metri mai departe, pe un loc care domina marea pe o distanţă mare şi nici o barcă nu se putea apropia fără ştirea lui.

Armand îşi legă calul de un fel de măr sălbatic, crescut dintr-o crăpătură a stîncilor, îşi puse pistoalele în buzunar şi apucă pe poteca tăiată în stînci pentru serviciul vameşilor. Marea era liniştită. Pe măsură ce tînărul se apropia de nivelul apei şi continua să coboare în grabă, el trăgea cu urechea şi părea că se întreabă, din ce parte, pe ce cale va sosi femeia pe care o aştepta el, în această pîlnie, care exceptînd poteca pe care venise el, nu era accesibilă decît pe mare. La lumina lunii, care lumina valurile pînă departe, Armand zări o barcă uşoară, care părea că se îndreaptă spre Trecătoarea Vameşului.

Cînd el se afla la două treimi din cărarea care se termina pe mica platformă de stînci pe care o deschidea tunelul vameşilor, barca ajunse la mal. O femeie sări sprinten pe pămînt, făcu un semn şi barca se îndepărtă. Era ea. Armand o recunoscu după palpitaţia inimii sale. Cînd el ajunse lîngă dînsa, ea îi zise pe un ton batjocoritor:

- Se pare, domnule, că doamnele sosesc cele dintîi la întîlnirile pe care le dau.

- O!, iertaţi-mă, zise Armand, dar am ţinut seama de porunca dumneavoastră şi n-am plecat de acasă decît după ce tata s-a culcat.

- Vă iert, zise ea rîzînd.

Ea îi luă braţul şi-i zise:

- Acum să vorbim...

Ea îl conduse pînă la o bancă stîncoasă pe care se aşeză şi cu un gest drăgălaş, îl pofti să ia şi el loc.

- Acum, începu Doamna cu mănuşa neagră, trebuie, să-ţi spun mai întîi că nu-ţi pot da decît o oră şi că în consecinţă, nu ne putem pierde timpul cu vorbă multă, inutilă.

Armand era atît de emoţionat şi se mulţumea s-o privească în tăcere.

Ca întotdeauna, ea, era şi acum îmbrăcată în negru şi una din mîinile ei, era acoperită cu acea mănuşă misterioasă, asupra originei căreia Armand făcuse şi înlăturase pe rînd fel

de fel de ipoteze stranii. Dar din pricina vîntului rece de pe mare, ea se învelise cu o manta mare de caşmir alb. Să fi fost din pricina razelor lunii? Să fi fost realitatea? Lui Armand i se păru că era albă ca o marmură antică. Dar ea nu tremura de emoţie ca el, vocea ei era sigură şi ochii ei aruncau pe furiş priviri crunte.

- Ascultaţi, îi zise ea lui Armand, înainte de a răspunde la una din întrebările dumneavoastră, să mă lăsaţi să vă spun, care e situaţia mea faţă de dumneavoastră...

Armand se înfioră şi se uită la ea.

- Vă sînt necunoscută şi orice aţi face, nu veţi putea afla despre viaţa mea, despre trecutul meu, despre prezentul meu şi despre viitorul meu, decît ceea ce voi dori eu să aflaţi. M-aţi urmărit şi eu m-am lăsat să fiu urmărită, dar, dacă voiam, nu m-aţi fi regăsit niciodată. În fine, trebuie să ştiţi şi să reţineţi următoarele: dacă aş voi şi acum să fug de dumneavoastră, n-ar trebui decît să flutur această batistă şi barca aceea - vîslită de nişte oameni devotaţi şi pe care am mînat-o spre largul mării - s-ar întoarce imediat, m-ar lua şi m-ar duce de aici. Dacă aţi continua să mă urmăriţi, dacă aţi înota după mine, aţi găsi moartea în fundul oceanului, lovit de un glonte, ori de o vîslă.

Ea rosti aceste cuvinte cu sînge rece, fără mînie, cu convingere, iar Armand o asculta supus şi resemnat, ceea ce dovedea dragostea imensă ce această femeie ştiuse să-i inspire.

Ea urmă:

- Acum, să presupunem că sîntem nişte vechi prieteni...

- Ar fi mai bine, doamnă, să vă gîndiţi că vă iubesc, că toate dorinţele dumneavoastră sînt pentru mine nişte porunci şi că totdeauna va fi deajuns să spuneţi ceva ca eu să vă ascult...

- Ei bine!, admit că mă iubiţi, dar cauza dragostei d-voastră vă e necunoscută, urmă ea cu voce batjocoritoare, care ar fi putut fi luată drept compătimire. Admit deci, că mă iubiţi.

- Ah!, zise el, vă iubesc aşa cum îngerii îl iubesc pe Dumnezeu.

- Fie! Admit şi asta! Ei bine, vă voi spune, de ce mă iubiţi pentru că dumneavoastră n-o ştiţi. Mă iubiţi în primul rînd, pentru că m-aţi văzut prima dată într-o seară cînd mi-am apărat viaţa cu o energie bărbătească şi pentru că a doua zi am dispărut. Amorul dumneavoastră propriu, orgoliul dumneavoastră v-au împins să mă căutaţi prin toată Europa şi dragostea dumneavoastră a mai crescut încă, din pricina misterului care învăluie toată existenţa mea.

- Nu ştiu, şopti Armand, dar vă iubesc...

- Şi de ce aţi venit aici în seara asta?, urmă Doamna cu mănuşa neagră.

- Ah! Cum mai puteţi întreba una ca asta?, răspunse Armand cu înflăcărare, apucîndu-i mîna.

- Aţi venit, să-mi spuneţi că mă iubiţi, lucru pe care-l ştiu de mult...

- Aşadar, nu vă mai îndoiţi de asta?, întrebă el.

- Nu, răspunse ea.

Ea îi zîmbi din nou şi urmă:

- Dar aţi venit şi pentru că sînteţi nerăbdător de a afla, cine e femeia care cutreieră lumea şi pe care o regăsiţi pretutindeni. De ce femeia aceasta are totdeauna o mînă acoperită cu o mănuşă neagră? De ce, după ce v-a fixat o întîlnire la Paris, a părăsit pe ascuns casa, unde trebuia să vă aştepte? Vreţi mai ales să aflaţi, cine a intrat la mine în acea seară, cînd - la zgomotul unei uşi ce se închidea şi a unor paşi ce se apropiau de scară - m-am speriat aşa de rău şi v-am implorat să plecaţi...

- Aşa e, şopti Armand în inima căruia încolţea gelozia.

- În fine, urmă ea, mai e o ultimă taină pe care căutaţi s-o pătrundeţi. Vreţi să ştiţi ce căuta portretul meu după perdelele patului studentului Frederic Dulong şi de ce natură sînt relaţiile dintre mine şi Blidah. În sfîrşit, cine era omul pe

care-l aşteptam să vină pe fereastra, pe care dumneavoastră aţi intrat la mine.

Armand tăcea. Dar tăcerea aceasta, era o confirmare a adevărului vorbelor Doamnei cu mănuşa neagră.

- Ei bine!, zise ea, toate acestea nu le veţi afla.

- Cum aţi spus?, strigă el deznădăjduit.

- Vedeţi bine, urmă ea pe un ton batjocoritor, că nu pe mine mă iubiţi, ci misterul care mă învăluie.

Cuvintele acestea erau atît de juste, încît Armand căzu în cursă şi strigă cu tot avîntul patimei:

- Ei bine, fie, rămîneţi pentru mine în starea de enigmă, în starea de mister, nu-mi spuneţi nici de unde veniţi, nici încotro vă duceţi, dar lăsaţi-mă să vă iubesc...

Şi el îngenunche şi luă în mîinile lui mîna goală a tinerei femei şi o acoperi cu sărutări fierbinţi. Ea n-şi retrase mîna. S-ar fi putut zice că în acea clipă ea se desfăta de pornirea naivă şi tinereţea înflăcărată a dragostei, pe care el i-o mărturisea pe malul unei mări vaste, la poalele acestor stînci care se împreunau parcă pentru a da jurămîntului său pecetea unei solemnităţi stranii. Apoi, eliberîndu-şi deodată mîna, ea-i zise:

- Vreţi să mă mai vedeţi? Să mă vedeţi deseori...

- Ah! Şi viaţa mi-aş da-o în schimb!

- Nu! Eu pretind mai puţin ca asta. Vreau să-mi juraţi că nu veţi căuta niciodată să aflaţi cine sînt, că nu veţi mărturisi niciodată nimănui pe lume, nici tatălui dumneavoastră, nici Fulmenei despre întîlnirile noastre şi cu această condiţie vă voi vedea aici... în fiecare seară...

- V-o jur!, răspunse Armand şi ridică cu solemnitate mîna spre cer.

- Să vă gîndiţi, că în ziua cînd veţi călca acest jurămînt, adăugă ea, veţi primi o lovitură de pumnal drept în piept, fără ca justiţia vreunei ţări să poată descoperi vreodată care a fost mîna care a lovit...

Armand începu să zîmbească.

- Voi trăi mult, zise el pe un ton de triumf orgolios.

El apucă iarăşi mîna Doamnei cu mănuşa neagră s-o ducă la buzele lui şi nu zări surîsul teribil care era pe faţa tinerei femei.

Nebun! - însemna acest zîmbet.

CAPITOLUL XXXIII

Taina nopţii şi taina femeii

Armand rămase cîteva clipe în genunchi lîngă Doamna cu mănuşa neagră, acoperind mîinile ei cu sărutări şi şoptind toate acele nimicuri încîntătoare, toate sfintele nerozii pe care patima le face să izvorască din inimă în orele de extaz şi de nebunie.

- Hai, gata, copil ce sînteţi!, zise ea cu voce emoţionată, care părea că trădează frica neînţeleasă ce cuprinde femeia în clipa cînd simte, că-şi dăruieşte inima. Haide... sculaţi-vă... sînt slabă din fire şi n-am curajul să vă cert.

Între tonul blînd cu care ea pronunţase aceste cuvinte şi glasul trufaş şi răspicat cu care cîteva clipe mai înainte femeia aceasta dictase imperios poruncile ei, era o diferenţă atît de mare, că fiul Colonelului se crezu iubit.

- Ah!, zise el cu entuziasm, ştiam eu că mînteau acei care-mi spuneau că sînteţi o femeie egoistă şi fără inimă...

- Sculaţi-vă, repetă ea, vă rog... şi aş putea să vă poruncesc.

Armand se sculă şi voi să rămînă în picioare înaintea ei ca s-o privească. Dar ea, la rîndul ei, îi apucă mîna şi-l sili să se aşeze din nou lîngă dînsa. El o privea. Ea era tot palidă şi i se părea că faţa îi exprima o tristeţe adîncă.

- O!, vă iubesc, vă iubesc, şoptea Armand, pe un ton cald şi convingător.

- Tăceţi, îi zise ea încet, căci cuvintele dumneavoastră mă fac să sufăr...

- Să suferiţi!

- Da, căci văd, că mă iubiţi cu adevărat şi vă plîng...

- Dumnezeule!, zise el disperat, neînţelegînd sensul cuvintelor ei. Trebuie oare să vă mai pierd încă odată?

- Nu! Vedeţi că nu mai am curajul să fug de d-voastră.

Cuvintele acestea parcă-i deschideau lui Armand cerul. Se putea oare să-i spună mai limpede că şi ea-l iubea? El duse mîna la inimă.

- Mă tem, zise el, că voi muri de bucurie.

- Cine ştie?, zise ea cu tristeţe, lăsînd mîna ei într-a lui, cine ştie, amicul meu, dacă pentru dumneavoastră n-ar fi de o sută de ori mai bine să muriţi în clipa aceasta, decît să continuaţi să mă iubiţi!

- Cum, nu e oare o fericire nespusă de a vă iubi pe dumneavoastră?, întrebă el cu entuziasm.

- Nu, nu e o fericire, nu, cei care mă iubesc nu sînt fericiţi... căci nu ştiţi ce fiinţă ciudată şi fatală sînt eu. Eram bună şi sinceră cînd luptînd cu mine însămi, fugeam de urmărirea dumneavoastră...

- Dar asta e o închipuire doamnă, şopti Armand. Eu sînt atît de fericit, că nu invidiez nici fericirea, nici raiul.

- Ascultaţi, zise ea şi o linişte subită înlocuise emoţia ei, ascultaţi-mă, vă voi explica gîndul meu. Mă iubiţi, văd, simt, ar fi o nebunie să mă îndoiesc. Dar nu ştiţi pe cine iubiţi.

- O! Ştiu că sînteţi bună, răspunse el cu înflăcărare, ştiu că sînteţi cea mai frumoasă dintre toate... de rest nu-mi pasă!

- Dar nu ştiţi că am o soartă nesigură, fatală, împovărată cu o misiune misterioasă şi sumbră. Nu ştiţi, amicul meu, că dintr-o zi într-alta, mîine poate, o datorie sfîntă mă va chema la celălalt capăt al lumii.

- Vă voi urma.

Armand rosti aceste cuvinte cavalereşti cu o elocvenţă pasionată, care făcu pe tovarăşa lui să zîmbească.

- Fie!, zise ea, să admitem că mă veţi putea urma... Dar nu veţi şti care e ţinta mea, nu veţi împărtăşi decît voinţa mea exterioară. În fundul sufletului meu e un secret pe care numai Dumnezeu îl poate pătrunde.

- Păstraţi-vă secretul, nu vreau să ştiu nici, măcar numele dumneavoastră.

- Ah!, zise ea, tresărind la auzul acestui cuvînt, numele meu! Numai o singură fiinţă pe lume îl ştie şi acei cărora li-l voi destăinui vreodată, vor fi pe marginea mormîntului lor, cînd îl vor auzi.

- Spuneţi-mi-l acum!, zise el. Aş muri fericit, pentru că mă aflu lîngă dumneavoastră.

- Sînteţi un copil, răspunse ea, şi uitaţi că nu vă mai pot acorda decît cîteva minute.

- Plecaţi? Aşa repede?

Ea se sculă şi-i zise:

- Vedeţi barca cu care am venit? De unde am venit? Încotro mă duc? Cine sînt cei doi bărbaţi din barcă? Nu mă întrebăţi, dar veniţi aici mîine, mă veţi găsi... la aceeaşi oră ca şi azi.

Doamna cu mănuşa neagră scoase din centură un fluieraş de argint, care împreună cu alte brelocuri mărunte era agăţat de ceasul ei. Ea îl apropie de buze şi scoase un sunet ascuţit care domina murmurul surd al oceanului şi se duse spre larg, pînă la urechile celor din barcă.

Barca porni imediat şi se apropie iute de ţărm.

În acest timp Armand şi frumoasa necunoscută stăteau tăcuţi, mînă în mînă. Deodată ea se uită la el.

- Mă iubiţi îndeajuns ca să fiţi şi gelos?

- O!, zise el cu glas schimbat, nu ştiţi oare că l-aş omorî pe bărbatul pe care l-aţi iubi?

Tonul tînărului era aşa de hotărît, că Doamna cu mănuşa neagră tresări şi timp de o clipă se ivi pe buzele ei acel zîmbet enigmatic, sub care părea că se ascunde un zîmbet de ură şi de răzbunare. Armand nu pricepu acel surîs.

- Bine!, zise ea, am voit să vă pun la încercare şi sînt mulţumită de rezultatul obţinut.

Dar Armand rămase posomorît, căci întrebarea aceasta a Doamnei cu mănuşa neagră îi vîrîse un pumnal în inimă. El îşi aminti de portretul de după perdeaua studentului.

- Ascultaţi bine ce vă spun, zise ea, niciodată eu n-am jurat fals, n-am minţit niciodată şi mă puteţi crede. Vă jur că nu iubesc pe nimeni şi că pînă azi nici un bărbat n-a ţinut mîna mea în a lui, după cum faceţi dumneavoastră. Adio.

În clipa aceea barca se oprea la mal.

- Adio... repetă Doamna cu mănuşa neagră, făcîndu-i semn cu mîna.

Ea sări în barca ce se îndepărtă imediat.

După cum spusese ea, luntrea era condusă de doi oameni înfăşuraţi în nişte mantale mari de culoare cafenie şi cu glugile trase bine peste cap. Tot ce putu distinge Armand, fu părul celui de la cîrmă, era alb. Să fie contele Arleff care însoţea peste tot pe Doamna cu mănuşa neagră? Dar atunci omul acesta nu avea nici un drept asupra inimii acesteia, căci astfel n-ar fi adus-o la această întîlnire.

Barca se îndepărtă, ocoli colţul unei stînci şi dispăru din faţa lui Armand, care sta pe plajă nemişcat şi gînditor.

- O, mă iubeşte... mă iubeşte, şopti Doamna cu mănuşa neagră la urechea maiorului, care vîslea. Mă iubeşte la

nebunie, cu delir... îl am în mînă!

- Crezi?

- Va fi un sclav supus. E o spadă în mîna mea.

Pe cînd rostea aceste cuvinte, Doamna cu mănuşa neagră părea transfigurată.

Nu mai era femeia cu faţa tristă, cu vocea emoţionată, nu, în ochii ei ardea un foc sumbru, pe buze avea un zîmbet de ură.

- Şi celălalt?, întrebă maiorul.

- A! Căpitanul Lemblin! Acesta nu mai are nici trei zile de trăit. Ştii că trebuia să sosească în seara asta, în vreme ce noi eram plecaţi cu barca.

- Doamnă, şopti contele Arleff, ştii bine că sînt servitorul dumitale devotat şi nu discut niciodată poruncile dumitale.

- Aşa e, bunul meu Herman.

- Te-am lăsat să conduci cum ai voit, povestea cu caseta. Dar oare nu te încrezi prea mult în puterea dumitale, pentru oribila dramă ce pregăteşti la Ruvigny?

- Nu, voi fi tare.

Şi după o clipă de tăcere, ea adăugă cu durere.

- Ah, dacă ai şti cîtă ură e adunată în adîncul sufletului meu, nu te-ai mai îndoi de energia mea.

- Neîndurată!, şopti maiorul.

- Am izbutit, urmă, să adorm remuşcările acestui mizerabil. Dragostea nebună ce i-am insuflat a amuţit glasul conştiinţei, dar în ultima clipă voi şti să trezesc acest glas şi el va suferi o agonie infernală.

Contele Arleff se cutremură şi amîndoi tăcură.

După o jumătate de oră, barca se opri la plaja cea mică unde odinioară sosise locotenentul Lemblin. Doamna cu mănuşa neagră şi maiorul Arleff sosiră pe mal, în vreme ce luntrea cu celălalt vîslaş dispărea în negură. Tînăra femeie şi tovarăşul ei urcau scara care ducea la platforma castelului.

Pe treapta de sus a acestei scări, stătea un om. Era căpitanul Lemblin.

CAPITOLUL XXXIV

În plin mister

Numai cine s-a întors de la prima întîlnire de dragoste, cine a ţinut în mîna sa mîna unei femei la care visase multă vreme şi o urmărise timp îndelungat, numai cine a îngenunchiat lîngă iubita sa îmbătat de sunetul vocii şi de zîmbetul ei, numai acela poate pricepe cîtă bucurie, cîtă fericire simţea Armand pe cînd se întorcea la locul unde-şi legase calul.

Ajunse acasă şi, contrar zicalei potrivit căreia insomnia veghează la capătul îndrăgostiţilor, tînărul adormi şi, după un ceas, visînd pe Doamna cu mănuşa neagră, somnul lui fu atît de lung, că se trezi abia pe la zece dimineaţa.

Cînd deschise ochii, Armand îl zări pe tatăl său, care sta într-un jilţ, lîngă pat. Colonelul se uita la fiul său cu un fel de adoraţie amestecată cu îngrijorare.

- Ei, băiete!, îi zise el pe un ton glumeţ, căutînd să-şi ascundă îngrijorarea, dar ştiu că nu te scoli odată cu zorile!

Şi arătă cu degetul la ceas.

- Am dormit rău, răspunse Armand, întinzînd bătrînului fruntea spre sărutare.

- Atunci, desigur că ai auzit şi tu zgomotul care m-a trezit astă-noapte?

- Care zgomot, tată?

- Cineva s-a împiedicat urcînd scara. Am strigat, dar nu

mi-a răspuns nimeni; atunci m-am sculat...

- Aşa!, strigă Armand tresărind.

- M-am dus la fereastră şi te rog să ghiceşti ce am văzut...

- Ce, tată?

- Am văzut, la lumina lunii, cum calul tău se întorcea acasă, dus de căpăstru de un argat.

Armand îngălbeni.

- Înţelegi că un moşneag ca mine nu se poate păcăli aşa de lesne: de-o parte, pasul greşit pe scară; pe altă parte, calul tău adus acasă de argat şi care mergea pe pavajul răsunător al curţii fără să facă cel mai mic zgomot, ca şi cum ar fi fost încălţat cu pantofi de bal.

- Tată!, îngăimă Armand ruşinat.

- Adineauri am fost în grajd şi l-am examinat pe Rob-Roy. Bietul animal a trebuit să facă astă-noapte un drum lung, care l-a obosit. Avea pîntecele rănit şi am văzut şi la picioare două umflături destul de mari, care nu ar fi luat naştere, dacă idiotul de argat ar fi avut grijă să-i învelească picioarele cu flanelă după ce i-a scos acea încălţăminte de ocazie.

Şi pe acelaşi ton glumeţ, Colonelul adăugă:

- Lasă, băiete, ştii că şi eu sînt o vulpe bătrînă. În loc să cauţi să-l păcăleşti pe tatăl tău, care ţi-e ca un camarad, şi să vrei să-l iei peste picior, ai face mai bine să recunoşti că, tinereţea avînd nevoie să zburde, ai descoperit şi tu vreo normandă drăguţă, care-ţi deschide noaptea fereastra, care stă la trei ori patru leghe depărtare de aici şi că o iubeşti destul ca să-i sacrifici un cal de două mii de taleri. Căci te previn că dacă ai să-l mai oboseşti ca astă-noapte, Rob-Roy are să dea ortul popii înainte de a trece o săptămînă.

Bietul Colonel, care voia să pară perspicace şi se încrezuse în instinctul lui de tată, îi da tocmai el fiului său cel mai bun pretext de a-l păcăli.

De aceea, el găsi cu cale să roşească şi să murmure:

- Aşa e, tată, ce vrei! Am douăzeci şi şase de ani şi viaţa

fără dragoste e ca un fruct fără aromă, cum zic orientalii.

- Aşa!, exclamă Colonelul, ca un om care vorbeşte din experienţă, dar ai fi putut prea bine să mi-o mărturiseşti.

- Ei!, răspunse Armand, care voia să adoarmă tot mai mult bănuielile tatălui său, eu sînt discret...

- Înţeleg!, zise Colonelul încruntînd sprîncenele, trebuie să fie şi vreun rival la mijloc. Fii cu băgare de seamă, dragul meu.

- Nu e nici un pericol: un moşier gras... şi apoi, mai totdeauna lipseşte de acasă...

- Ai luat, cel puţin, vreo armă la tine?

Şi tînărul, fericit că-l îndrumase pe tatăl său pe o cale de o sută de leghe depărtare de adevăr, se sculă, făcu Colonelului tot felul de şotii, dejună cu poftă şi-şi petrecu ziua cum putu mai bine, aşteptînd cu nerăbdare ora celei de a doua întîlniri.

După cină, care de obicei se prelungea pînă la ora opt seara, Colonelul Leon zise fiului său:

- Socot că acum e inutil să mai aştepţi ca eu să fiu adormit şi să înveleşti iarăşi picioarele calului tău. Du-te la întîlnirea ta şi fii prudent, ia pistoalele cu tine.

- O!, fii fără grijă.

Şi, un ceas mai tîrziu, el sări sprinten pe şa, de faţă cu Colonelul care-i ţinea scara. Apoi, ca să-l deruteze cu totul, în loc să apuce spre mare, o luă pe drumul opus. La vreo leghe depărtare de vilă, el îşi schimbă subit direcţia, ocoli o pădurice şi, pe un drum pe care-l cunoştea de minune, ajunse la stînci în mai puţin de o oră.

- Numai de ar veni!, îşi zise el, aşezîndu-se pe banca săpată în stînci, unde în ajun stătuse lîngă ea.

Aşteptă vreo douăzeci de minute, încercînd să străbată negura cu privirea, ascultînd cel mai mic zgomot care se deosebea de acel al valurilor, şi aceste douăzeci de minute îi părură lungi ca un secol.

În fine, i se păru că un punct luminos se iveşte deodată în zare cînd atingînd nivelul valurilor, cînd ridicîndu-se deasupra

lor şi cînd dispărînd sub ele.

- Ea e!, strigă el coborînd pînă la limita extremă a plajei, unde în fiecare minut valurile se retrag lăsînd în urma lor o dîră de spumă.

Punctul luminos se apropie. Desigur că barca intră în Golful Vameşului şi lumina făcliei se zărea.

Dar, deodată, lumina se stinse. Armand crezu o clipă că un văl i-o ascundea, se scurse un minut, apoi două. Lumina roşiatică nu mai apăru. Dar puţin mai tîrziu, cînd, tînărul a cărui inimă zvîcnea să se spargă, începuse să se întrebe dacă nu cumva fusese jucăria unei iluzii, un freamăt uşor al undelor care se auzeau la răstimpuri regulate, îl înştiinţă că o barcă se apropie şi vîslele ei despicau apa în cadenţă.

Barca trăsese la mal. Un om sări pe plajă şi, la vederea lui, Armand simţi că inima i se strînge de durere. Nu pe el îl aştepta.

Necunoscutul, însă, merse drept la dînsul, şi-i zise încet:

- Dumneavoastră sînteţi domnul Armand?

Vocea aceea era necunoscută tînărului, şi ieşea ca înăbuşită dintr-o glugă de marinar care acoperea toată faţa.

- Ce vreţi cu mine?, întrebă Armand.

- Domnule, zise necunoscutul, desigur că aveţi vreo ţigară în buzunar.

- De ce mă întrebaţi una ca asta?

- Eu v-aş da foc ca s-o aprindeţi; şi la lumina ei aţi putea citi un bilet ce sînt însărcinat să va înmînez.

Armand pricepu că omul acela venea din partea Doamnei cu mănuşa neagră şi începu să tremure. Ea-i scria, dar nu venea. Cu toate astea, el întrebă:

- Cine ţi-a dat acest bilet?

- Aceea care trebuia să vină, fu răspunsul.

Şi omul îi întinse o scrisoare mică şi drăguţă, bine sigilată şi din care ieşea un parfum fin şi delicat. În acelaşi timp scoase din buzunar o cremene şi un amnar şi făcu să iasă din

ele scîntei. Fruntea lui Armand se acoperise de sudoarea anxietăţii. Dar cum nu avea alt mijloc de a citi biletul, în afară de cel oferit de necunoscut, el aprinse o ţigară la bucata de iască ce-i oferea acesta. Apoi desfăcu biletul şi apropiind ţigara de fiecare rînd, citi următoarele:

"Ieri v-am spus-o, prietene, că sînt o femeie învăluită în mister şi că nu sînt stăpînă pe soarta mea.

Nu pot veni la întîlnirea ce v-am fixat; dar, dacă sînteţi în stare să uitaţi locul unde mă veţi vedea, dacă, mai ales, nu vă sperie o cursă pe mare, atunci urmaţi pe aducătorul acestui bilet."

Biletul nu purta nici o iscălitură, dar fiecare cuvînt spunea: Ea e!

Armand uită că sus pe stîncă îl aştepta calul. Nu se gîndea nici că bătrînul lui tată, întotdeauna alarmat cînd el era în cea mai mică primejdie, sta poate rezemat de fereastră, cercetînd cu privirea dunga albă a drumului şi tresărind la cel mai uşor zgomot. El nu întrebă dacă avea să-l ducă de cealaltă parte a strîmtorii. S-ar fi dus şi la capătul pămîntului, numai s-o vadă.

- Sînt gata, zise el. Să plecăm.

El sări în barcă şi văzu că în acea seară ea nu era condusă decît de omul care-i vorbise. Bătrînul, omul cu părul cărunt pe care-l luase drept contele Arleff, nu venise. Barca porni.

După un drum de o oră, Armand zări sus pe stînci o masă impunătoare şi mult mai neagră decît cerul.

- Acolo ne ducem, îi zise mesagerul.

- Acolo?, repetă Armand cu mirare.

- Da, acolo.

- Dar, acela e castelul de Ruvigny.

- Se poate.

- El aparţine unui ofiţer, Hector Lemblin.

- Se poate şi asta, răspunse cu asprime călăuza lui Armand, dar acolo mergem.

El sări cel dintîi pe plajă, trase barca şi o legă.

- Veniţi!, îi zise el.

" Ciudat lucru şi ăsta!," se gîndea Armand. Cum se face că Doamna cu mănuşa neagră locuieşte la castelul de Ruvigny?..., la Hector Lemblin, un om despre care se zice că e pe jumătate nebun...

Necunoscutul îl luă pe tînăr de mînă şi urcă cu el poteca cea strîmtă, săpată în stîncă, care ducea de la mare la platforma castelului şi pe unde altă dată cobora baroana Marthe de Flars-Ruvigny, mai întîi la postul lui Martin, vameşul, şi mai tîrziu pe plaja unde o aştepta locotenentul Hector Lemblin. Aceeaşi potecă şi aceeaşi scară pe unde, mai tîrziu, tînărul ofiţer intra în fiecare seară în castel. Cînd ajunseră la platformă, se plecă la urechea lui Armand şi-i zise:

- Luaţi bine seama, să nu faceţi zgomot. Viaţa vă e în pericol!

CAPITOLUL XXXV

Rivalul

Un altul în locul eroului nostru s-ar fi speriat la auzul acestui avertisment care semăna mai mult a ameninţare, dar Armand era brav şi dragostea îl făcea îndrăzneţ. Şi-apoi nu era, oare, o fericire nespusă să-şi rişte viaţa pentru *Ea*?

Misteriosul lui conducător, care îl ţinea mereu de mînă, îl duse pînă într-un salon mare, unde domnea un întuneric beznă; de aici îl mai făcu să străbată un coridor de asemenea

întunecos şi apoi deschise o uşă pe unde ieşi un val de lumină.

- Intraţi, zise necunoscutul. Sînteţi aşteptat.

Şi el dispăru.

Armand se afla în pragul unei camere încîntătoare, capitonată cu mătase albastră, care fusese budoarul baroanei Marthe de Ruvigny. O femeia sta lîngă foc, într-un jilţ. Femeia aceasta era Doamna cu mănuşa neagră. Nu mai era fiinţa ciudată care apărea călare în mijlocul cîmpiei sterpe, care-şi fixa întîlnirile de dragoste pe malul oceanului, la poalele stîncilor. Era, parcă, o tînără mondenă, care - cu un zîmbet fermecător - îl primeşte pe un prieten în budoarul ei.

Cu un gest graţios îi făcu semn lui Armand să închidă uşa.

- Împingeţi zăvorul, îi zise ea, şi veniţi să vă aşezaţi aici, lîngă mine...

Ea-i arătă un scaun apropiat de jilţul ei. Armand, însă, alergă spre ea, îi luă mîinile şi cuprinzînd-o cu o privire înflăcărată şi plină de admiraţie, îi şopti:

- Ah! Ăsta nu e, oare, doar un vis?

- Nu, răspunse ea, nu visaţi, sînt eu; şi am înfruntat totul ca să vă văd...

- Aţi înfruntat totul!?, repetă el cu mirare.

Şi gelozia, acel chin groaznic care-l mai îndurerase odată, îi sfîşie încă o dată inima.

- Da, zise ea, mă expun la cele mai mari primejdii primindu-vă aici.

- Doamnă, şopti el cu un acces de mînie nobilă, vă înşelaţi, căci eu sînt aici pentru a vă apăra şi a vă proteja.

Ea clătină din cap:

- A mă apăra ar însemna, vai!, a mă pierde, zise ea.

El se cutremură, fruntea i se întunecă şi o privi cu bănuială.

- Dumnezeule!, strigă el, sînteţi măritată?

- Nu.

Şi monosilaba aceasta fu rostită de gura ei cu o intonaţie stranie şi dureroasă.

- Dar atunci, ce primejdii v-ar putea ameninţa?

- Mă expun la o primejdie de moarte - şi d-voastră la fel.

- Dar atunci sînteţi în stăpînirea cuiva, a unui bărbat?

Şi întrebarea aceasta mărturisea toată furia geloasă a dragostei.

- Da, răspunse ea.

Un nor trecu peste fruntea lui Armand şi-i întunecă privirea.

- Doamnă, îngăimă el, aţi şi uitat jurămîntul făcut ieri?

- V-am făcut vreun jurămînt?, întrebă ea netulburată.

- Desigur...

- Care?

- Mi-aţi jurat că, dacă aţi iubi vreodată un bărbat...

- Bărbatul acela veţi fi dumneavoastră, nu-i aşa?

- Ei bine?

- Ei bine!, cine vă spune că-l iubesc pe bărbatul care mă ţine în stăpînirea lui?

- Dar, dacă nu-l iubiţi... dacă nu e soţul dumneavoastră...

Ea-l întrerupse cu un gest trufaş.

- Mie mi se pare că d-voastră, care amintiţi altora de jurămintele lor, le uitaţi foarte repede pe ale d-voastră.

Armand se înfioră. Doamna cu mănuşa neagră nu mai era femeia graţioasă şi inofensivă care-l primise cu cel mai dulce zîmbet. Privirea îi era acum aspră, fulgerătoare. Fruntea-i palidă se încruntase şi buzele ei tremurau de mînie.

- Aduceţi-vă aminte, urmă ea cu mîndrie, că n-am consimţit să vă revăd decît după ce mi-aţi jurat că nu veţi căuta niciodată să aflaţi ceva din viaţa mea...

- Aşa e, şopti el plecînd capul.

- Ei bine, dacă nu vă mulţumiţi numai cu afirmaţia că-mi risc viaţa pentru d-voastră, atunci plecaţi imediat. Nu mă veţi mai vedea niciodată...

Armand căzu în genunchi.

- Iertaţi-mă, îngăimă el, am fost gelos.

- Aveţi dreptul de a fi?, întrebă ea cu glas ironic, care străpunse inima tînărului ca lama unui stilet.

Dar el nu avu vreme să răspundă. Ca şi cum ultimele vorbe i-ar fi potolit mînia, Doamna cu mănuşa neagră întinse în chip spontan mîna zdrobitului Armand. Femeia îşi regăsi zîmbetul blînd, privirea melancolică şi bună, vocea armonioasă şi tristă.

- Iertaţi-mă, sînt crudă.

El scoase un strigăt de bucurie şi sărută mîna ce i se întindea.

- Iertaţi-mă, repetă ea; şi dacă mă iubiţi cu adevărat, nu căutaţi niciodată să pătrundeţi misterul care mă învăluie. Iubiţi-mă aşa cum sînt.

- Da!, răspunse el supus.

Şi cum el rămînea în genunchi în faţa ei, privind-o extaziat, ea apucă cu vîrful degetului ei parfumat o şuviţă din părul lui negru, căzută pe frunte şi i-o aşeză netezind-o pe cap.

- Ascultaţi, veţi veni aici în fiecare seară, dar nu mă veţi întreba nici cine e omul care ameninţă viaţa mea şi a dvoastră, nici de ce mă aflu la castelul de Ruvigny. Şi apoi, cînd veniţi, să veniţi înarmat. Aduceţi un pumnal sau nişte pistoale; în sfîrşit, o armă oarecare. Acum, plecaţi. Trebuie. Fiecare minut în plus pe care-l staţi aici valorează, poate cît un an din viaţa noastră a amîndurora... Plecaţi!

În clipa aceea se auzi din depărtare sunetul unui corn de vînătoare. Imediat se ivi pe faţa tinerei femei un fel de spaimă ascunsă. Armand o văzu îngălbenind.

- Plecaţi! Plecaţi iute!, zise ea. E vremea...

Şi ea fugi la uşa budoarului, o deschise şi bătu de două ori încet din palme. Omul care-i servise de călăuză lui Armand, sosi în grabă, tot învelit cu mantaua şi gluga de marinar.

- Adio!, pe mîine... veţi găsi barca... la aceeaşi oră.

Şi ea-l împinse în coridor şi închise iute uşa. Armand nu avusese vreme să răspundă un singur cuvînt.

Conducătorul lui necunoscut îl apucă iarăşi de mînă, îl călăuzi iar de-a lungul coridorului, prin salonul cel mare şi pe platformă, apoi amîndoi coborîră scara şi poteca ce ducea la plajă şi se urcară în barcă.

Un ceas mai tîrziu, Armand era în micul golf numit Văgăuna vameşilor şi se întorcea la vila Garda.

Colonelul se culcase, dar nu dormea; îl auzi pe fiul său cînd veni.

- Ei!, mai mulţumit sînt cu asta, oftă bătrînul, decît cu acea patimă fatală care-l topea, cînd am plecat cu el din Paris. Copilul meu e salvat!

*

* *

Următoarele trei zile ale lui Armand s-ar putea rezuma în cîteva cuvinte. În fiecare seară el părăsea vila la aceeaşi oră, alerga la Golful Vameşilor, acolo îl găsea pe omul necunoscut cu barca şi era dus la Ruvigny. În fiecare seară era introdus în castel în acelaşi chip şi o regăsea pe Doamna cu mănuşa neagră: zîmbitoare, privind cu blîndeţe la el şi întinzîndu-i mîna. El petrecea un ceas stînd respectuos la picioarele ei, şoptindu-i mii de vorbe drăgăstoase... Şi ea îl asculta zîmbind şi privirea ei părea că spune:

- Şi eu vă iubesc, dar trebuie să fiţi răbdător... aşteptaţi... o femeie ca mine se hotărăşte mai greu...

Şi Armand aştepta şi nu depăşea limita celei mai respectuoase iubiri.

Aşa trecea o oră. Apoi, deodată, la cel mai mic zgomot, ea

tresărea, părea îngrijorată şi deodată îi spunea:

- Poate să sosească... trebuie să vină... plecaţi, plecaţi!

Armand pleca fascinat de un zîmbet şi în acelaşi timp ameţit de gelozie.

Şi pentru că jurase să respecte misterul ce înconjura această femeie, el pleca fără să întoarcă capul, fără să caute să priceapă, ori să ghicească. Niciodată el nu-l chestiona pe servitorul necunoscut, niciodată nu-i venise în minte să cerceteze prin împrejurimi cine erau musafirii actuali din castelul de Ruvigny.

Dar în seara a patra, pe cînd el trecea pragul budoarului unde ea-l aştepta ca de obicei, el fu tulburat de o bănuială teribilă:

- Cine ştie, îşi zise el, cine ştie dacă femeia aceasta, care abia că-mi întinde mîna să i-o sărut, nu-şi bate joc de mine? Cine ştie dacă, după ce plec eu, care stătusem respectuos şi smerit la genunchii ei, fără să fi cutezat să-i ating fruntea cu buzele, cine ştie dacă un altul... acel altul de care ea se teme... şi pe care, poate, că-l iubeşte...

Gîndul acesta îl chinuia grozav pe Armand, încît îi schimbă deodată atitudinea faţă de Doamna cu mănuşa neagră.

- Da!, gîndi aşezîndu-se lîngă ea, trebuie să aflu, dacă ea mă iubeşte cu adevărat...

*

* *

Ce se petrecu în ora care a urmat? Sau, mai bine zis, ce încercare îndrăzneaţă făcuse Armand? Asta a rămas o taină între ea şi el. Dar deodată ea se ridică cu demnitatea unei regine jignite. Apoi, arătîndu-i uşa:

- Ieşiţi!, ieşiţi!, îi strigă ea.

Vocea Doamnei cu mănuşa neagră era aşa de energică,

încît tînărului îi fu frică. Îi era frică întocmai ca unui copil care e obraznic faţă de mama sa. El fu apucat de acea teroare care copleşeşte omul amorezat, care crede că şi-a pierdut fericirea pe vecie.

Se sculă ca un om beat ori nebun, clătinîndu-se, cu ochii aprinşi, cu capul ameţit şi cu vîjîială în urechi. Făcu un pas ca să plece, şovăi, se opri şi se întoarse.

- Plecaţi odată!, repetă ea pe un ton răspicat, poruncitor.

- Adio, doamnă, zise el cu voce înăbuşită.

Şi resemnîndu-se asemenea soldatului biruit, care poartă cu nobleţe înfrîngerea sa, el se îndreptă spre uşă cu paşi hotărîţi, cu capul sus, cu o demnitate supremă. Dădu la o parte draperia şi voi să treacă pragul fără a se uita înapoi, cînd această femeie ciudată, supusă unor schimbări neaşteptate, îl rechemă.

- Armand!, zise ea.

Vocea ei era dulce şi duioasă, dezmierdîndu-l ca o iertare, tristă ca un regret. El se întoarse iute şi ridică privirea spre ea. Nu mai era femeia ai cărei ochi scăpărau şi care cu fruntea încruntată, teribilă în mînia ei, îi poruncise să iasă. Era o femeie melancolică şi zîmbitoare în acelaşi timp şi care, cu un semn graţios, cu o privire fermecătoare, îl ruga să se întoarcă, să se aşeze în fotoliul în care stătuse adineauri ţinînd ambele ei mîini în mîinile lui. Armand, ameţit, fascinat, se întoarse şi îngenunchie lîngă ea:

- Iertaţi-mă, şopti el smerit.

- Sînteţi un zvăpăiat, răspunse ea, iar eu sînt crudă fără să vreau... dar viaţa mea e înconjurată de atîtea mistere... Vă rog ca şi la rîndul dumneavoastră să mă iertaţi.

Credinţa pătrunse iarăşi în sufletul lui Armand. Bănuielile lui se risipiră. El iubea, şi zîmbetul Doamnei cu mănuşa neagră părea că-i spune că dragostea lui e împărtăşită.

Bătea ora zece. Deodată, ca în ajun, ca în toate serile precedente, ca la prima lor întîlnire, Doamna cu mănuşa

neagră tresări, fruntea i se întunecă, zîmbetul îi dispăru.

- Plecaţi!, zise ea, plecaţi iute!

Şi vocea ei redevenise tristă şi faţa ei exprima groaza. Armand se sculă.

- Adio!, zise el, pe mîine.

- Nu!, răspunse ea.

- Cum! Nu?, exclamă el dîndu-se înapoi surprins şi trist.

- Nu, nu mîine.

- Dar de ce?

Ea puse un deget la buze.

- Nu vă pot spune.

- Dar...

- Ah!, zise ea pe un ton trist de reproş, şi doar îmi făgăduiseşi că vei respecta secretele mele!

- Aşa e!, şopti el plecînd fruntea. Făcu un pas spre uşă. Dar, în fine, cînd vă voi revedea?

- Peste trei zile.

- Aici?...

- Nu... poate... nu ştiu... vă voi da de ştire.

În depărtare se auzea sunetul unui corn de vînătoare.

- Dumnezeule!, strigă ea speriată, a sosit!, plecaţi...

Ea îl împinse în coridor. Draperia căzu în urma lui. Armand se afla în întuneric, dar chiar în aceeaşi clipă îl apucă o mînă.

- Veniţi!, i se spuse.

El recunoscu vocea conducătorului său obişnuit şi-l urmă.

Servitorul îl duse prin sală, apoi pe platformă, şoptindu-i:

- Veniţi... veniţi...

Dar pe cînd eroul nostru punea piciorul pe prima treaptă a scării ce cobora spre mare, un om care pînă atunci stătuse nemişcat în umbră, se agită la celălalt capăt al platformei.

Omul acela făcu un pas înainte, ridică braţul înarmat cu un pistol, îl ţinti pe Armand şi trase. Omul acesta era căpitanul Hector Lemblin, căruia gelozia nebună îi înarmase mîna.

CAPITOLUL XXXVI

Femeie cu chip de înger, ori demon scăpat din iad?

Căpitanul Hector Lemblin se întorsese de cinci zile. În timp ce diligenţa lui sosea în curtea de onoare a castelului Ruvigny, Doamna cu mănuşa neagră şi contele Arleff se aflau pe mare. Căpitanul întrebă unde erau amîndoi.

- Domnul maior şi doamna au coborît pe plajă şi au urcat într-o barcă, i se răspunse.

- O barcă!, exclamă el. La castel nu e nici o barcă, pescarii nu vin pe aici!

- Nu era o barcă de pescar, domnule, îi răspunse intendentul.

- Dar ce era?

- O luntre mică cu vîsle.

- De unde venea?

- Nu se ştie. În tot cazul, venea din largul mării.

- Şi ei s-au urcat în ea?

- Adică, răspunse bătrînul intendent, care poate că fusese dăscălit în acea direcţie, ei o aşteptau, căci am auzit-o pe doamna spunînd maiorului: " Vino, să coborîm la plajă, barca va veni în curînd. "

- Şi de cînd au plecat?

- De vreo două ore.

Căpitanul se urcă pe platformă şi cercetă zarea cu ochii. Orizontul era pustiu. Atunci fu apucat de o groază nespusă.

Cine ştie? Poate că în lipsa lui, pe cînd el era la Paris pentru întocmirea formalităţilor de căsătorie, pe cînd în toate clipele el se gîndise la această femeie pe care o iubea la nebunie, poate că în acest timp ea descoperise vreun indiciu acuzator, vreo dovadă împovărătoare a crimei sale - şi de asta o fi plecat. Ea a fugit întorcînd capul cu groază şi dispreţ. Ori poate că Doamna cu mănuşa neagră s-a urcat în acea barcă misterioasă pentru a se duce la o întîlnire...

Această ultimă bănuială fu pentru Hector Lemblin de o mie de ori mai chinuitoare ca prima presupunere. El prefera să fie demascat şi părăsit ca un asasin, decît să fie înşelat de acea femeie.

El petrecu o oră teribilă pe această platformă, nemişcat, cu ochii aţintiţi pe imensitatea oceanului. În sfîrşit, se ivi în depărtare o barcă şi după un sfert de oră aceasta se oprea la mal.

Doamna cu mănuşa neagră şi contele Arleff îl găsiră pe Hector Lemblin pe prima treaptă a platformei şi se arătară foarte surprinşi. Tînăra femeie părea chiar cam tulburată.

- Cînd v-aţi întors?, îl întrebă maiorul.

- Acum o oră, răspunse Lemblin, a cărui voce trăda o emoţie vie. Dar dumneavoastră de unde veniţi?

- Am făcut o plimbare delicioasă, răspunse Doamna cu mănuşa neagră.

- Dar unde aţi găsit barca aceea, doamnă?

- A, ăsta e secretul meu; ori mai bine zis, al nostru, răspunse surîzînd Doamna cu mănuşa neagră.

Şi ea aruncă o privire semnificativă maiorului, care se înclină.

- Dar... insistă căpitanul.

Tînăra femeie îi vorbi căpitanului pe un ton răspicat:

- Ştiţi, domnule, că este aproape unsprezece şi ne aflăm la ţară? Am să vă urez noapte bună.

Ea luă braţul contelui Arleff şi salută pe căpitan cu un

semn din cap. Apoi făcu un pas spre a se îndepărta.

- Dar avem ceva de vorbit, domnule maior, zise căpitanul, speriat de această răceală bruscă.

- Veţi vorbi mîine dimineaţă, răspunse acesta. Acum, noapte bună.

Doamna cu mănuşa neagră se mai întoarse şi ea:

- Bună seara, repetă ea cu glas mai blînd şi zîmbindu-i de astădată, ca de obicei. Iertaţi-mă că sînt capricioasă, dar aerul tare de pe mare mi-a produs durere de cap. Pe mîine.

Şi ei se îndepărtară lăsîndu-l pe căpitan nedumerit.

*

* *

Îndrăgostitul Hector Lemblin petrecu o noapte îngrozitoare, noapte fără somn, plină cu vedenii oribile. Barca aceea, venită nu se ştie de unde, excursia aceasta pe mare, grija cu care contele Arleff şi tovarăşa lui voiau, parcă, să-i ascundă rostul acestei plimbări începură să-l preocupe.

Şi cum odată cu insomnia şi cu tăcerea adîncă a nopţilor reapar şi remuşcările neîndurate şi răzbunătoare pentru cei ale căror mîini sînt pătate de sînge, căpitanul îşi aminti şi el de trecut, de acele lungi ore care se succedau în întunericul vechiului castel, ore anunţate de vechiul orologiu. Marthe îi apăru. În imaginaţia lui înfrigurată o văzu palidă şi mută, cu urme vinete pe gît, cu ochi ce exprimau dispreţul şi oroarea.

Ba, la un moment, dat groaza căpitanului fu aşa de mare, că el aprinse o lumînare, se sculă şi se duse să respire în parc. Era o noapte frumoasă, cu lună plină. Căpitanul se plimbă pînă la ziuă şi se întoarse în camera sa abia cînd se iviră primele raze ale soarelui. Atunci el se trînti pe pat, căzu într-un somn adînc - întrerupt la orele nouă, de o bătaie în uşă. Contele Arleff intră la el.

- Domnule, îi zise maiorul, pupila mea e sculată demult şi vă aşteaptă pentru a vă cere scuze pentru purtarea ei ursuză de aseară. Ce vreţi, e nervoasă!

- Vin numaidecît, numai să mă îmbrac.

Maiorul se aşeză pe un scaun şi reluă:

- Ei bine, căpitane, aţi adunat toate actele de care aveţi nevoie?

- Da. Contractul de căsătorie e gata şi nu mai lipsesc decît iscăliturile. Prin acest contract recunosc domnişoarei Olga de Ruvigny o zestre de un milion cinci sute de mii de franci.

- Foarte bine!

- Nunta poate avea loc cel mai tîrziu peste opt sau zece zile, urmă căpitanul.

- Minunat!

În timpul acesta, Lemblin isprăvise să se îmbrace.

Maiorul îl conduse la Doamna cu mănuşa neagră. El dăduse tinerei femei numele de Olga, la care Hector Lemblin mai adăugase şi numele de Ruvigny, în credinţa adîncă ce avea că Doamna cu mănuşa neagră era chiar fiica defunctului general.

Ei o găsiră trează, dar înfundată în perniţele unui divan, într-o atitudine languroasă şi visătoare. Căpitanul rămase în prag fascinat, ameţit. Niciodată n-o văzuse atît de frumoasă.

- Scumpa mea copilă, zise maiorul, cred că nu va mai trece mult şi te vei numi doamna Lemblin.

- Lasă-mă cîteva minute cu domnul Lemblin, fu răspunsul Doamnei cu mănuşa neagră.

Maiorul ieşi. Atunci, tînăra femeie făcu un semn căpitanului şi-l pofti să se aşeze lîngă ea. El voi să-i ia mîna să i-o sărute, dar ea o retrase şi-i zise:

- Aşezaţi-vă aici, domnule, şi să vorbim serios. Am să vă comunic nişte lucruri grave.

Figura Doamnei cu mănuşa neagră căpătă deodată o

expresie de mîndrie care-l impresionă mult pe Hector Lemblin.

- Domnule, urmă ea, eu sînt fiica generalului de Ruvigny. Tatăl meu, pe care nu l-am cunoscut, mi-a lăsat o zestre. Cum zestrea aceasta a dispărut, d-voastră mi-aţi oferit cu generozitate mîna.

- Ah, doamnă, o întrerupse căpitanul, am ascultat mai mult de glasul inimii decît de acela al datoriei.

- Se poate, dar dumneavoastră nu mă cunoaşteţi, domnule, nu ştiţi cît sînt de capricioasă şi de ursuză...

- Ştiu, că sînteţi frumoasă şi că vă iubesc.

El îngenunchie şi adăugă:

- Nu ajunge asta?

- Luaţi bine seama!, mai zise ea zîmbind, am să fiu foarte pretenţioasă...

- Vorbiţi... porunciţi...

- În primul rînd, dacă e aşa cum spuneţi, o să-mi juraţi ceva.

- Ce?

- Să-mi juraţi că mă veţi asculta orbeşte, fără restricţie, fără a-mi pune vreo întrebare pînă în ziua cînd voi fi soţia dumneavoastră.

- Jur!

- Oricît de ciudată aş părea, oricît de extraordinare ar fi pretenţiile mele, nu-mi veţi pune nici o întrebare...

- Nu, pe onoarea mea!

- Dacă aţi nesocoti jurămîntul, n-aş mai primi să fiu soţia dumneavoastră, adăugă ea cu răceală.

- Vorbiţi, doamnă, zise căpitanul cu hotărîre. Ce-mi cereţi?

- O!, în primul rînd, un lucru de nimic.

- Ce anume?

- Aţi concediat pe servitorul dumneavoastră?

Căpitanul tresări şi se gîndi la milionul furat.

- Germain?, îngăimă el.

- Da, de el vorbesc, l-aţi gonit?

- Recunosc...

- Ei bine trebuie să-l angajaţi iarăşi.

Hector îngălbeni.

- Dar nu ştiu unde e... şi apoi, e un mizerabil!

- Eu ştiu unde e şi cred că se pocăieşte, răspunse ea.

- Ştiţi?

- Da, a venit aseară la mine şi m-a rugat să intervin în favoarea lui.

- Dumnezeule!, se gîndi căpitanul, să fi vorbit, oare, omul acesta?

Şi începu să tremure, ca un condamnat în clipa executării.

- Ei!, întrebă ea, mă şi refuzaţi?

- Nu, doamnă, nu, răspunse el iute, ca şi cum s-ar fi temut ca nu cumva ea să-i observe groaza, îl puteţi anunţa că-l iert.

În mintea lui, căpitanul se gîndea: " Cum se poate ca omul acesta, care e acum stăpîn pe milionul furat, să se gîndească să devină iar servitorul meu? "

- Asta nu e totul. Vreau să mă bucur de o libertate totală. Sînt sclavul dumneavoastră, doamnă.

- Poate vreau să vă supun unei încercări, poate că nu e decît un capriciu, poate, încă sînt silită de o necesitate imperioasă - s-o fac...

- Aştept, doamnă.

- Domnule, trebuie să mai treacă cel puţin două săptămîni pînă la unirea noastră.

- Vai!, oftă căpitanul.

- Ei bine!, în fiecare seară la orele opt veţi încăleca un cal.

- Bine.

- Şi vă veţi îndepărta de castel.

- Unde să mă duc?

- Veţi pleca de la castel, repetă ea, şi nu vă veţi înapoia decît la orele zece.

- De ce?

- Acesta e secretul meu. Dar aşteptaţi, mai e ceva.

- Vorbiţi, şopti căpitanul resemnat.

- Veţi lua cu d-voastră un corn de vînătoare şi la întoarcere, cînd nu veţi mai fi decît la vreo cinci, ori şase sute de metri depărtare de castel, veţi suna din toate puterile.

Un zîmbet se ivi pe buzele lui Hector Lemblin.

- Asta e o fantezie cît se poate de ciudată, zise el.

- Nu, răspunse ea, nu e o fantezie. De altfel, fanfara dumneavoastră, îmi va vesti la timp sosirea dumneavoastră.

Căpitanul încruntă sprîncenele.

- Aveţi oare să primiţi pe cineva? întrebă el

- Poate, răspunse ea cu un zîmbet batjocoritor şi adăugă:

- Aţi jurat că veţi respecta dorinţele mele, nu-i aşa?

- Da, doamnă.

- Ei bine, ţineţi-vă jurămîntul.

Hector Lemblin plecă fruntea.

- Aşteptaţi, domnule, urmă Doamna cu mănuşa neagră.

- Mai e ceva?

- Aş vrea să-mi schimb apartamentul.

- Foarte uşor, doamnă, tot castelul e la dispoziţia dumneavoastră.

Ea îl fixă cu o privire fascinantă.

- Aţi iubit-o mult pe doamna Lemblin?

El se înfioră şi se îngălbeni.

- Da...

- Ei bine, vreau să mă încredinţez de aceasta.

- Cum?

- Veţi porunci să mi se dea camera unde ea a murit

Căpitanul începu să tremure.

- Vai, doamnă, şopti el, ce idee ciudată.

- Se poate.

- Veţi renunţa la ea...

- Nu, aşa vreau.

- Fie!, răspunse el supus.

- Veţi veni acolo, să staţi zilnic un ceas de vorbă cu mine.

Căpitanului i se zbîrli părul de groază.

- Vom vorbi de ea.

- O!, niciodată, niciodată!, gemu el cu vocea sugrumată.

- De ce? Dacă aţi iubit-o... şi acum n-o mai iubiţi?

Zîmbetul, glasul Doamnei cu mănuşa neagră, deveniseră aşa de ciudate, că lui Hector Lemblin îi fu frică şi el se întreba dacă nu avea de a face cu un demon scăpat din iad şi venit la el ca să-l tortureze.

- Acum, scumpul meu căpitan, urmă ea, duceţi-vă şi daţi ordinele necesare să-mi fie pregătit apartamentul răposatei doamne Lemblin. Vreau să dorm acolo la noapte.

Şi pe cînd căpitanul ieşea împleticindu-se, pe jumătate nebun de groază şi de mustrări de conştiinţă, ea mai adăugă:

- Duceţi-vă şi aveţi mai ales grijă să nu se schimbe nimic, nici în mobilier, nici în tapete.

Căpitanul ieşi, iar Doamna cu mănuşa neagră murmură:

- Asasinule, va trebui, în sfîrşit, să-ţi mărturiseşti crima!

CAPITOLUL XXXVII

Vedenia moartei

Din clipa aceea, viaţa căpitanului, destul de frămîntată, deveni un infern. În tot restul acelei zile, Doamna cu mănuşa neagră, îşi ţinu victima încovoiată sub privirea ei. Cînd poruncitoare şi crudă, cînd cu zîmbetu-l pe buze, ea se juca cu el, după cum pisica se joacă cu şoarecele.

Căpitanul o iubea. Nu era o dragoste potolită şi adîncă totodată, care stăpîneşte inima şi mintea şi procură bucurii intense, era dimpotrivă, o patimă vijelioasă, fatală, care aducea numai suferinţă şi care comprima toate facultăţile acestui om, ca într-o menghină de fier.

În castelul Ruvigny, se servea cina între orele şase şi şapte. Odată cînd masa era terminată, Doamna cu mănuşa neagră, schimbă o privire cu bătrînul ei însoţitor, contele Arleff. Acesta se sculă şi adresîndu-se lui Lemblin, zise:

- E o seară splendidă, luna luminează ca ziua. Ce ziceţi de o plimbare călare?

Căpitanul tresări şi-şi aminti de angajamentul luat, de a părăsi castelul în fiecare seară la orele opt, pentru a nu se întoarce decît la zece.

- Cum voiţi, răspunse el plecînd capul.

Şi el îl urmă pe conte, care părăsea sala de mese.

După zece minute, căpitanul Hector Lemblin şi maiorul Arleff, ieşeau călare din castel, iar Doamna cu mănuşa neagră se întîlnea în taină cu tînărul Armand Leon, condus de servitorul misterios.

- Ştiţi, domnule conte, observă căpitanul, în clipa cînd ieşea din curtea principală, cu cornul la brîu, ştiţi că pupila dumneavoastră are idei ciudate?

Maiorul nu răspunse.

- Mi se pare, urmă Hector Lemblin, jignit de acest mutism, mi se pare, că vrea să vadă dacă voi fi un bărbat supus în toate privinţele.

La auzul acestor cuvinte, maiorul se întoarse brusc spre el.

- Ştiţi, zise el pe un ton sec, că nimic nu vă obligă s-o luaţi de soţie şi mai e încă vreme...

- Nu, nu!, răspunse iute căpitanul. Nu! O iubesc!

Timp de o oră şi jumătate, ei călăriră în tăcere alături unul de celălalt, adînciţi amîndoi în gîndurile lor, unul supunîndu-se parcă unui ordin primit, celălalt, numărînd minutele ce-l

despărţeau de clipa cînd o va revedea. La ora nouă şi jumătate, contele Arleff îşi opri calul.

- Se face zece, zise el, am face bine să ne întoarcem.

El îşi întoarse calul şi porni în galop. Căpitanul îl urma. Acesta din urmă se simţea sclavul celuilalt, pe care cu cîteva zile mai înainte nu-l cunoştea încă şi care acum, vorbea ca un stăpîn în casa lui şi dispunea de el în virtutea unei autorităţi misterioase şi fatale.

Cînd ajunseră la vreun sfert de leghe depărtare de castel, maiorul, care tăcuse pînă atunci, începu iarăşi să vobească:

- Sînt încredinţat, zise el, că stînca, pe care e cocoţat castelul dumneavoastră, trebuie să aibă un ecou minunat şi sonor.

- Credeţi?

- Să vedem. Luaţi cornul şi sunaţi.

Sub tonul banal şi politicos al maiorului, se ascundea totdeauna glasul stăpînului, care trebuie să fie ascultat. Căpitanul luă cornul, îl duse la gură şi sună.

- Superb ecoul, exclamă maiorul. Mîine veţi face la fel.

Cînd cei doi călăreţi ajunseră acasă, li se spuse că Doamna cu mănuşa neagră era culcată şi că se mutase în camera defunctei. Hector Lemblin se duse şi se închise în camera lui, torturat de neîncredere, de gelozie şi de turbare.

Omul acesta, chinuit de remuşcări, petrecu o noapte lungă de insomnie şi de groază, el făcea presupunerile cele mai stranii şi mai dureroase, se întreba de ce-l îndepărta ea astfel de la castel între orele opt şi zece, de ce ţinuse să se culce în camera Marthei, de ce îi cerea să-l ia înapoi în serviciu pe Germain, hoţul milionului, de ce, în sfîrşit el, omul atît de încercat în viaţă, omul care fusese sceptic şi tare, suferea în chipul acesta ascendentul acestor două fiinţe, care îi păreau nişte demoni şi puneau stăpînire pe întreaga lui existenţă.

Dimineaţa, un servitor veni în camera lui şi-i zise:

- Doamna s-a trezit şi doreşte să vă vorbească.

Şi, ca şi în ajun, ca întotdeauna, el se sculă docil, resemnat, ca un adevărat sclav ce era, se îmbrăcă şi se duse la ea.

În clipa cînd ajunse la uşa, pe pragul căreia el leşinase cu opt zile mai înainte, iar fu apucat de frică. Acum, el nu se mai temea că umbra Marthei îi va apare, spiritul lui tulburat fu cuprins de o teroare şi mai mare, mai reală. Cine ştie? Nu se putea oare ca în noaptea ce s-a scurs, femeia pe care o iubea şi voia să o ia de soţie, să fi descoperit o dovadă uitată a crimei sale? Îşi luă inima în dinţi şi bătu în uşă.

- Intră, răspunse o voce armonioasă şi tristă.

Sunetul acestei voci îl linişti. Doamna cu mănuşa neagră era trează, îmbrăcată cu un capot de caşmir şi stătea lîngă foc.

Ea-l primi cu un zîmbet. Dar zîmbetul acesta era trist şi căpitanul observă, că ea era de o paloare cadaverică. Ea-i arătă un scaun lîngă dînsa şi-l pofti să se aşeze în aşa chip, că se afla în faţa patului cel mare cu baldachin de serj verde, în care Marthe de Châtenay îşi dăduse ultima suflare.

Fie că era numai un efect al închipuirii lui tulburate, fie că era într-adevăr ceva real, lui Hector Lemblin i se păru că dezordinea patului, perdelele mototolite şi dispoziţia întregului mobilier, erau aceleaşi ca în ziua cînd murise Marthe. Dar pe cînd el se cutremura făcînd în minte această asemănare, tînăra femeie îi zise:

- Sînteţi superstiţios?

- De ce-mi puneţi această întrebare?, răspunse el cu o emoţie subită.

- Credeţi în vedenii?

- Dar... de ce?...

- Răspundeţi-mi. Credeţi?

- Nu ştiu...

- Eu cred, zise ea.

Şi cum el se făcea tot mai galben şi simţea că vocea i se stinge, ea repetă:

- Da, eu cred în ele.

El încercă să zîmbească cu un aer neîncrezător, dar adăugă:

- Eu cred, pentru că am fost martora unei arătări.

- Dumneavoastră! exclamă el speriat.

- Eu.

- Dar... unde? Dar... cînd?

Vocea lui tremura, părul i se ridicase vîlvoi.

- Aici, zise ea.

- Aici?

- Astă-noapte.

Căpitanul se ridică în grabă, ca şi cum ar fi voit să fugă.

- Aţi visat, zise el.

- Nu, n-am visat, zise ea, punîndu-i mîna pe braţ şi silindu-l să se aşaze din nou.

- Dumnezeule, ce palid sînteţi! zise ea. Vedeţi bine că şi dumneavoastră credeţi în vedenii.

Dinţii căpitanului clănţăneau.

- Am văzut-o pe soţia dumneavoastră.

Da astă dată, groaza căpitanului fu aşa de mare, că-i paraliză toate facultăţile, îi stinse vocea, privirea, îi înţepeni mişcările. El rămase ca zdrobit.

- Da, repetă Doamna cu mănuşa neagră, am văzut pe soţia d-voastră.

Groaza căpitanului ajunse la culme. Ea urmă:

- Tocmai mă culcasem şi suflam lumînarea, întorcîndu-mă cu faţa spre perete, ca să adorm. Un zgomot uşor, mă făcu însă să tresar şi atunci m-am întors. Mare mi-a fost mirarea; văzînd mai întîi camera plină de o lumină ce venea nu ştiu de unde, pentru că perdelele şi transperantele erau trase şi eu stinsesem lumînările. Apoi am văzut o umbră mişcîndu-se în fund, acolo...

Şi Doamna cu mănuşa neagră, întinse mîna şi arătă un colţ al camerei, unde se afla un cabinet de toaletă.

- Umbra aceea înainta, a venit aproape de tot de mine şi atunci, am recunoscut o femeie îmbrăcată în alb. Ea era palidă,

aşa de palidă, cum sînt numai morţii. A venit pînă la căpătîiul meu, m-a privit cu tristeţe şi mi-a zis: " Te afli în patul în care am murit! "

La aceste cuvinte, un suspin adînc ieşi din pieptul căpitanului, dar el nu putu să vorbească.

- Dă, urmă Doamna cu mănuşa neagră, ea mi-a arătat patul acesta în care tremuram din tot corpul şi mi-a repetat de două ori în şir: " Aici am murit eu! Mă numesc Marthe de Châtenay. " Apoi a ridicat mîna şi a dus-o la gît. Ah, închipuiţi-vă prietene, că atunci mi-a venit un gînd straniu. Căci, gîtul ei era groaznic de umflat şi purta pe el un fel de urme ale unei mîini, convulsiv zgîrcite. Mi-a venit un gînd înfiorător: m-am gîndit că soţia d-voastră n-a murit de moarte naturală.

Doamna cu mănuşa neagră, se opri şi-i fixă pe căpitan. El era livid şi încremenit.

- Spuneţi-mi, zise ea, nu-i aşa, că soţia dumneavoastră n-a murit gîtuită?

Căpitanul nu răspunse, ci căzu pe spate leşinat.

În acea clipă, o uşă se deschise şi maiorul intră.

- Ah!, zise el, eşti neîndurătoare doamnă, neîndurătoare, ca şi destinul.

- Aşa e, răspunse ea cu un zîmbet crud, sînt neîndurătoare cum a fost şi omul acesta.

Ea întinse mîna spre cordonul unei sonerii şi trase de el. Cineva intră. Era Germain, servitorul care dispăruse.

- Cred c-a sosit ceasul să poţi reapare aici, îi zise ea. Du-l pe căpitan de aici. Eu te urmez.

CAPITOLUL XXXVIII

Destăinuirea

Cînd Hector Lemoine deschise ochii, el se afla pe patul său, îmbrăcat şi la început crezu că era singur. Dar o persoană, care stătea nemişcată, într-un colţ al iatacului, aproape de foc, se apropie la zgomotul făcut de căpitan, cînd se întoarse în pat. Persoana aceasta, era Germain, servitorul necredincios şi hoţ, pe care Doamna cu mănuşa neagră, îl silise să-l reprimească în serviciu.

La vederea acestui om, căpitanul, a cărui minte începea să se clatine din pricina atîtor lovituri, avu o adevărată clipă de uitare. În spiritul lui se făcu o lacună, o lacună de o lună. El uită de Doamna cu mănuşa neagră, de contele Arleff, de furtul casetei şi de toate evenimentele care se succedaseră de la sosirea sa la castel. El socoti că e tot pe vremea cînd omul acesta, îi era complice şi servitor devotat.

- Germain, zise el zărindu-l, ce oră e?
- Douăsprezece.
- Aşa tîrziu!
- Domnul doarme de două ceasuri.
- Ciudat, zise căpitanul, m-am culcat îmbrăcat.

Dar observaţia aceasta ce şi-o făcuse mai mult lui însuşi, fu ca o rază de lumină pentru căpitan. Vălul care-i întuneca memoria se rupse şi el îşi aduse aminte de toate: furtul casetei, drama din care murise Marthe de Châtenay, ciudatul

capriciu al Doamnei cu mănuşa neagră, care voise să doarmă în acea cameră şi povestea ei de dimineaţă.

Povestea aceea îngrozitoare, a unui vis, în care-i apăruse Marthe, şi-i arătase la gît urmele unei mîini crispate. O sudoare rece acoperi fruntea căpitanului şi el se mai întrebă o dată, dacă nu cumva femeia aceasta cunoştea secretul lui. Vederea lui Germain îi mări însă groaza. Se uită la el cu mînie şi cu groază în acelaşi timp.

- Ce cauţi aici, mizerabile?, îl întrebă el.

- Doar sînt servitorul dumneavoastră, răspunse Germain cu un minunat sînge rece.

- Te-am gonit...

- Scuzaţi-mă, dar memoria d-voastră comite o eroare.

- O eroare?!

- Nu d-voastră m-aţi gonit, ci eu am plecat de bunăvoie.

- Furînd un milion.

- O!, ăsta e un simplu detaliu.

- Ticălosule!

- Domnul era calic cu mine, îmi făgăduia o rentă viageră de o mie cinci sute de taleri, ca unui servitor credincios şi tîmpit, cînd ştia bine, că tăcerea mea valora mai mult de atît. Domnul nu era rezonabil şi eu mi-am luat singur partea mea.

Şi Germain, zîmbea blajin, ca un om cinstit.

- Ticălosule! şoptea căpitanul, care cu toate astea, tremura sub privirea batjocoritoare a slugii.

Germain însă nu se supără de acest epitet. Dimpotrivă el continuă să zîmbească şi se aşeză foarte familiar într-un fotoliu, la doi paşi de pat.

- Ascultaţi, domnule căpitan, zise el cu voce înceată, sîntem singuri, nimeni nu ne aude... m-am uitat pe coridor... să vorbim puţin serios.

- Ce vrei?, întrebă căpitanul cu un gest de dispreţ.

- Dar ştiţi, urmă Germain, care se făcu deodată grav şi schimbînd tonul, luaţi faţă de mine nişte aere atît de măreţe,

trebuie să recunoaşteţi, sînt cam deplasate cînd sîntem singuri.

- Obraznicule!

- Ei!, vă mai credeţi încă în armată, credeţi că mai sînteţi încă, vechiul căpitan Lemblin, om de o cinste ireproşabilă, de o bravură necontestată, căpitanul Lemblin care era citat ca model de loialitate, etc., etc.

Şi Germain începu să rîdă, pe cînd o paloare adîncă acoperea fruntea căpitanului.

- Dar, urmă servitorul pe un ton batjocoritor, ştiţi bine, scumpul meu stăpîn, că oamenii degenerează uneori şi dumneavoastră aţi degenerat mult.

- Taci!

- Ce să fac! Dacă nu voiţi să vă amintesc micile d-voastră greşeli şi să vă mai împrospătez, că între noi au existat alte legături, decît cele dintre stăpîn şi slugă, atunci fiţi amabil...

Şi Germain apăsă pe acest cuvînt.

- Ce mai vrei de la mine?, şopti căpitanul resemnat.

Faţa servitorului recăpătă expresia-i prietenoasă.

- Zău, scumpul meu stăpîn, zise el, eu nu vreau să mă fac mai bun de cum sînt, dar am băgat de seamă că aveţi o idee detestabilă despre mine.

Un zîmbet silit se ivi pe buzele căpitanului.

- Nu vreau să caut să trec în ochii dumneavoastră drept un om virtuos, dar în fond, sînt un băiat bun şi mai devotat decît credeţi.

Cuvintele acestea, fură rostite cu un fel de emoţie, care înduioşă mult inima căpitanului. În descurajarea sa, în profunda izolare în care-l aduseseră mustrările de conştiinţă, faţă de scîrba de el însuşi, care-l urmărea neîncetat, mila servitorului, îi apăru acestui om ca o alinare a suferinţelor sale. El nu-i răspunse, dar se uită la el.

- Zău, urmă servitorul, nu trăieşti ani de zile cu un om fără a sfîrşi prin a-l iubi puţin... şi afară de asta, vedeţi, crima e şi ea o legătură puternică...

- Taci! Taci!, strigă căpitanul. Taci, pentru numele lui Dumnezeu!

- Fie! zise Germain, să nu mai vorbim de asta. Ceea ce s-a făcut, s-a făcut, trecutul e trecut şi pace. Acum scumpul meu stăpîn, să mă lăsaţi să vă spun un singur cuvînt: am fost, poate, cam uşuratec însuşindu-mi conţinutul casetei, dar ştiţi că prilejul, îl face pe hoţ... iertaţi-mă...

Un om, pe care remuşcările şi durerea l-au adus în starea de abrutizare morală în care se afla căpitanul, e uneori capabil de naivităţi ciudate:

- Ai să te pocăieşti?, întrebă el. Aduci înapoi ce ai luat?

- Nu zău, asta-mi place!, strigă Germain, care nu se putu stăpîni şi izbucni într-un rîs zgomotos. Au dreptate cei care spun, că extremităţile se ating, că oamenii spirituali vorbesc prostii, că bătrînii dau în copilărie şi că, crima duce la virtute. Iată că aţi devenit nevinovat ca o fecioară abia născută. Oare, oamenii ca noi, dau vreodată înapoi ceea ce au luat?

- Atunci, de ce ai venit?, îl întrebă Lemblin nedumerit.

- Am venit să vă văd.

- Numai pentru atît?

- Să vă văd şi să vă dau un sfat. Abia v-am spus că vă iubesc, scumpul meu stăpîn şi cu toate că acum sînt la adăpostul nevoilor, vă repet că mi-aţi lipsit.

- Mersi!, şopti Hector Lemblin, care fără să vrea redevenise dispreţuitor.

Dar Germain păru că nu-l bagă în seamă şi urmă:

- Am venit ca să vă apăr...

- Tu!

- Eu.

- Aici te întreci cu obrăznicia!

- Spuneţi mai bine, că e prea multă bunătate din partea mea. Căci, pe cinstea mea, nu meritaţi afecţiunea ce vă port. Dar, eu vreau să fiu mărinimos, vreau să vă fac bine, cu toate că vă împotriviţi...

- Ce vrei să zici?

- Vreau să vă arăt că sînteţi luat în bătaie de joc!

- Dar... de cine?

Căpitanul rosti această întrebare tremurînd.

- Ei!, de cine, dacă nu de doamna aceea, viitoarea dumneavoastră soţie!

- Ia bine seama, Germain, şopti căpitanul, în care se trezi dragostea pentru Doamna cu mănuşa neagră.

- Ei!, odată ce am venit aici ca să vă spun adevărul, urmă Germain, trebuie să mă lăsaţi să vorbesc pînă la capăt!

- Bine. Vorbeşte!

- Vedeţi, scumpul meu stăpîn, eu nu m-am înapoiat aici, decît, numai să vă împiedic de a face o prostie.

- Care prostie?

- Căsătoria dumneavoastră...

- O iubesc!, zise căpitanul, cu tonul unei resemnări dureroase.

- Ei bine, vă jur că dragostea dumneavoastră nu e împărtăşită.

- Minţi!

- Vă voi dovedi foarte uşor ceea ce afirm.

Căpitanul clătină din cap cu încăpăţînarea unui copil.

- Răspundeţi numai la întrebările mele, insista Germain.

- Ce vrei să ştii?

- V-aţi înapoiat de două zile din Paris?

- Da.

- Unde era domnişoara de Ruvigny, cînd v-aţi întors acasă?

- Făcea o plimbare pe mare.

- În ce barcă?

Căpitanul încruntă sprîncenele.

- Nu ştiu... n-a vrut să-mi spună... ăsta era secretul ei.

- Bine, dar eu îl ştiu...

- Ştii?

- Aşteptaţi. Nu v-a impus ea, să vă duceţi să vă plimbaţi în fiecare seară între orele opt şi zece?

- Aşa e!

- Ştiţi de ce?

- Vrea să mă pună la încercare, a zis ea.

Germain înalţă din umeri.

- Ieri aţi plecat cu maiorul. El v-a făcut să cutreieraţi pădurile învecinate şi sînt convins că nu v-a spus nici un cuvînt.

- Da...

- Apoi, la orele zece, cînd v-aţi întors, v-a rugat să sunaţi din cornul de vînătoare. Ştiţi de ce?

- Nu.

- Ca să-i prevină pe cei din castel de întoarcerea d-voastră.

- Aşadar, femeia asta mă înşeală?

- Probabil.

- Cum! Nu eşti sigur de asta?

- Tot ce vă pot afirma, urmă Germain, e că alaltăieri şi în zilele precedente, doamna aceasta şi maiorul, care e unealta ei, au plecat pe înserate şi au urcat în acea barcă misterioasă, condusă de un necunoscut.

- Apoi?, întrebă căpitanul tremurînd de gelozie.

- Ieri aţi străbătut pădurile de la opt la zece. Ei bine, la opt şi jumătate, un necunoscut a intrat în castel şi a plecat în momentul cînd sunaţi din corn în apropiere...

- O!, scrîşni căpitanul tremurînd de mînie, voi afla adevărul şi mă voi răzbuna!

- Bine veţi face!

- Diseară...

- Ascultaţi, dacă voiţi să ţineţi seamă de sfatul meu, îl întrerupse Germain, veţi pleca diseară ca şi ieri. Aşteptaţi. Cînd veţi ajunge în pădure, veţi porni în goana mare, veţi căuta să vă depărtaţi de maior şi vă veţi înapoia la castel pe la ora nouă.

- Da... apoi?

- Apoi, veţi merge să vă luaţi pistoalele, pe care veţi avea grijă să le încărcaţi mai înainte.

- Pe urmă? Pe urmă?, şopti căpitanul în culmea nerăbdării.

- Apoi vă veţi ascunde într-un colţ al platformei, la vreo douăzeci de paşi departe de scară.

- Aşadar pe acolo?

- Pe acolo vine şi pleacă. Dar e însoţit.

Şi pentru a pune capăt întrebărilor căpitanului, el se duse de luă după o măsuţă o cutie în care se aflau pistoalele.

- Acum, zise Germain, trebuie să mai spun ceva.

- Ce anume?

- Amorezatul, e cu un cap mai înalt ca mine.

- Tu!, tu!, strigă el cu glas nebun. Aşadar, luaţi bine seama, să nu greşiţi.

- Fii pe pace, răpunse Hector Lemblin, eu văd bine noaptea şi la nevoie, ura îmi va conduce gloanţele.

În această clipă se auzi un ciocănit uşor în uşă.

- Intră, zise Hector Lemblin, care-şi mai revenise din emoţia suferită.

Uşa se deschise, o femeie intră, cu candoarea pe faţă, cu zîmbetul pe buze. Era Doamna cu mănuşa neagră.

CAPITOLUL XXXIX

Chinurile geloziei

Apariţia subită a Doamnei cu mănuşa neagră, produse o reacţie violentă asupra căpitanului. Confidenţele lui Germain şi accesul furios de gelozie, care fusese consecinţa lor, dispărură sub influenţa privirii şi zîmbetului tinerei femei. Parcă fusese o ceaţă risipită de primele raze ale soarelui.

Pretinsa fiică a generalului de Ruvigny, intră cu pas uşor şi veni să se aşeze la colţul sobei.

- Bună ziua, amicul meu, zise ea căpitanului cu vocea ei mai melodioasă şi mai drăgăstoasă, am venit să vă cer iertare.

- Dumneavoastră... aţi venit să-mi cereţi iertare? îngăimă Lemblin mirat şi tremurînd. Iertare pentru ce?

- Pentru răul ce v-am făcut.

Şi ea luă mîna şi i-o strînse.

- Ascultaţi, reluă ea, sînt o femeie tare răutăcioasă, trebuie s-o mărturisesc.

- Doamnă...

- Şi am capricii crude. Am fost nebună şi crudă...

- Dumneavoastră!

- Azi dimineaţă am fost stupidă.

- Dar, zise el, ce mi-aţi făcut? Despre ce vorbiţi?

- Ah! Dumneavoastră sînteţi bun şi generos, urmă ea, şi pare că nu vă amintiţi... Eu însă îmi amintesc...

Hector Lemblin începu să tremure. Cuvintele lui Germain îi reveneau în minte, ca o amintire confuză. El crezu, că femeia aceasta, îi va mărturisi vreo intrigă infamă şi-i va cere iertare pentru asta. Dar se înşela. Ea urmă:

- Ieri am ţinut să dorm în camera răposatei doamne Lemblin.

Cuvintele acestea îl tulburară pe Lemblin. Imediat i se păru, că aude răsunînd lugubru la urechile sale, cuvintele acelea pe care tînăra femeie i le spusese dimineaţă: " Spuneţi-mi, nu cumva soţia dumneavoastră a murit asasinată? " Şi iarăşi fu cuprins de frică, teama ca nu cumva Doamna cu mănuşa neagră, să fi descoperit grozavul lui secret. Dar ea zîmbea, ea se uita prietenos la el. Se zîmbeşte oare astfel unui asasin?

Doamna cu mănuşa neagră urmă:

- Aceasta, era deja, un capriciu destul de răutăcios. Dar am vrut să vă încerc, am vrut să văd dacă tot o mai iubiţi pe defuncta dumneavoastră soţie.

- Doamnă, îndurați-vă... o implora căpitanul cu fruntea brobonită de sudoare.

- Ceva mai mult, urmă ea, încercarea aceasta mi s-a părut neîndestulătoare și am fost odioasă...

Lemblin era palid și privirea-i era rătăcită ca a unui nebun.

Azi dimineață, cînd ați venit în camera mea, în această cameră, plină pentru dumneavoastră de amintiri ucigătoare, nu știu de ce am început să vă spun o poveste absurdă.

Ea se opri și se uită zîmbitoare la el. Dar, dînsul era palid ca un mort și inima îi zvîcnea cu putere.

- O poveste cu vedenii, un basm oribil născocit de mine și cu ajutorul căruia, am voit să văd, cît de mult o mai iubeați încă pe aceea... al cărei loc trebuie să-l iau în curînd - termină ea, plecînd cu modestie ochii.

Aceste ultime cuvinte, erau pentru căpitan, ca vocea salvatorului care ajunge la urechile celui care se înecă. El uită tot ce suferise: scoase un strigăt de fericire și căzu în genunchi, îi luă mîinile tinerei și le duse la buze cu un entuziasm juvenil. Ea se prefăcu emoționată și încercă să-și retragă mîinile.

- Mă iertați nu-i așa?, întrebă ea, după o clipă de tăcere.

- Mai e vorbă dacă vă iert!, exclamă el.

- Ah!, merit să fiu iertată, pentru că eram geloasă.

Și acest ultim cuvînt, ea-l rosti cu o cochetărie infernală, destinată să stingă și ultima rămășiță de rațiune a acestui om cu părul cărunt, care se topea de o boală misterioasă.

Lucru ciudat! Adineauri, cu zece minute mai înainte, cînd tînăra femeie intrase, căpitanul își încărca pistoalele, încredințat ce era de temeinicia destăinuirilor servitorului său. Ei bine, ea intrase, el o văzuse zîmbind și deodată, bănuiala dispăruse și el aruncase lui Germain o privire disprețuitoare, cu care se străpung calomniatorii. Acum dimpotrivă, Germain nu mai era aici, el, Hector Lemblin, era singur cu ea, îi ținea mîinile în ale lui, o asculta în extaz, se îmbăta de privirea ei.

Dar iată că numai la auzul cuvîntului gelozie, el tresări,

confidenţele servitorului său îi reveneau în minte, el sări în sus de pe scaun şi se făcu galben de mînie.

- Dumnezeule!, zise tînăra femeie, observînd schimbarea bruscă în intervalul unei clipe. Ce aveţi, domnule? Sînteţi palid... tremuraţi...

- Eu deloc... vă înşelaţi... n-am nimic.

- Ba văd că suferiţi.

- Ei bine, da.

- Poate tot din pricina acelei amintiri fatale? Dumnezeule! Eu voi face tot ce stă în puterea mea pentru a vă face să uitaţi.

Şi căpitanului i se păru că şi ea, la rîndul ei, era stăpînită de o emoţie puternică. Inima omenească e astfel alcătuită că ea devine tare faţă de slăbiciunea altuia. Omul acesta, care abia tremurase ca un copil, recapătă energia, echivalentă cu aceea pe care tînăra femeie părea că o are şi el o fixă cu ochi străpungători. S-ar fi zis, că voia astfel să sondeze cutele cele mai tainice ale inimii Doamnei cu mănuşa neagră. Dar inima acestei femei era de nepătruns ca şi nemărginirea.

El îi apucă iarăşi mîna:

- Ascultaţi, zise el, ascultaţi-mă cu răbdare.

- Dumnezeule! Ce mai e nou?, făcu ea speriată.

- M-aţi silit să-l angajez iarăşi pe Germain.

- Da, v-am rugat să faceţi asta.

- De ce?

Ea încruntă din sprîncene, dar imediat zîmbetul îi reveni.

- Pentru că, pe cînd eraţi la Paris, omul acesta a venit de s-a aruncat la picioarele mele şi m-a implorat să intervin pentru el şi pentru că mi s-a părut că vă e devotat.

Căpitanul se uită la ea cu nerăbdare şi întrebă?

- Numai pentru asta?

- Desigur.

- E ciudat...

- Ce vi se pare aşa ciudat?

- Ascultaţi!, zise el, iertaţi-mă, dar şi eu... sînt gelos...

- Gelos!, exclamă ea într-un hohot de rîs.

- Da.

- Gelos pe cine? Pe un lacheu? Ştiţi domnule, zise ea cu mîndrie, că aceasta se numeşte impertinenţă?

- O!, iertaţi-mă, răspunse el, nu m-aţi înţeles.

- Dar în fine... explicaţi-vă.

- Ei, bine!, omul acesta...

- Care om?

- Germain, servitorul acesta, a fost adineauri aici, şi mi-a povestit lucruri ciudate şi odioase.

- Ce anume v-a spus?

- Mai întîi să-mi răspundeţi.

- Dar vorbiţi odată, întrebaţi-mă! Ce vreţi să ştiţi?

- De ce mi-aţi cerut să plec în fiecare seară, la orele opt?

- Acesta e secretul meu!, spunse ea cu o linişte enervantă.

- Ah!, strigă el, Germain nu m-a înşelat. Acum ştiu de ce...

- Ea-l fixă cu acea privire stranie, teribilă în liniştea ei.

- Să auzim! Ce v-a spus Germain?

- Că în fiecare seară, pe cînd eu plecam, un bărbat venea la castel... strigă Lemblin ca ieşit din minţi.

- E adevărat, confirmă ea cu răceală.

Aşadar, nici nu se ostenea să mintă. Ea ţinea fruntea sus, avea privirea liniştită, vocea sigură şi liniştită. Aceasta, fu ca un trăsnet pentru căpitan. El rămase o clipă surprins.

- Aşadar, mărturisiţi?, îngăimă căpitanul.

- Mărturisesc...

- Un bărbat vine la castel?

- Da, în toate serile.

- Şi omul acesta, omul acesta, cine e el?

- N-o vei şti.

Doamna cu mănuşa neagră începu să zîmbească privindu-l:

- Trebuie să vă spun, domnule, urmă ea, că uitaţi cu desăvîrşire convenţia noastră.

- Doamnă...

- Cînd aţi îngenuncheat înaintea mea şi mi-aţi cerut mîna, nu v-am spus oare, că viaţa mea e plină de mister?

- Aşa e, dar...

- Dar?, întrebă ea continuînd să zîmbească.

- Nu mi-aţi spus că aveaţi...

Căpitanul nu isprăvi.

Doamna cu mănuşa neagră, se sculă cu indignarea unei regine jignite, şi-i aruncă lui Hector Lemblin o privire dispreţuitoare:

- Destul, domnule! Deveniţi insolent. Amintiţi-vă, că eu nu sînt încă doamna Lemblin, şi că, pînă în ziua cununiei, n-am să dau socoteală de faptele mele decît lui Dumnezeu.

Ea se îndreptă spre uşă:

- Adio, zise ea, plec pentru un ceas... adio...

Hector Lemblin însă iubea, iubea ca un nebun. Văzînd pe femeia aceasta, care-i mărturisise că un necunoscut era introdus în fiecare seară în camera ei, văzînd-o gata să plece din odaie şi hotărîtă să părăsească Ruvigny, el îşi pierdu capul, alergă după ea, împreună mîinile şi-i ceru iertare.

Era un spectacol trist şi ruşinos, oferit de acest om cu părul cărunt, cu înfăţişarea unui moşneag, prosternat la picioarele acestei femei care se juca cu el, după cum tigrul se joacă cu prada sa, înainte de a o ucide cu ghearele-i puternice.

Îi era milă de el, sau voia numai să prelungească această oribilă comedie, din care fiece scenă, sfîşia o bucată din viaţa şi aşa distrusă a acestui om? Mister! Dar ea se întoarse, îi porunci să se scoale şi se uită ţintă la el:

- Acum, domnule, să mă ascultaţi dumneavoastră!, zise ea.

El plîngea şi o contempla cu adoraţia unui sălbatic pentru idolul său.

- Vreţi să vă căsătoriţi cu mine?

- Da, viaţa fără d-voastră, e de acum înainte un supliciu.

- Ei bine!, asta nu se poate decît cu o singură condiţie.

- Vorbiţi, mă voi supune.

- Omul acesta, necunoscutul acesta pe care sînteţi gelos...

El se înfioră, dar tăcu.

- Omul acela va veni în fiecare seară.

El plecă fruntea ca un om resemnat să îndure orice ruşine.

- Şi în fiecare seară, la orele opt, veţi pleca de la castel.

Ceea ce s-a mai petrecut în castelul Ruvigny în cele două zile ce urmară, se poate rezuma în cîteva rînduri. Căpitanul, subjugat, fascinat de această femeie, acceptă toate condiţiile impuse de ea, acceptă toate dorinţele ei. Dimineaţa, Germain dispăruse din nou. Seara, după cină, maiorul Arleff făcu din nou un semn de înţelegere lui Hector Lemblin, un semn care voia să zică: " Să plecăm, ora de a părăsi castelul a bătut ".

Şi căpitanul, subjugat de privirea acestei femei enigmatice, se scula, urma pe maior, încăleca împreună cu el şi cutreiera pădurile timp de două ore, fără ca tovarăşul lui să găsească de cuviinţă a-i adresa o vorbă. La ora zece ei se întorceau.

- Sunaţi din corn!, îi zicea brusc maiorul.

Şi căpitanul suna ca o fanfară veselă, pe cînd moartea-i era în suflet şi se gîndea : " Iată clipa cînd, prevenit de întoarcerea mea, rivalul meu fericit părăseşte castelul ".

A doua zi fu la fel. A treia zi, contele Arleff îi zise, în clipa cînd se scula de la masă:

- Căpitane, azi vă voi lăsa să faceţi singur plimbarea, căci eu sînt cam suferind.

- Plecaţi, zise Doamna cu mănuşa neagră.

El se sculă şi ca şi în ajun părăsi castelul.

În seara aceea, însă, el zări un om care stătea la marginea drumului, cu braţele încrucişate şi părea că aşteaptă. Omul acesta se apropie de el şi-i zise cu glas batjocoritor:

- Ei, căpitane Lemblin, scumpul meu stăpîn, v-au lăsat aşa de singur în seara asta? Drace! Se pare că au încredere în dumneavoastră.

Căpitanul recunoscu vocea lui Germain.

CAPITOLUL XL

Asasinul

Germain apucă căpăstrul de la calul stăpînului său.

- Dumneavoastră sînteţi călare iar eu pe jos, asta nu prea e comod. Descălecaţi căpitane, ca să stăm puţin de vorbă.

- De unde vii? De ce stai aici? De ce ai plecat iarăşi de la castel?, îl întrebă Lemblin descălecînd.

- Vă jur, că am plecat fiind scîrbit văzîndu-vă aşa de orbit.

- Taci!

- Ba nu, n-am să tac. De două zile vă aştept aici, cu speranţa că maiorul nu vă va însoţi şi voi putea vorbi. Acum v-am găsit singur şi mă folosesc de aceasta. Trebuie să mă descarc de tot ce mă apasă pe inimă.

- Aşa e.

- V-aţi aruncat la picioarele ei, i-aţi cerut iertare.

- Vai, da!

- Şi ea v-a impus condiţii noi.

- Nu. Dar îmi dau seama, că femeia aceasta, are un mister în viaţa ei.

- Aş! Eu cunosc misterul acesta.

- Vorbeşte atunci!

- Misterul acesta, scumpul meu stăpîn, e un tînăr frumos, de douăzeci şi şase de ani, cu situaţie subţire, cu talie zveltă, care a venit din Paris anume pentru întîlnirile de dragoste.

- Minţi! Minţi!

- Vă voi dovedi contrariul.

- Hai!, zise căpitanul cu glasul unuia care merge la moarte.

Căpitanul mergea cu paşi nesiguri, cu capul plecat. În clipa

aceasta, el, aproape se căia, că-l ascultase pe Germain. În ceasul cînd acesta îi făgăduia, să-i dea dovada trădării femeii pe care o iubea, omul acesta, care avea să treacă pe rînd prin toate ruinele şi toate laşităţile, omul acesta ar fi dorit ca Germain să moară în drum, lovit de apoplexie. O clipă se bătu cu gîndul să-i ucidă, dar nu avea la el nici o armă şi Germain era un om viguros, care l-ar fi doborît cu un singur pumn, în vreme ce el Hector Lemblin, devenise slab şi debil. De altfel, pumnul de fier al sevitorului, îi strîngea braţul trăgîndu-l înainte.

- Veniţi?, întrebă, vocea batjocoritoare a denunţătorului.

Germain mergea repede, silind pe stăpînul său, să-l urmeze.

Ei, ajunseră astfel, la scara săpată în stîncă de vameşi, care pe vremuri, tînărul locotenent Lemblin, o urca în fiecare seară pentru a se duce la mult iubita lui Marthe de Châtenay.

- Ştiţi, îi zise el încet, că doamna aceasta a pus stăpînire pe frumosul budoar, pe care răposatul general îl mobilase atît de luxos pentru răposata?

- Da!, da... şopti căpitanul care tresărea brusc, ori de cîte ori îşi amintea de soţia lui.

- Ştiţi că budoarul e lîngă salonul verde?, urmă Germain.

- Ştiu.

În salon e o sobă cu oglindă fără amalgam, pe unde se poate vedea în budoar? Vă voi conduce în salonul verde.

- Aşadar, ei sînt în budoar?

Căpitanul rosti această întrebare cutremurîndu-se de mînie.

- Da, veniţi!

Ei urcară scara, ajunseră pe platformă şi o traversă pentru a ajunge la o uşă, care ducea într-un co idor al castelului. Coridorul acesta duce spre camera numită salonul verde. Dar servitorul se opri în pragul acestei încăperi.

- Căpitane, zise el, eu am în buzunar cheia de la salonul verde. Dar, nu veţi intra pînă nu-mi făgăduiţi ceva...

- Vorbeşte! Iar vrei bani?

- Nu.

- Atunci ce?

- Să-mi daţi cuvîntul, că nu veţi face scandal.Cît despre bani, nu mă împotrivesc, zise Germain, dar nu asta am vrut să zic.

- Explică-te.

- Veţi intra în salon şi după ce veţi vedea... veţi ieşi.

- Dar vreau să-l omor!

- Veţi aştepta să plece şi să iasă pe platformă. Juraţi?

- Jur!

Germain scoase o cheie din buzunar şi deschise uşa salonului.

- Mergeţi în vîrful picioarelor. Nici o vorbă, nici un gest.

El îi strînse cu tărie braţul şi-l făcu să intre în salon. Un covor gros înăbuşea zgomotul paşilor lor. Oglinda fără amalgam de deasupra sobei şi care lăsa să se vadă în budoarul învecinat, era acoperită cu o perdea de mătase verde. Perdeaua, prin care trecea o lumină slabă, era puţin ridicată spre marginile oglinzii şi ochii căpitanului puteau privi pe acolo.

- Priviţi!, zise Germain.

Căpitanul se uită şi deodată îl apucă pe servitorul său de braţ ca să nu cadă jos.

Emoţia lui era aşa de puternică, că nu putu face nici o mişcare, nici să scoată vreun strigăt.

Iată ce văzu căpitanul Hector Lemblin. Pupila maiorului Arleff, şedea lîngă foc într-un fotoliu mare. Lîngă ea, îngenunchiat pe un taburet, stătea Armand, fiul Colonelului Leon. El ţinea una din mîinile ei în ale lui şi vorbea cu mare animaţie.

Ce-i spunea ei? La ce grad al patimei ajunsese oare? Căpitanul nu putu auzi nimic, căci ei vorbeau încet. Ea asculta zîmbind. Zîmbetul ei era atît de încîntător, atît de seducător, aşa de plin de promisiuni voluptoase, că nenorocitul căpitan, simţi cum îi îngheaţă inima în piept. Din clipa aceasta el nu se mai îndoia.

Mîna de fier a lui Germain însă îl trăgea de acolo.

- Veniţi, veniţi, îi zise servitorul.

Şi el îl sili să iasă din salon, a cărui uşă o închise iarăşi.

Cînd ajunseră în coridor, Germain se uita la stăpînul său. Faţa căpitanului era de paloarea morţii. El tremura din tot corpul şi abia se mai ţinea pe picioare.

- Drace, cum o mai iubeşti!, şopti servitorul.

Îl rezemă pe stăpînul său de zid.

- Cred că nu e nevoie să mă duc, să vă aduc pistoalele, zise el. Nu veţi avea puterea să le ţineţi în mînă.

La auzul acestor cuvinte, căpitanul se îndreptă, ochii lui fulgerau, tremurul nervos dispăru şi-şi recăpătă vechea energie.

- O!, zise el, te înşeli.

- Dar văd eu că tremuraţi ca o muiere.

- Voi avea puterea să-i ucid pe amîndoi.

- Nu, nu pe amîndoi, zise Germain.

- Infamii!

- Dacă vreţi omorîţi-l pe el, dar nu pe ea.

- Pe ea care mă înşeală?

- Cum!, zise Germain cu cruzime, toată viaţa vreţi s-o petreceţi, omorînd femei?

Cuvintele acestea îl zdrobiră pe căpitan.

- Marthe! Marthe!, veşnic Marthe!, îngăimă el.

Germain îl scoase din coridor.

- Spuneţi, zise el, vreţi ori nu, pistoalele?

- Mai e vorbă că le vreau?

Căpitanul deveni sprinten ca un flăcău de douăzeci de ani şi mînat de ură, el alergă în camera sa de culcare şi-şi luă armele. Germain îl urma.

- Cînd ura călăuzeşte privirea, fiecare glonţ ocheşte.

- Haidem!, zise Germain.

Servitorul îl conduse pe stăpînul său şi-i postă la vreo douăzeci de paşi, de uşa pe unde trebuia să iasă Armand.

- Staţi aici!, îi zise el. Peste zece minute voi trece cu el.

- Tu!

- Desigur. Nu v-am spus oare, că joc un rol dublu?

- Aşa e!

- Mă prefac că vă trădez, pentru această doamnă care mă plăteşte gras, dar în fond o trădez pe ea, pentru dumneavoastră. Acum, vă mai îndoiţi de asta?

- Nu.

- Luaţi bine seama, adăugă Germain dînd să plece, să nu faceţi vreo prostie şi să greşiţi.

- Voi ochi bine.

- Nu asta vreau să zic. Să nu mă luaţi pe mine drept el.

- N-ai teamă.

- Du-te fuga!, îi spuse căpitanul, fierbînd de furie şi de nerăbdare.

- Germain dispăru. Căpitanul rămase singur, rezemat de balustrada platformei, cu cîte un pistol în fiecare mînă.

Trecură zece minute. Aceste zece minute, fură pentru el cît zece ani. Omul acesta, deprins cu crima, îmbătrînit de remuşcări, odinioară încovoiat de ruşine şi care, în clipa cînd văzuse pe acel tînăr îngenunchiat înaintea femeii pe care o iubea, simţise că ultimele lui forţe îl părăseau, omul acesta redevenise deodată căpitanul Lemblin de altădată, soldatul violent, energic şi viguros. Sub imperiul urii şi geloziei sale, el aştepta cu hotărîre pe tînărul asupra căruia avea să îndrepte ţeava pistoalelor sale. Numai inima îi palpita de emoţie. El avea sîngele rece al unui bandit la pîndă. În fine, se auzi din coridor zgomot de paşi. Căpitanul ridică pistoalele la nivelul capului acestui om, dar nu trase, îl recunoscuse pe Germain.

În aceeaşi clipă îl auzi pe servitor spunînd:

- Veniţi!, veniţi iute!

Şi căpitanul, văzu ivindu-se o a doua persoană care urmînd pe Germain, traversă platforma şi se îndreptă spre scara care cobora la mare. Atunci, căpitanul nu mai ezită. El ridică din nou pistolul, îl ţinti pe Armand şi trase.

Armand se întoarse şi scoase un strigăt. Fără îndoială că

nu-l nimerise. Îndată el luă al doilea pistol, ochi şi trase. Şi la lumina împuşcăturii, căpitanul Lemblin văzu pe tînăr coborînd şi dispărînd la înălţimea scării de unde el nu putu să zărească decît primele două trepte.

Armand murise oare sau îl trăgea Germain înainte?

Căpitanul, nebun de tulburare, voi să se încredinţeze de ce se întîmpla şi fugi spre scară, dar fu oprit deodată de un obstacol de neînlăturat. Pe pragul uşii ce da spre platformă, apăruse o femeie, şi ea nu avu nevoie, decît să întindă mîna pentru a-l opri din goana-i nebună.

Femeia aceasta ridică degetul pînă în dreptul frunţii ucigaşului, apoi făcu un pas spre el şi rosti un singur cuvînt:

- Asasinule!

Hector Lemblin se dădu înapoi speriat, şi pistoalele fumegînde, îi scăpară din mînă şi căzură pe piatra platformei.

CAPITOLUL XLI

Ispăşirea

Doamna cu mănuşa neagră, căci ea era, mai făcu un pas înainte, în vreme ce căpitanul se dădea înapoi ca din faţa unei vedenii sinistre:

- Asasinule!, repetă ea.

Şi cum el se tot dădea înapoi, ea continua să înainteze cu degetul întins spre fruntea ucigaşului. S-ar fi putut spune, că ea voia să sape în ea un semn neşters, un stigmat infamant care să nu dispară decît odată cu moartea.

Căpitanul tot dîndu-se înapoi, ajunse curînd la capătul platformei, cu spinarea rezemată de parapet. Atunci fără teamă, cu îndrăzneala unei femei care dispreţuieşte un ucigaş,

ea apucă braţul omului care nu putea scoate nici un sunet:

- Ucideţi-mă şi pe mine!, strigă ea, ucideţi-mă ca şi pe el.

El o privea cu ochi rătăciţi.

- Pentru că aţi socotit că sînteţi în drept să împuşcaţi pe omul care era la picioarele mele, d-voastră cu care n-am nici o legătură, al cărui nume nu-l port, de ce nu mă ucideţi?

Cum el continua să tacă şi se clătina pe picioare, gata să cadă, ea-i întoarse spatele şi începu să rîdă batjocoritor:

- Ah!, zise ea, prevăzusem eu acest deznodămînt, am prevăzut că sluga dumneavoastră mă va trăda şi că nu vă veţi ţine jurămîntul. Azi dimineaţă, contele Arleff, a intrat în camera dumneavoastră şi a scos gloanţele din pistoale. Acela pe care credeţi că l-aţi ucis, e teafăr, termină Doamna cu mănuşa neagră.

După ce rosti aceste cuvinte, ea se îndepărtă, iar căpitanul înmărmurit, nu avu putere s-o urmeze.

Femeia pe care el o iubea, femeia aceasta care-l trăda şi cu toate astea, el o adora mai mult ca oricînd, se întoarse în camera sa şi se depărtase fără să-i dea măcar o explicaţie, ori să-i ceară lui vreo lămurire.

Atîtea lovituri, atîtea emoţii diferite, sleiseră în omul acesta, altădată atît de puternic, pînă şi energia lui fizică. El căzu grămadă şi rămase multă vreme întins acolo, pradă unui fel de delir, care-i răpise pînă şi noţiunea existenţei sale. Cu două ore mai tîrziu, Germain îl găsi în acelaşi loc, în aceeaşi stare şi-i duse în camera sa, unde-l culcă îmbrăcat cum era.

A doua zi de dimineaţă, căpitanul plîngea ca un copil şi renunţa şi la ultimele lui drepturi de om. El nu mai era decît un copil fără putere şi fără minte. Maiorul Arleff intră pe neaşteptate în camera lui.

- Domnule, îi zise el, peste un ceas plecăm şi am venit să-mi iau rămas bun de la dumneavoastră.

Căpitanul ridică spre el privirea-i aiurită şi nu răspunse.

- Nu ştiu ce s-a petrecut ieri, urmă maiorul. Eram în pat,

căci sufeream de un acces de gută, cînd am auzit două împuşcături. Pupila mea, azi dimineaţă, mi-a declarat, că nu mai vrea să se mărite cu d-voastră, de teamă să nu fie asasinată într-o zi.

Maiorul rosti aceste cuvinte cu mult sînge rece şi cum Hector continua să tacă, el urmă:

- Ştiţi, domnule, că lădiţa pe care am găsit-o goală conţinea suma de un milion...

- Ştiu... bîigui căpitanul, cu gîndul aiurea.

El se gîndea la Doamna cu mănuşa neagră, cea pe care o iubea la nebunie şi pe care, poate, n-o va mai vedea niciodată.

- Aţi declarat, că răspundeţi de această sumă.

- Da, domnule, strigă căpitanul Hector Lemblin, de vreţi puteţi lua şi întreaga mea avere. Eu sînt sătul de viaţă şi nu mai doresc altceva decît să mor.

Şi pentru că era scris, ca acest mare păcătos să urce toate treptele ispăşirii şi că, pînă în ultimul moment, el se va despuia bucată cu bucată de trista şi suprema rămăşiţă a demnităţii omeneşti, el se aruncă la picioarele contelui Arleff, îi apucă mîinile şi-i zise cu vocea înecată în lacrimi:

- Domnule, aveţi părul alb şi bătrînii au inima mai bună ca acei care n-au suferit niciodată, nu-mi refuzaţi ceea ce vă cer cu atîta umilinţă.

- Vorbiţi, zise maiorul emoţionat.

- Domnule, începu căpitanul, peste un ceas mă voi sinucide, pentru că femeia aceasta, pe care ştiţi c-o iubesc mai mult decît viaţa, cu toată purtarea ei ciudată şi crudă faţă de mine, mă va părăsi pentru totdeauna. Ei bine! Vă conjur pe ce aţi iubit mai mult pe lume, vă implor, obţineţi pentru omul care va muri, o ultimă întrevedere, fie chiar numai un minut.

Şi Hector Lemblin, strîngea cu o efuziune febrilă mîinile maiorului. Acesta părea înduioşat.

- Aşteptaţi-mă, zise el, mă întorc...

El ieşi şi se duse în apartamentul ocupat de pupilă.

- Ei bine?, întrebă femeia cu răceală, care, părea că se

aştepta la întoarcerea grabnică a maiorului.

- Doamnă, zise contele, eşti neîndurătoare ca şi destinul.

- Bunul meu Herman, zise ea, încetează de a te mai înduioşa faţă de acest mizerabil.

- Ah!, zise contele, el a ajuns la ultima treaptă a înjosirii, l-am văzut tîrîndu-se la picioarele mele.

- Ceasul pedepsei supreme a sosit.

- Ah! Mai bine să-l omorîm îndată, dar te implor, să nu mai lungim acest supliciu.

Ea înălţă din umeri şi se uită la maior, cu privirea-i rece şi tăioasă ca o lamă de oţel.

- Se vede bine, zise ea, că dumneata n-ai plîns zi şi noapte timp de patru ani, faţă în faţă cu o amintire, crezînd că vezi totdeauna înainte-ţi sceptrul însîngerat.

Maiorul tăcu şi plecă fruntea.

- L-ai văzut?, reluă ea.

- Da.

- Cum e?

- Cere să te vadă.

- Trimite-l încoace.

Maiorul ieşi. După două minute, Doamna cu mănuşă neagră, văzu apărînd în prag un fel de spectru ambulant, care se apropie încet de ea şi îngenunchie în tăcere. Era căpitanul Lemblin, căruia, noaptea ce se scursese, îi albise de tot părul.

Doamna cu mănuşa neagră, această enigmă vie, avea darul transformărilor celor mai grabnice şi mai neaşteptate.

Femeia indignată, care în ajun îl numise asasin, femeia care, chiar cu o clipă mai înainte vorbea pe un ton trufaş şi cu dispreţul pe buze, nu mai exista. Aceea, înaintea căreia îngenunchie căpitanul, era calmă, surîzătoare şi privirea ei exprima bunătatea. Ea întinse mîna lui Lemblin şi-i zise:

- Ultima dumneavoastră dovadă de dragoste mă dezarmează şi vă voi spune totul.

Mintea căpitanului căpătase pînă acum atîtea zguduiri că el

o privi pe tînăra femeie cu un fel de nedumerire şi părea că se întreabă dacă nu cumva era şi acum prada unui vis. Ea îl sculă, îl făcu să se aşeze lîngă ea şi, pe cînd el se supunea cu docilitatea unui copil, îi zise:

- Da, vă voi spune totul şi orice veţi fi văzut aseară, oricît de împovărătoare ar fi dovezile ce par că se ridică împotriva mea, veţi pricepe că tot sînt demnă să devin soţia dumneavoastră şi să vă port numele.

- Ah!, strigă el, nu-mi mai spuneţi nimic, e inutil, vă cred.

- Nu, vă voi spune totul.

- La ce bun?, zise el înclinîndu-se înaintea ei; vă iubesc...

- Ei!, tocmai pentru că mă iubiţi, trebuie să ştiţi totul...

Ea îl sili să se ridice şi să se aşeze lîngă ea. Apoi întinse spre el mîna-i dreaptă şi zise:

- Ştiţi de ce am mîna acoperită cu o mănuşă neagră?

El făcu semn că nu.

- Ascultaţi, urmă ea. Mîna mi-e acoperită cu negru pentru că e mînjită cu sîngele unicei fiinţe pe care am iubit-o altădată.

Căpitanul tresări.

- Am jurat că nu voi scoate această mănuşă decît după ce asasinii vor fi pedepsiţi. Or, urmă ea, pe cînd căpitanul o privea cu nedumerire crescîndă, am venit în Franţa condusă spre ţinta răzbunării şi am început să caut pe un bărbat care să mă iubească îndeajuns ca să fie o armă în mîna mea. Omul acesta poate că sînteţi dumneavoastră.

Căpitanul sări drept în picioare.

- O!, vorbiţi, zise el; spuneţi numele ucigaşilor şi eu îi voi lovi. Căci sînt sclavul dumneavoastră.

- Cred, zise ea, şi o cred pentru că v-am supus la multe încercări succesive, dar cea de ieri a fost ultima. Acum, vă cunosc şi am încredere în dumneavoastră.

- Dar, îngîimă căpitanul, omul acela... care...

- Omul pe care l-aţi văzut la picioarele mele?

- Da.

- E omul pe care-l urăsc şi căruia îi zîmbeam ca să vă excit gelozia. Pe omul acela trebuie să-l omorîţi.

- Îl voi ucide. Unde e? Spuneţi-mi numele lui, răspunse căpitanul, care încă odată redeveni bărbat.

- Numele lui? Nu e nevoie să-l cunoaşteţi, dar vă voi spune unde-l puteţi întîlni.

- Spuneţi.

- Nu acum... diseară.

- Aşadar, nu plecaţi, întrebă el cu glas tremurînd.

- Nu.

- Şi pot să vă mai iubesc?

- Da, iubiţi-mă.

- Şi vă veţi căsători cu mine?, întrebă el cu naivitate.

- Poate... dacă-l ucideţi pe omul pe care-l urăsc.

- Îl voi ucide.

- Bine, zise ea, acum să uitaţi răul pe care vi l-am făcut şi fiţi liniştit şi răbdător pînă diseară.

- Voi fi, v-o jur.

Ea mai stătu cu el de vorbă vreun ceas, desfăşurînd toate bogăţiile spiritului ei, zăpăcind şi fascinînd imaginaţia lui tulburată care înainta cu paşi repezi spre nebunie. Apoi îi zise să plece, pretextînd că trebuie să-şi facă toaleta. După ce el plecă cu bucuria şi nădejdea în suflet şi nu mai era omul care intrase la ea cu deznădejdea unui muribund, ea trase cordonul soneriei şi Germain veni.

- Vezi ca domnul Armand să primească acest bilet de la mine, înainte de a se însera.

- Îl va avea, doamnă.

- Te însărcinezi să-l duci?

- Desigur.

Doamna cu mănuşa neagră luă un condei şi scrise:

"Scumpul meu Armand,

Abia dispun de o clipă ca să vă liniştesc. Cu toată primejdia la care m-aţi expus noaptea trecută, copil nesocotit, eu sînt

sănătoasă şi zdravănă şi caut un mijloc pentru a vă vedea.

Încă nu pot să vă spun nimic despre misterele care mă înconjoară, dar poate că diseară veţi afla multe.

Iubiţi-mă şi fiţi la orele opt la locul ştiut al întîlnirii."

O trăsătură de condei fu iscălitura acestei epistole misterioase.

Germain plecă. După trei ore, el se întoarse. Armand avea biletul.

Cînd se întoarse, Doamna cu mănuşa neagră îl chemă pe căpitanul Hector Lemblin şi se închise cu el în camera ei.

- Amicul meu, îi zise ea, acela care mă iubeşte trebuie să mă răzbune.

- Sînt gata, zise el.

Şi adăugă cu un zîmbet:

- Dar, de data asta, nu veţi mai scoate gloanţele din pistoalele mele.

- Lăsaţi acasă pistoalele. Vreţi, oare, să reîncepeţi scena de ieri?

- Dar nu mi-aţi spus, oare, să-l omor pe omul acela?, întrebă căpitanul prostit.

- Desigur.

- Ei bine! Atunci?

- În duel, în chip cinstit.

- Mă voi bate cu el. Aşa cred şi eu.

- Acolo unde-l veţi întîlni în astă-seară, el nu va avea arme.

- Va lua unul din pistoalele mele.

- Nu, zise Doamna cu mănuşa neagră, nu e loial să sileşti pe un om să se bată chiar în ceasul cînd e provocat. Emoţia ce rezultă pentru el din provocare îi pricinuieşte un dezavantaj incontestabil.

- Aşa e, zise căpitanul recunoscînd justeţea acestei observaţii. Dar, atunci, ce trebuie să fac?

- Ascultaţi-mă. Pe coasta de apus, la o leghe depărtare de aici, e un loc unde vă puteţi duce călare pe potecă, de-a lungul

stîncilor. Locul acela se numeşte trecătoarea Vameşilor.

- Îl cunosc.

- Acolo vă veţi duce.

- Ah!

- La orele opt, omul acela va fi acolo în aşteptarea mea. Acolo vă veţi întîlni cu el.

- Foarte bine. Plec.

- Aşteptaţi. Veţi pleca fără arme şi cînd îl veţi vedea sosind călare, vă veţi duce la el şi-i veţi spune: " Nu o aşteptaţi în seara asta pe Doamna cu mănuşa neagră." " De ce? ", vă va întreba el, poate.

- Ce-i voi răspunde?

- Îi veţi spune că sînteţi cel care a tras asupra lui aseară.

- Numai atît?

- El va pricepe, şi fără îndoială că va spune că e la dispoziţia dumneavoastră. Atunci îi veţi da întîlnire pentru a doua zi dimineaţă, în acelaşi loc, la orele opt precis, şi vei alege ca armă spada. Pistolul e o armă burgheză, nu e demnă de dumneavoastră.

- Fie!, zise căpitanul.

- În fine, veţi insista ca el să nu aducă decît un martor, termină Doamna cu mănuşă neagră. M-aţi înţeles?

- Da. (Dar această ultimă întrebare parcă-l cam încurca pe căpitan). À propos, zise el, dar pe mine cine mă va asista? Maiorul?

- Nu, răspunse doamna. Veţi lua pe unul din servitorii dumneavoastră, pe primul venit, chiar şi pe Germain, dacă vreţi. Germain vă este devotat.

Căpitanul încălecă şi plecă.

În acest timp, Doamna cu mănuşă neagră scria Colonelului Leon un bilet neiscălit, pe care Germain se însărcină să-i ducă şi care era astfel conceput:

" Colonele,

Fiul dumneavoastră Armand, căruia niște oameni - pe care frica de a se compromite îi împiedică de a se numi - îi poartă un interes viu; e în mare primejdie.

Chiar în ceasul cînd veți primi acest bilet, el va fi provocat la duel de unul din vecinii dumneavoastră, căpitanul Hector Lemblin.

Întîlnirea va fi fixată pentru a doua zi, la orele opt dimineața, la trecătoarea Vameșilor, pe malul mării. Căutați să împiedicați acest duel."

Doamna cu mănuşă neagră arătă biletul acesta maiorului Arleff.

- Dumnezeule!, zise el, nu ştiu încotro mergem, totul devine inexplicabil.

- Aşteaptă, zise Doamna cu mănuşă neagră, zîmbind cu cruzime, nu ţi-am spus, oare, că a sosit ceasul ispăşirii pentru acest asasin infam?

Biletul fu expediat şi predat în chip misterios Colonelului Leon, în vreme ce fiul său, Armand, alerga spre trecătoarea Vameşilor, cu speranţa de a întîlni acolo pe femeia misterioasă, căreia îi dăruise tot sufletul său.

EPILOG

La locul întîlnirii, fiul Colonelului n-o găsi pe femeia adorată, ci pe un necunoscut care, cum îl zări, se îndreptă spre el într-o atitudine provocatoare.

- Vreau să vă spun, răspunse căpitanul Lemblin - fiindcă el era, cu o voce ce-i tremura de furie - vreau să vă spun că Doamna cu mănuşa neagră nu va veni.

- De ce?

- Fiindcă eu sînt acela care am tras ieri asupra d-voastră.

- Şi aţi venit să mă asasinaţi, poate?, murmură tînărul pe un ton de furie amestecat cu ironie.

- N-aveţi nici o teamă, am venit numai să fixăm împreună locul şi ora unde ne vom întîlni.

- Sînt la ordinele dumneavoastră, domnule.

- Aici, mîine la ora opt. Aduceţi săbiile dumneavoastră, eu îmi voi aduce pe ale mele.

La ora fixată, Lemblin se pomeni cu Colonelul Leon. Acesta, avertizat prin biletul Doamnei cu mănuşa neagră, îşi îmbătase fiul în noaptea din ajun; şi astfel, Armand dormise pînă la orele zece dimineaţa.

La vederea fostului şef al Francmasoneriei Spadei, Hector Lemblin încremeni.

Colonelul, fără nici o explicaţie, scoase un pumnal şi-i împlîntă în pieptul căpitanului.

Pe moarte, căpitanul fu dus la castel. Aici, în camera lui, îl aştepta Doamna cu mănuşa neagră.

- Ah! Sărmanul meu căpitan, îi zise aceasta, fixînd asupra lui una din acele priviri reci şi întunecate, care de atîtea ori înainte îl făcuse să se cutremure, am avut astă-noapte presimţirea neagră a soartei ce te aştepta.

Muribundul se mişcă. Ea continuă:

- Mi-a apărut nevasta ce ţi-a murit... purta, ca întotdeauna, rochia albă, şi pe gît avea urmele unei mîini ce-o sugrumase.

La aceste cuvint,e Lemblin încercă să se ridice şi să vorbească, dînd semnele unei spaime fără margini. Dar în acest moment, în camera vecină se auzi un zgomot mare, un pas grăbit, apoi vocea lui Germain care zicea:

- Unde vă duceţi, unde vă duceţi, domnule?

- Vreau să văd pe omul care m-a provocat, răspunse altă voce. Am sosit prea tîrziu la întîlnire, nu din cauza mea. Aşa că vreau să mă bat în duel.

- Este Armand, zise Doamna cu mănuşă neagră, făcînd un semn maiorului Arleff, care ieşi îndată şi lăsă intenţionat uşa întredeschisă, pentru ca vocea tînărului să ajungă clară pînă la muribund.

Doamna cu mănuşa neagră se aplecă peste Lemblin şi îi strigă la ureche:

- Ascultă, asasin al propriei neveste, e momentul suprem să afli cine sînt: Ţi-am spus ieri că am pe mînă cîteva pete de sînge de la singura fiinţă pe care am iubit-o; şi tu eşti din aceia care au vărsat acest sînge.

Nu sînt fiica generalului de Ruvigny, această fiică n-a existat niciodată, sînt...

Ea-şi apropie şi mai mult buzele de urechea muribundului şi şopti un nume pe care nimeni afară de el nu-l auzi. Muribundul tresări ultima dată, o privi îngrozit şi-şi dădu sufletul.

În clipa aceea, uşa se deschise şi în prag apărură Armand şi maiorul Arleff.

Doamna cu mănuşa neagră se îndreptă spre tînărul ei adorator şi-i spuse cu o voce gravă.

- Domnule, v-am spus: viaţa mea e plină de mister şi întuneric, nu încercaţi s-o pătrundeţi şi încetaţi de a mă urmări.

Tocmai cînd el era să protesteze sau poate să-i cadă la picioare, uşa se deschise şi un nou personaj intră.

Acest personaj era o femeie tînără şi frumoasă, care făcuse un drum lung cu poştalionul, fără să se oprească un singur minut măcar, şi care ajungea cu paliditatea chinului pe frunte, cu ochii scînteind de furie. Această femeie, văzîndu-l pe Armand, se aruncă în faţa lui ca şi cum ar fi vrut să-i facă scut cu corpul său, să-l apere de Doamna cu mănuşa neagră. Dar aceasta făcu un pas înapoi. Cele două femei, care nu se văzuseră niciodată, se măsurară cu privirea, ca două adversare pe cîmpul de bătălie.

- Cine sînteţi?, întrebă Doamna cu mănuşa neagră.

- Doamnă, răspunse cealaltă, mi se spune Fulmen.

- Oh! Vă cunosc... mi s-a vorbit de dumneavoastră.

Şi Doamna cu mănuşă neagră o luă pe Fulmen de braţ, o trase la o parte, lîngă pat, şi-i zise:

- Dacă iubiţi cu adevărat pe acest tînăr, atunci luaţi-l şi duceţi-l departe de mine, să nu-l mai găsesc niciodată în drumul meu. Nu încercaţi ce nu se poate şi, mai ales, nu căutaţi să ştiţi cine sînt. N-am patrie, nu mai pot iubi pe nimeni, sufletul meu nu poartă decît amintirea unui mort. Luaţi-l pe Armand, căci datoria mea e să-l suprim dintre cei vii; dar mi-e milă de tinereţea lui. Luaţi-l, pentru că vreau să-l cruţ.

La auzul acestor cuvinte, fiul Colonelului îşi duse mîna la inimă şi se prăbuşi ca trăznit.

SFÎRŞIT

Ediție îngrijită de SANDU ȘTEFĂNESCU

Această carte reproduce textul adaptat după romanul în fascicole " Cavalerii dragostei ", de Ponson du Terrail, apărut în Editura " Eminescu S.A. ", în anul 1928.

ISBN 973-95397-07

Tiparul executat sub comanda nr. 20.405
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piaţa Presei Libere, 1, Bucureşti
ROMÂNIA

EDITURA KING S.R.L.

ISBN 973-95397-07

Lei 280